

Kevser Suresi

Rahman Rahim Allah'ın Adıyla

Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.

Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir
alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.
Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır

AYETULLAH SEYYİD ALİ HAMENEÎ

Peygamber-i A'zam'dan Dersler

- Ayetullah Seyyid Ali Hamanei'nin
Konuşmalarında Hz. Resulullah Efendimizin
(s.a.a) Peygamberliği ve Kişiliği -

Çeviren: İsmail Bendiderya

Edit: Şaduman Bendiderya

K E V S E R

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Kevser Yayınları: 235

Eserin Adı: Peygamber-i A'zam'dan Dersler

Eserin Orijinal Adı: Dershay-i Peyamber-i E'zem (s.a.a)

Dizgi ve Mizanpaj: Kevser Yayınları

Çeviri: İsmail Bendiderya

Edit: Şaduman Bendiderya

Son Okur: Kevser

Kapak: Faruk Atlan

Baskı: Yılmaz Matbaacılık (Sertifika: 27185)

Litros Yolu 2. Matb. Sitesi 3 NB 2 Zeytinburnu

Topkapı / İstanbul Tel: 0212 493 00 85

Basım Tarihi: Mayıs 2015

ISBN: 978-605-4792-36-8

Not: Eser, Eroğlu Medya Yapım Tic. Ltd. Şti.nin
Katkılarıyla basılmıştır

Kevser Yayınları

Balabanağa Mah. Büyük Reşitpaşa Cad.

Yumni İş Mrk. No: 16 B / 25

Fatih – İSTANBUL

Tel: 0212 – 534 35 28 / 555 16 66

Faks: 0212 – 631 36 01 / 555 22 12

www.kevseryayincilik.com

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

İÇİNDEKİLER

Kitap Hakkında	13
Ön Söz	15
Hz. Resul-ü Ekrem Efendimizin Kişilik ve Hayatının Boyutlarını Tanımanın Önemli Eserleri	19
Resulullah Efendimizin Kişiliğinin Çeşitli Boyutlarını Tanıtma Yolunda Çalışmak Zaruridir	20
Sosyal Çalışmaların Yanı Sıra Bireysel Değişim de Zaruridir	22
Toplumda İslami Ahlak ve Değerleri Oluşturma Konusunda Peygamber Efendimizin Yöntemleri	22
Peygamber Efendimizin Eşlerinden Biri Hakkında Söylenti Yayma Hadisesi.....	25
Peygamberimizin (s.a.a) Bi'seti, İnsanlık Tarihinin En Önemli ve En Etkili Hadisesidir.....	36
Bi'set Konusunda Bugün Dünya Müslümanları İçin Gündemde Olması Gereken İki Öncelikli Nokta Vardır:.....	36
Peygamberimizin Mukaddes İsmi, Bütün Dünya Müslümanlarını En Fazla Cezbeden İslami Güzelliklerden Biridir	40
İslam Dini Bütün Çağlarda İnsanlık İçin Şifa Reçetesidir	44
Dünya Müslümanlarının Yegâne Kurtuluş Yolu Bi'setin Mesajına Geri Dönmeektir	46

Tevhid ve Adalet, Resulullah Efendimizin (s.a.a)	
İnsanlığa Hediyesidir	49
Bi'set Hadisesi, İnsanın Yaratılışı Kadar Büyük ve Önemlidir.....	53
Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Doğumunun Bütün	
Çağlar İçin Önemli Boyutları	59
Hz. Resul-ü Ekrem Efendimizi (s.a.a) Sevmek Müslümanların	
Vahdet Ekseni ve Kurtuluş Formülüdür	63
Bi'set Sırasında Dünyanın Şartları	65
Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Bi'seti, Tüm Faziletlerin Kaynağıdır.....	70
Bi'set Dönemi İle Cahiliye Çağı Arasındaki	
Farklılıkların Kriterleri.....	73
Vahdetin Önemi ve Gerçekleşmesi Yolunda Çaba	
Harcamanın Zarureti.....	77
İslam ve İslami Uyanışın Günümüzdeki	
Düşmanlarının Özellikleri.....	78
Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Bi'seti, En Seçkin ve En	
Şerefli Kavram ve Değerlerin Doğduğu Gündür	84
Bi'setin İki Açık Hedefi:	86
İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Veladeti, İnsanoğlu İçin	
Kesintisiz İlahî Rahmettir.....	90
Beşerî Toplumun İslam Öğretisine İhtiyacı.....	91
Bi'set, Beşeriyetin Tekâmüle Doğru Hareket Yolunun	
Başlangıç Noktasıdır.....	93
Hz. Resulullah'ın (s.a.a) İlahî Mesajı Halka Tebliğ	
Amacıyla 23 Yıllık Mücadelesi.....	95
Sağlıklı ve Adil Ortamın Gerçekleşmesi İçin İslami	
Hükümet Kurmanın Rolü.....	96

Ülkülerin Gerçekleşmesine Doğru İlerlemek; İslami Hükümetin Doğruluk ve İtibarının Kriteridir	98
İslami Hükümetin Nihai Hedefi, İnsanın İyi Ahlakla Kavuşmasıdır.....	99
Çağdaş Beşeri Toplumların Üzücü Hâlinde, Küresel İstikbarın Rolü	101
Hiz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Varlık Hakikati İnsani İdrak Gücünün Ötesindedir	103
İslam Peygamberi'ne (s.a.a) Sevgi ve Saygı, Tüm Müslümanların Mutabık Olduğu Tek Noktadır.....	104
İslam Dünyasının Şimdiki Hastalıklarının Tedavisinde Temel Noktalar	104
Zafer İçin Müslümanların Çeşitli İmkânlarını Kullanma Zarureti	108
Müslümanların, Hatemu'l-Enbiya'nın (s.a.a) Bi'setinin Önemi Üzerinde Düşünme Zarureti	111
Kur'ân-ı Kerim'de Bi'setin Mesajları.....	112
Bugün İnsanlık Her Zamankinden Daha Çok İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Öğretisini İhya Etmeye Muhtaçtır	114
İslam'ın İki Temel İlkesi: Kelime-i Tevhid ve Tevhid-i Kelime	114
İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Varlığının İsm-i Azam Olması.....	117
Bi'set; İnsanın Sonsuz ve Çok Yönlü Gereksinimlerine Verilen Cevaptır.....	117
Hiz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Mukaddes Varlığının Mübarek Bereket ve Tesirleri.....	119
Beşerî Bilim ve Medeniyetin İslami Teamül ve Kimlikten Yararlanması	120

İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Bi'seti Sırasında	
Dünyanın Durumu ve Şartları	123
Tarihte ve Çağdaş Dönemde İslam'ın Tesirleri ve	
Parlayışının Devamı	126
Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Varlığı, Şahsiyeti ve	
Mesajının Yüce Değeri.....	128
Düşmanların Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Mukaddes Zatına	
Saygısızlıklarının Nedenleri ve Köklerinin Araştırılması.....	129
Çağdaş Dönemde İslami Uyanış ve Dirilişin İşaretleri	130
Doğu Süper Gücünün Çökmesi; Müstekbirlerin	
Hezimeye Uğrayabileceğinin Örneğidir.....	131
Bi'set, İnsanlığın Tüm Bireysel ve Toplumsal	
Karanlıklardan Çıkışı İçin Açılan Yol.....	133
Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Medine'de On Yıllık İslami	
Hâkimiyet Dönemindeki Siyerine Kısa Bir Bakış.....	135
Allah Resulü'nün (s.a.a) Kurduğu İslami Nizamın	
Yedi Seçkin ve Önemli Bileşeni	136
Medine'de On Yıllık İslami Hâkimiyet Döneminde Hz.	
Peygamber'in (s.a.a) Siyerinde Sayısız Dersler.....	140
Allah Resulü'nün (s.a.a) İcraatında Titiz Tedbir ve	
Akılcılığın Varlığı.....	143
İslami Nizam Üç Merhalede Kuruldu	145
Hz. Peygamber'in (s.a.a) Çağında İslami Toplumu	
Tehdit Eden Beş Temel Düşman	146
İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Veladetinin Önem ve Tesirleri.....	159
Allah Resulü'nün (s.a.a) Bi'setinin Hedef ve Boyutları	161

Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Veladetinin Tesirlerinin Simgesel İşaretleri	163
Çağdaş Cahiliyetle İslam Öncesi Cahiliye Çağı'nın Karşılaştırılması	165
İslami Uyanış: Müslümanların Cehalet ve Sapkınlık Döneminden Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Hakiki Öğretisine Dönüşü	169
Bi'seti Anmak; Onun Büyük Derslerini Yeniden Hatırlamaktır	172
Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Bi'seti, İnsanları Yaşam Tarzlarında Tevhide Davettir.....	172
Bi'set; İnsanoğlunun İhtiyacı Olan Tüm Kemallere Davettir.....	173
İslam'da Üstünlük Kriteri Takvadır.....	175
Bilginlerin, Aydınların, Yetkililerin ve Seçkin İnsanların İslami Toplumların Durumunu İslah Sorumlulukları	176
Resulullah'ın (s.a.a) Emsalsiz Şahsiyeti; Tüm Çağlar İçin Ebedi Örnek ve Modeldir	178
İslam Peygamberi; Başta Adalet, İnsaniyet, Marifet, Kardeşlik, Gelişme ve Tekâmül Olmak Üzere Tüm İyiliklerin Öğretmenidir	180
Müslümanların Şimdiki Durumu ve İslam Ümmetine Vahdet Çağrısı.....	180
İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Bi'setinin Bereketlerinden Biri Olarak İslam Ümmetinin Özellikleri	186
Çağdaş İslami Uyanışın Başlaması; İstikbarın Müslüman Milletlere Çok Yönlü Saldırısı	187
Müslümanların Vahdeti İçin İslam Ümmetinin Makul Görevi.....	189
İslam Düşmanlarının İnsan Hakları ve Terörle Mücadeleyi Bahane Olarak Kullanması	191

Bi'set Günü; Tarih Boyunca Tüm Beşeriyetin Bayramıdır	194
Çağdaş Dünyanın Gerçekleri ve Gözetilme Zarureti	194
İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Dersleri ve Herkesin Bu Dersleri Gözden Geçirerek Uygulama Görevi.....	199
İslam Peygamberi (s.a.a), İlahî Enbiya ve Evliyaların Tüm Faziletlerinin En Mükemmel Örneğidir	201
Tüm Yılların ve Tüm Tarihin "Peygamber-i A'zam"a (s.a.a) Ait Olması	203
Yeni Yılı "Peygamber-i A'zam (s.a.a) Yılı" Olarak Adlandırmanın Mesajı	204
İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Yüce Hedeflerinden Bazı Başlıklar	204
Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Mutahhar Ruhu İçin İslam Ümmetinin Durumunun Önemi	209
İslami Uyanış; İslam Ümmetinin İslami İzzetini Yeniden Kazanmasının Tek Yoludur	211
Hz. Resul-ü A'zam'ın (s.a.a) Mukaddes Varlığı; Tüm Müslümanların Aşk, Sevgi ve Vahdet Odağıdır.....	212
Büyük Bi'set Görevi İçin Resul-ü A'zam'ın (s.a.a) Yetenek ve Özellikleri	214
Sömürücü Müstekbirlerin Dinin Siyasetten Ayrıl Olduğu Tezini Yaygınlaştırması	218
İslam Ümmetinin Hakiki İslami Hükümete Olan İhtiyacı.....	221
İslam Ümmetinin Çöküşünün Sebep ve Kökleri	221
İslami Uyanış ve Müslümanların İzzetinin İhya Edilmesinde İmam Humeyni'nin (k.s) Rolü	222

Rahmet Peygamberi (s.a.a) ve Onun İlahî Risaletine İnsanlığın Daimi İhtiyacı.....	224
Çağdaş Müslümanların Uyanışı ve İslami Maarife Gözünü Açması.....	225
İnsanoğlunun Bi'set Mesajına Olan İhtiyacı ve İslami Davetin Üç Önemli Programı: İlim ve Hikmet, Tezkiye ve Ahlak, Adalet ve İnsaf.....	227
İslam Ülkelerinin Yöneticileri ve Seçkin İnsanlarının Önemli Görevi	228
Bi'seti Anmak; İslam Ümmeti ve Tüm Beşeriyet İçin Unutulamayan Dersin Yeniden Gözden Geçirilmesi Demektir	230
İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Bi'setinin Çeşitli Boyutları	231
Allah Resulü'nün (s.a.a) Bi'seti, Yeni Bir Tarihin Başlangıcıdır.....	231
Cahiliye ve Asabiyetin Zorlu Şartlarında İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Başarısını Güvence Altına Alan Etkili Unsurlar.....	232
İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Yaşamını Dakik Bir Şekilde Gözden Geçirme ve Başta Basiret ve Sabır Olmak Üzere Tüm Derslerini Anlama Zarureti	236
Büyük Peygamber'in (s.a.a) Veladetine Denk Gelen Hadiselerin Anlam ve İşaretleri	238
İslami Vahdet; Müslümanların Önemli ve Temel Görevi	240
İslam Ümmetinin Vahdeti Yolunda İç ve Dış Etkenler	241
İstikbarın Entrikalarıyla Mücadelede; İslam Dünyasının Yöneticileri, Seçkin ve Aydın İnsanlarının Önemli Görevi.....	244
Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Bi'setinin Mesajında Çeşitli Akılcı, Ahlaki ve Kanunî Boyutlar	246

İslam Ümmetinin İslami Hakikatleri Yeniden Üretme İhtiyacı	252
Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Bi'seti, İnsanlığın Adalet ve Barış Gibi Tüm Fitrî Taleplerini Karşılama Yoludur.....	254
Çağdaş Modern Cahiliyetin Özellikleri	258
İslami Uyanış İşaretleri; İstikbar, Adalet ve Barış Düşmanlarının Kesin Zevali Demektir	260
İnsanlık İslam Peygamberini (s.a.a) Arıyor	262
Çağdaş Dünyada İslami Uyanışın Tesirleri.....	263
İslam Dünyasının Seçkin Siyasi, Dinî ve İlmî Şahsiyetlerinin İslami Uyanışın Asaletini ve Sürekliliğini Koruma Yükümlülükleri	265
Bi'set Günü; Yılın En Muazzam, en Mühim ve En Bereketli Günüdür.....	268
İnsanlığın Kurtuluşu ve Kemale Doğru İlerlemesinin Tek Yolu İslam'a Dönüştür.....	270
Müstekbirlerin İslami Uyanışla Mücadele Çabalarının Sonuçsuzluğu	271
İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Derslerini Öğrenmek; İslami İzzeti İhya Etmenin Tek Yoludur	272
Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Kişiliğinin Özellikleri.....	274
İslam Ümmetinin Elit Kesiminin Çeşitli Düşünceleri Denedikten Sonra Bi'setin Mesaj ve Hedeflerine Geri Dönüşü.....	276

KİTAP HAKKINDA

Elinizdeki kitap h.ş 1368 Hordad'ından 1391 Şehrivar'ine (1989 Haziran'ından 2012 Eylül'üne) kadarki süreçte Ayetullah Uzma Seyyid Ali Hamenei'nin Hz. Resul-ü Ekrem Efendimizin (s.a.a) kişiliği, özellikleri ve peygamberliği hakkında yaptığı konuşmalardan derlenerek aşağıdaki iki esasa binaen tarih sırasına göre hazırlanmıştır:

1- Peygamber Efendimizin (s.a.a) bi'set ve kişiliği hakkında derlemede bulunurken bütün insanlık için, özellikle çağımızın insanına hitap eden ders alınabilecek kesitlere öncelik verdik.

2- Bir diğer önceliğimiz de, bu beyanların devlet yöneten Müslümanlara, aydınlara, düşünürlere ve toplumun elitlerine hitap edici olmasıydı.

Yüce Allah'ın gönderdiği son peygamber olan Hz. Muhammed b. Abdullah'ın (s.a.a) getirdiği seçkin İslâm dininin hayat verici ve ölümsüz öğretilerinin ürünü olan ve çağımızın büyük İslâm âlim ve fakihlerinden birinin konuşmalarından derlenen bu beyanların okuyucuya yararlı olması ve canlanmaya başlayan İslami uyanışa yeni bir ruh kazandırması ümidiyle... İnşaallah.

ÖN SÖZ

Bu kitabın ana eksenini tarih boyunca insanlığın kat ettiği ve edeceği saadet yolu olarak tanımlanabilir. Bütün mahlûkatı yaratan Yüce Yaratıcı önce yaratarak, ardından insanlığa ubudiyette mükemmel insanın örneğini teşkil edecek peygamberlerini göndererek bu yolu açmış ve böylece insanoğluna hücceti tamamlamıştır. Hz. Muhammed'in (s.a.a) doğduğu günden başlayarak bu hakikate şahit olabilecek çok sayıda net belge ve örneği de gözler önüne sermiştir.

İnsanlığın kurtarıcısı olarak zuhur edeceği; İslâm dini öncesi- nin de semavi kitaplarında bildirilmiş olan Peygamber Efendimiz (s.a.a) peygamberliğinden önce de yaşadığı toplumda emin, güvenilir, vefakâr, dürüst, mert ve namuslu bir isim olarak tanınıyordu. Tam yerinde bir tabirle “Cahiliye Dönemi” olarak adlandırılan o yıllarda insanlar ona “Muhammedü'l-Emin” diyorlardı ki sırf bu bile öyle bir toplumda Peygamberimizin (s.a.a) ne kadar seçkin ve değerli bir konuma sahip olduğunu anlatmaya yeter. Nitekim peygamberlikle görevlendirildiğinde “*Ben, güzel ahlakı tamamlayıp kemale erdirmek için gönderildim.*” buyuracaktır.

Büyük bir ilahî hikmet ve takdir gereği hiç okula gitmeyen ve kimseden eğitim almayan bu büyük insan, sadece ilahî mektepte ve vahiy aracılığıyla eğitim alıp yetişmek suretiyle bütün insanlığın öğretmeni olmuştur. Gönderilişinin amacı insanlara ahlâk, erdem, onur, şefkat, sevgi, cihad, direniş,

mertlik vb. insani hasletleri öğretmektir; zulüm ve zillet altında inleyen cahil ve mazlum insanlığın elinden tutup onu ilim, hikmet, nefsini arıtma, ahlak, adalet ve inşafı tanıtmaktır. Böylece düşünürlerin hayali ve şairlerin şiirlerinde kalan “Medine-i Fazıla”yı yeryüzünde salih kullar eliyle kurmak ve gerçekleştirmektir. Bu nedenledir ki o eşsiz insan adalet, insaniyet, marifet, kardeşlik, erdem ve onur gibi bütün iyiliklerin öğretmenliğini yapmış, insanlığın ilerleme, kalkınma ve tekâmülünün öncüsü olmuştur ve ebediyen de olacaktır.

Günümüz dünyasında insanlık maddi ve teknik açıdan görünüşte inkâr edilemez bir ilerleme ve kalkınma sergilemiş olmasına rağmen geçmişe oranla çok daha korkunç ve derin bir “Cahiliye Dönemi” yaşamaktadır. Çok daha geniş kapsamlı ve modern görünümlü olan bu cahiliyet en ileri teknikleri ve medyayı kullanarak gerçekleri tamamen ters yüz etmekte; insanlığın ruhunu ve bedenini inanılmaz bir sömürü, suiistimal, uyuşturma ve aptallaştırmaya maruz bırakmaktadır.

Böylesine modern bir cahiliyetin, Yüce İslâm dini ve Sevgili Resulullah’ı (s.a.a) en büyük düşman olarak görmesi ve onun insanlığı kurtarıcı mesajlarına saldırması şaşılacak bir durum değildir. Nitekim son yarım yüzyılda, özellikle İslâm Peygamberi’nin hayat verici reçetesini hayata geçirerek Müslümanların, hatta modern cahiliyetin pençesinde inleyen mazlumlarla mustazafların kalbinde bir umut ışığı yakan İran İslâm İnkılâbı’ndan sonra dünya emperyalizmi ve istikbarının Sevgili Resulullah Efendimize (s.a.a) saldırıları artmaya başladı ve onun mükemmel kişiliğini karalamak için sanat bile devreye sokularak iğrenç romanlar, film ve karikatürler üretildi.

Ne var ki, onların hesabı varsa, Yüce Yaradan’ın da bir hesabı vardır ve “O’nun nurunu söndürmeye” kimsenin gücü yetmedi. Güneşi balçıkla sıvamak elbette mümkün değildi.

Bu ilahî kural gereğince “Allah’la savaşa girişenler”in bütün oyunları tersine tepti ve onlar saldırdıkça İslâm’ın nuru daha da parladı. Bunun en büyük örneği de, söz konusu iğrenç kumpaslar ve saldırılar arttıkça bilhassa Batı’da Hz. Resul-ü Ekrem’in (s.a.a) kişiliğinin daha çok merak edilmiş olmasıdır. Emperyalizmin sultanı altındaki ülkelerde İslâm dinine eğilim arttı; hatta emperyalizmin kalbi olan ülkelerde Müslümanlığı kabul edenlerin sayısının hızla arttığı bizzat bu ülkelerin İslâm düşmanı mahfillerince itiraf edilmektedir.

Bütün bu gelişmeler, Kur’ân’ın vaat ettiği gerçeğin tahakkukunun işaretleridir: Son peygamber Hz. Resulullah Efendimizle (s.a.a) dünyaya sunulan “insanlığın kurtuluş ve felahının mükemmel reçetesi” pek yakında ve sadece bir ülke ya da bölgede değil, bütün dünyada uygulanmaya başlayacak ve “İslâmi Adalet Düzeni” son Masum İmam “Veliyy-i Asr” (Allah zuhurunu çabuklaştırsın) eliyle tahakkuk bulacaktır inşaallah.

Kitabı çeviren İsmail Bendideryan ve Şaduman Bendiderya’yla metin ve kaynak karşılaştırmalarında çeviriye katkıda bulunan Ali Samedi, Vahid Samedi ve Muhammet Fruher’e, ayrıca şemsî tarihleri miladî tarihe çeviren İbrahim Aras’a teşekkürü borç biliriz.

Tevfik Allah'tandır

Hız. Resul-ü Ekrem Efendimizin Kişilik ve Hayatının Boyutlarını Tanımanın Önemli Eserleri

Resulullah Efendimizin (s.a.a) varlığı bütün İslâm tarihi boyunca vahdet mayası olduğu gibi şimdi de olabilir. Çünkü bütün Müslümanlar ona gönülden bir sevgi ve aşkla bağlıdır ve neticede Peygamber Efendimiz (s.a.a) bu sevgi ve aşk halesinin ekseni durumundadır. İşte bu eksen bütün İslâm mezheplerini birbirine yaklaştıran ve Müslümanların gönüllerini birbirine kenetleyen en önemli etkidir.

Resulullah Efendimizin (s.a.a) kişiliğinin boyutlarını tam anlamıyla anlatmaya, hatta bu kişiliğe yakın bir tablo çizmeye kimsenin gücü yetmez.

Kâinatın Yüce Yaratıcısı'nın seçtiği ve bütün peygamberlerin efendisi olan Sevgili Efendimiz hakkında bizim bilip öğrendiklerimiz onun manevi varlığı ve batınî dünyasının sadece bir köşesi, gölgesi sayılabilir ancak. Ama bu kadarı bile Müslümanların kemale doğru yürümesini garantilemeye, insanlığın zirvesi ve insanoğlunun tekâmülünün doruğunu gözler önüne sermeye yeterlidir. İkincisi, Müslümanların vahdetini sağlamaya ve hepimizi İslâm dini etrafında kenetlemeye yeterli olan da budur. Bundan dolayı bütün Müslümanlara tavsiyemiz Resul-ü Ekrem Efendimizin (s.a.a) kişiliğinin boyutları, hayatı ve ahlakı etrafında araştırma yapmaları ve ondan ulaştığı kesin olan hadis ve öğretiler konusunda alabildiğine çalışma yapmalarıdır.

Hıristiyan Batı'da Peygamber Efendimiz (s.a.a) aleyhine çok geniş propaganda saldırıları başladıktan ve İslâm'ın yeminli düşmanları bu yüce dinle savaşmanın bir yolunun da Yüce İslâm Peygamberi'nin kişiliğini karalamak olduğunu anladıktan sonra bu yolda ellerinden geleni yaptılar. Bugün türlü yöntemlerle ve aralıksız olarak süren saldırılarında sevgili Efendimizi karalamak ve onu hür insanların gözünden düşürebilmek için çok yönlü çalışmalarını devam ettirmektedirler. Bugün dünyada pek çok insan Hz. Peygamber Efendimizi (s.a.a) Müslümanların tanıdığı kadarıyla, hatta daha az oranda tanıyabilse, yani onun büyük kişiliğinin nuru onların kalbine zerrece yansıyabilecek olsa kesinlikle İslâm'a ve İslâm'ın maneviyatına eğilim duyacak ve bu yüce dine yönelecektir. Bu nedenle, Müslümanlar olarak bu konu üzerinde çok çalışmamız gereklidir.

Resulullah Efendimizin Kişiliğinin Çeşitli Boyutlarını Tanıtma Yolunda Çalışmak Zaruridir

Yüce İslâm dinini tebliğ etmenin en güzel yolu Peygamber Efendimizin (s.a.a) kişiliğini araştırmacı insanlara gösterip tanıtabilmektir. İslâm düşmanları karmaşık kumpaslar, kültürel ve sanat yöntemlerine başvurarak dünyadan zaten habersiz olan kitlelerin nazarında sevgili Efendimizi karalamadan önce bizim harekete geçmemiz ve bu yöntemlere vakıf Müslüman sanatçılar ve kültür adamlarının yardımıyla Peygamber Efendimizin (s.a.a) büyük kişiliği hakkında bilimsel, kültürel ve sanat menşeli tanıtıcı çalışmalar yapmamız gerekir. Bunların yapılması elzemdir.

Peygamber Efendimizin (s.a.a) kişiliğini tanıtmak için çalışmalıyız. Sadece hayatını anlatma anlamında değil, onun ahlaki prensipleri, yönetim ve idare tarzı, halkla ilişkileri, ibadeti,

siyaseti, cihadı ve özel eğitim ve öğretileri gibi çeşitli boyutları da tanıtılmalıdır. Bu da sadece kitap yazarak değil, modern yöntemler ve tekniklerle sanat ve kültürü devreye sokarak yapılmalı; sadece İran'la da sınırlı kalmayıp bütün İslâm dünyasına bu çalışmaları yaymalıdır.⁽¹⁾

1- İslâmi Vahdet Konferansı'nda kendisini ziyarete gelen Kürdistan ve Kirmanşah eyaleti Cuma imamlarıyla Şîî ve Sünnî âlimleri ve Gazvin, Mübareke, Serhe ve Havaf'tan gelen Şîî ve Sünnî ulemasına yaptığı konuşma, tar. 16.10.1989.

Sosyal Çalışmaların Yanı Sıra Bireysel Değişim de Zaruridir

Mademki biz Resulullah Efendimize (s.a.a) müntesip olma iddiasındayız ve dünya bizi bu iddiamızla tanıyor, o hâlde en azından elimizden geldiği kadar ona benzemeye ve onun büyük kişiliğinin farklı boyutlarını kendimizde yaşatmaya çalışmalıyız. Allah yolunun mücahitleri ve İslâm'ın egemenliği için mücadele edenlerin sadece İslami bir toplum ve dünya düzeni kurma yolunda çalışmaları yeterli değildir. Bunun çok büyük bir görev ve farz olduğu, hatta her Müslüman ve müminin birinci vazifesi olduğu elbette kuşku götürmez bir gerçektir. Ama bu yeterli değildir; İslami bir nizamın kurulması ve tamamlanması yolunda çalışmanın yanı sıra daha zor bir cihadı da gerçekleştirmemiz ve kendi varlığımızda inkılap ve gerekli değişiklikleri oluşturmamız gerekir.⁽¹⁾

Toplumda İslami Ahlak ve Değerleri Oluşturma Konusunda Peygamber Efendimizin Yöntemleri

Resulullah Efendimizin (s.a.a) hayatını anlatırken dikkat çekilmesi gereken bir nokta da, onun, İslami değer ve ahlâk prensiplerinin toplumda iyice yerleşmesi ve insanların ruhu ve yaşamıyla bütünleşmesi için günlük yaşam ortamını, İslami değerlere uygun şekle getirmiş olmasıdır.

1- Hz. Resulullah ve İmam Sadık'ın doğum günleri kutlamalarında ziyarete gelen Cuma ve cemaat imamlarıyla devlet yetkilileri, milletvekilleri ve ordu mensuplarına konuşma, tar. 18.10.1989.

Bir yönetici halka iyi huylu olmayı, sabrı, direnci, Allah yolunda yürümeyi, zulmetmemeyi, adil olmayı tavsiye edebilir, yani halka tavsiyelerde bulunur ve yönlendirir. Bu gereklidir; Peygamberimiz de bunu yapıyordu; insanlara **doğru yolu anlatıyor ve insanca yaşamayı öğretiyordu**.⁽¹⁾ Ama bundan daha önemli olanı, yöneticinin kendi yaşam tarzıyla buna örnek olması ve İslami bir hayatı topluma fiilen yaşatan bir öğretmen ve uygulayıcı kesilmesidir. Böylece İslami ahlak ve değerleri toplum hayatının bir parçası hâline getirir; toplumdaki yanlış inançlarla mücadele eder; Cahiliye Dönemi'nin asabiyeti ve o dönemin kalıntılarıyla savaşır; bunların karşısına dikilir; topluma şok verecek girişimlerde bulunur; uygun zaman ve yöntemlerle, toplum hayatının bu olumlu ahlak ve değerleri hazmedip onlarla iç içe olmasını sağlayacak şeyler yapar.

Bir toplum gelişmek ve doğru İslami ahlakla ahlaklanmak istiyorsa, bu yönetime muhtaçtır. Kur'ân'da "öğrenim, eğitim" ve "nefsini arıtma" ibarelerinin art arda geçmesinin⁽²⁾ nedeni de budur zaten. Ayetlerde geçen arınma anlamlı "tezkiye"den murat edilen şey budur; halkın temizlenmesi, arıtılması, kötülüklerden silkenmesidir. Bir doktor da aynı şeyi yapar; hastasına sadece "Şunu yap, şunu yapma." demekle yetinmez; gerektiğinde onun için özel bir ortam da hazırlar; gereken şeyleri verir; gerekli şeyleri yedirip içirir; zararlı şeylerden de onu uzak tutar. Peygamber Efendimiz de (s.a.a) 23 yıl süren risaleti boyunca bu yöntemi uygulamıştır. Özellikle Medine'de İslâm devleti kurduğu son 10 yılı böyle geçmiştir.

Burada birkaç örnek vermemizde fayda var: Bugün bizim İslami nizamımız için bunlar çok önemli örneklerdir. Bunlar hem bireylerimiz için önemlidir hem de toplumun belli bir

1- Bakara, 129.

2- age.

kesiminin yönetiminden sorumlu olan ve bütün davranış ve sözleri ile dikkatleri üzerlerinde toplayan kimseler için mühimdir. Gelişme ve ilerlememiz yolunda gayet zararlı olan tağuti hâller ve tağut Şah rejiminin alışkanlık ve davranışlarından kurtulmak istiyorsak, Sevgili Peygamber Efendimizin (s.a.a) ahlak ve yöntemlerini cesaret ve kararlılıkla yaşamak ve hayata geçirmek zorundayız.

Sağlıklı bir toplum ortamı oluşturma; halka cahil taassuplardan uzak bir yaşam sağlama yolunda bir örnek:

Bütün toplumların ortak bir özelliğidir bu; ahlak ve kişilik açısından çok ileri seviyelere ulaşan bir azınlık dışında toplum fertleri genellikle türlü taassuplara, tutuculuklara komplekslere, garaz ve marazlara müpteladır. Kitlelerin hayatına genelde bu olumsuzluklar egemendir ve bunlar toplumları adil ve doğru bir yaşamdan mahrum bırakırlar, ortamı zehirli hâle getirirler.

Ortamı sağlıklı hâle getirmek gerekir. Sağlıklı bir yaşam ortamı oluşturmak ve insanlar arasında hoşgörü ve iyimserliği egemen kılabilmek için Peygamber Efendimiz (s.a.a) bir dizi tavsiyelerin yanı sıra bazı yöntemlere de başvuruyordu. Hele o dönemlerde çok önemli bir meseleydi bu. Çünkü Cahiliye Dönemi Arapları arasında bir diğerine karşı hep taassup, suizan, kötümserlik, kabile ve aile taassupları vardı ve Resul-ü Ekrem Efendimiz (s.a.a) müminlerin kalplerini bu çirkinliklerden temizlemek ve onları arı-duru hâle getirmek zorundaydı.

Peygamber Efendimiz bir hadisinde şöyle buyurmaktadır:

“Sahabeden kimse bana gelip diğerini kötölemesin; onları gördüğümde kalbimde kendilerine karşı bir ferahlık duy-
mak isterim.”⁽¹⁾

1- Mekarimu'l-Ahlak, s. 17.

Sahabeden bazıları Peygamber Efendimize gelip diğer sahabeler hakkında bir şeyler söylüyor, birbirlerini kötülüyorlardı; bazen doğru, bazen yanlış şeylerdi bunlar... Peygamberimiz bir gün camide onları toplayıp *“Hiç biriniz bundan sonra bana gelip diğerini kötülemesin.”* buyurdu. Birbirinizi bana kötülemeyin. Ben aranızda geldiğimde kalbimde hiç biriniz hakkında pürüzlü bir duygu veya zan taşımak istemiyorum; hakkınızda ferah ve pürüzsüz bir kalple sizi görmek istiyorum.

Peygamber Efendimizin (s.a.a) sahabesine söylediği sözlerdir bunlar. Bakınız, onun bu tavrı Müslümanların birbirine karşı kötü zan beslemesine engel olmakta, kalpleri birbirine yaklaştırmakta ve toplumda iyimserliği beslemektedir. Bir rivayette *“Yönetim, şer ve kötü olduğunda her şeyden şüphelenin ve iyimser olmayın; ama yönetim iyi ve halkı düşünen bir düzen olursa, kötümserlik ve şüpheyi bir kenara bırakın ve birbirinize karşı iyimser olun, birbirinizin sözünü doğru kabul edip dinleyin; birbirinizin kötü taraflarını değil, iyi taraflarını görün.”* buyurmaktadır.

Bir örnek daha: Bazı Müslümanlar Peygamberimizin yanına gelip onun kulağına bir şeyler fısıldıyor, bir şeyler anlatıyor, fısıldayarak konuşuyorlardı. Bir ayetle bu da yasaklandı ve Müslümanlara *“Peygamberle fısıldayarak konuşmamaları”* emredildi. Çünkü bu durum diğer Müslümanları şüphelendiriyor, yanlış anlaşılmalara neden oluyordu.

Peygamber Efendimizin Eşlerinden Biri Hakkında Söylenti Yayma Hadisesi

Bu konuda benim çok dikkatimi çeken ve ilgili ayetleri defalarca okumama sebep olan bir başka örnek de “ifk” hadisesidir. Mübarek Nur Suresi’nde bu konuda inen ayetler bulunmaktadır ki mesele özetle şöyledir: Bir gazveden dönerken Peygamberimizin eşlerinden biri kafileden geri kalır;

Peygamberimiz onun kafiyele olmadığını fark eder. Kim bilir, belki uyuya kalmış, belki de bir ihtiyacını karşılamak için biraz uzaklaşmak zorunluluğu hâsıl olmuştur... Her hâlükârda Müslümanlar Medine'ye geldiklerinde onun aralarında olmadığını fark ettiler ve bu sırada ordunun artçılarından birinin onu bulduğunu ve terkine alıp getirdiğini gördüler.

Bu kadının, Peygamberimizin eşlerinden hangisi olduğu hakkında da iki farklı rivayet vardır. Ehlisünnet kardeşlerimizin rivayetlerin de Ebubekir kızı Ayşe, Şia rivayetlerinde de Kipti Mariye olarak geçer. Hangisi olduğu hiç önemli değildir; bu gibi şeylerle bizi boş yere uğraştırıp durdular yıllarca... Ayette iftiralara maruz kalanın hangi eşi olduğu hiç önemli değildir. Önemli olan, bu olaydaki ahlaki tutum, tavır ve sosyal ahlaktır.

Medine'ye dönüldüğünde bazı geveze ve densizler ileri geri konuşup halk arasında söylentiler yaymaya ve suizan uyardırmaya başladılar “Vay efendim, Peygamberimizin eşi neden geride kalmış? Nerede kalmış? Onu bulup getiren kimmiş?” vs. Açık ve net konuşmadan, net bir iftira bile olmadan sürekli boş şeyler söyleyip halk arasında söylentilere neden oldular.

Kur’ân’ın bu olayı aktarmasının nedeni buradaki kadının Peygamberimizin eşlerinden biri olması ve ona saygı duyulmasını hatırlatmak değildir. İfk olayında dikkat çekilen nokta iftira ve yalanın, söylenti ve kötü zannın bizzat kendisidir. Kur’ân-ı Kerim münafıkların, kötü niyetli ve maksatlı insanların, birisi hakkında toplumda söylenti yaymalarına, yalan söylemelerine şiddetle tepki göstermekte, bunu kınamaktadır. Art arda inen ayetlerle Müslümanlar sert bir dille kınanıp uyarılmakta ve “Bu söylentileri size taşıyanlara neden sert tepki göstermediniz? Bu söylentileri neden anında reddetmediniz?!” diye çıkışılmaktadır.

Konuyla ilgili ayette iki cümle “Levla” kelimesiyle başlar. Arapçası iyi olanlar bunun bir uyarı (tahzir) eki olduğunu bilirler. Birini kınamak ve sert bir dille uyarmak istediğinizde bu eki kullanır ve mesela “Neden böyle yaptın?” diye çıkışsınız. Ayette de bu durum vardır:

Bunu işittiğiniz zaman mümin erkek ve mümin kadınların, kendileri hakkında iyilik düşünüp, “Bu, apaçık bir iftiradır.” demeleri gerekmez miydi?⁽¹⁾

Siz Müslüman kadınlar ve erkekler, siz müminler, bu söylentiyi duyduğunuzda neden birbiriniz hakkında iyi niyet göstermediniz?! Neden kesin bir tavırla bu söylentiyi reddedip “Böyle bir şey mümkün değil! Kesinlikle yalandır!” demediniz?”

Bir başka ayette de şöyle buyruluyor:

Onu duyduğunuzda, “Bunu konuşmamız bize yakışmaz. (Allah’ım!) Sen her türlü eksiklikten münezzehsin. Bu, büyük bir iftiradır.” deseydiniz ya!⁽²⁾

Bu söylentiyi duyduğunuz zaman neden “Bizim bu söylentiyi tekrarlayıp yaymamız doğru değildir.” demediniz? Neden bunun büyük bir iftira olduğunu söylemediniz?

Bu ayetlerin sonundaki şu ibare de ilginçtir:

İman etmiş iseniz, Allah size bir daha buna benzer bir işe dönmeyesiniz diye öğüt verir.⁽³⁾

Allah size bir daha bu tür söylentilerde bulunmamanızı, topluma söylenti yaymamanızı, bunu Müslümanlığınıza yakıştırmamanızı buyurmaktadır; eğer mümin iseniz böyle söylen-

1- Nur, 12.

2- Nur, 16.

3- Nur, 17.

tiler yaymaz ve yayanlara da tepki gösterirsiniz, demektedir. Yani bu, inanmanın ve mümin olmanın da bir şartıdır!

Daha önce de belirttiğim gibi bu meselenin önemi, Peygamberimizin eşinin başına gelmiş olması değildir asla. Başka bir kadın için de olsa, yine Kur'ân aynı sert tepkiyi verecek ve müminleri aynı sert tonla kınayacaktı. Bu nedenledir ki İslâm dininde bazı konularda birisi hakkında iddia veya iftirada bulunan biri, bunu dört âdil şahitle ispatlayamazsa, cezalandırılır ve bizzat kendisine had uygulanır. Bir lafı öylesine ortaya atıp zihinleri bulandırıp çekip gidemezsiniz yani... "İspatlasam ne âlâ, ispatlayamazsam ne yapalım işte!" diyemezsiniz! Hayır! Cezayı gerektiren bazı suçlamalar hakkında bir iddia da bulunursanız ve bunu ispatlayamazsanız bizzat siz cezalandırılır ve iftira atmaktan dolayı ceza yersiniz!

Bence bu olay -ifk- İslâm tarihinde ve Peygamber Efendimiz döneminde yaşanan en önemli olaylardan biridir. Çünkü böylece iftiranın kökü kurutulmuş ve insanların birbirine karşı kötü zan beslemesi engellenmiş, söylenti yoluyla zihinleri bulandırma ve insanları zan altında bırakmanın çirkinliği topluma anlatılabilmıştır. İslâm böyle bir dindir işte. Peygamber Efendimizin (s.a.a) başarıyla gerçekleştirdiği işlerden biri de toplumda sevgi ve iyimserliği yeşertmek, hüsnü zannı egemen kılmaktır. Böylece herkes birbirini sevmiş, bir diğerine karşı iyimser olup hüsnü zan beslemiştir.

Bugün de bize düşen işte budur.

Peygamber Efendimizin (s.a.a) sağlıklı bir toplum kurma ve ortam yaratma yollarından biri de yürekleri kin ve düşmanlıklardan arıtmaktı. Daha önceki yöntem, birey ve toplumda hüsnü zan yaratmaktı; bu ise, daha ileri bir aşamadır. Yani İslami bir toplumda Müslümanlar birbirine karşı kayıtsız olamazlar. Kimsenin diğeriyle ilgilenmemesi, kimseye karışma-

ması, herkesin kendi kabuğuna çekilip kendi dünyasını yaşaması İslami bir hayat tarzı değildir. Peygamber Efendimizin (s.a.a) girişimlerinden biri de bu kayıtsızlık ve bireyselliğin sevgi ve kardeşçe birlikteliğe, yekdiğerinin sorunlarıyla ilgilenilen sosyal bir yaşama dönüştürmesidir. Bu, bugün bizim kendi nizamımızda da ihtiyaç duyduğumuz bir durumdur.

Müslümanlar birbirlerine karşı asla kayıtsız olmamalı; ilgi, sevgi ve şefkat beslemelidirler. Bir Müslümanın başına bir şey gelmişse, siz hiçbir şey olmamış gibi geçip gidemez, onu görmezden gelemezsiniz. Hayır. Müslümanlar arasında işbirliği, dertleri, sorunları paylaşma, karşılıklı yardımlaşma ve şefkat gösterme Peygamberimizin sünnetidir. O büyük zat yaşadığı sürece ve elinden geldiği yere kadar bir tek konuda bile toplumun bir üyesine karşı dahi olsa, kin ve düşmanlık beslenmemesi için çalışmıştı. Yani Peygamber Efendimiz (s.a.a) o hikmet ve yumuşak ahlaklı kişiliğiyle, sevgi dolu, şirin bir toplum düzeni kurmayı başarmıştır.

Sosyal yaşamdan nasibini almayan, şehir ve medeniyetten uzaklarda, çöllerde yaşayan ve adabımuaşeret nedir bilmeyen bir bedevi, bir gün Medine'ye gelir ve Resulullah Efendimizi (s.a.a) görmeye gider. Sahabenin de bulunduğu bir sırada, Peygamberimizden yardım ister ve o da para, elbise, gıda vb. yardımda bulunduktan sonra bu sert mizaçlı huysuz bedeviye *"Şimdi memnun oldun mu, benden razı mısın?"* diye sorar. Her bedevi gibi kaba, haşin, sert mizaçlı ve nezaketsiz olan bu adamcağız da, kendisine daha fazla verilebileceğini, verilenin yetersiz olduğunu düşünerek *"Hayır."* der. *"Hiç de memnun değilim! Bu verdiklerin ne ki?! Daha fazlasını vermen gerekirdi!"*

Bu nankör ve kaba tavır orada bulunan sahabeyi pek rahatsız etti; öfkeyle bu densiz bedeviye haddini bildirmek istediler;

ama Resulullah Efendimiz (s.a.a) onlara engel oldu. *“Bu işi bana bırakın.”* buyurarak o bedeviyi yanına alıp evine götürdü. Belli ki o sırada elinde olan her şeyi bu adama vermişti ve verebilecek başka bir şeyi kalmamıştı. Onu eve götürüp tekrar bir şeyler verdi; yine para, elbise ve yiyecek yardımıyla bulunduktan sonra *“Şimdi razı oldun mu benden?”* diye sordu. Onun elindeki avucundaki her şeyi kendisiyle paylaştığını gören kaba bedevi mahcup oldu ve razı olduğunu söyleyip teşekkür etti.

Hız. Resul-ü Ekrem Efendimiz (s.a.a) *“Sahabenin yanında biraz sert konuştuğun için senden alındılar; bu memnuniyetini onlara da söylersen, sana karşı yüreklerinde bir kin kalmaz.”* dedi. Bedevi memnuniyetle kabul etti. Birlikte sahabenin yanına gittiler. Peygamberimiz *“Bu kardeşimiz benden razı olduğunu söyledi, sizin de duymanızı istedi.”* buyurdular, bedevi de *“Evet, ben ondan razıyım.”* dedi ve bir süre sonra da Medine’den ayrılıp kendi yurduna döndü.

O gittikten sonra Peygamber Efendimiz (s.a.a) sahabelerine şöyle buyurdu:

“Bu Arap kardeşimizin hâli, sürüden ayrılan, ürküp kaçan devenin hâline benziyordu. Siz bu ürken ve sürüsünden ayrı düşen deveyi tekrar sürüye döndürüp bana ulaştırmak için onun peşinden koşan insanlar gibiydiniz. Sizin hareketiniz onu daha fazla ürkütür ve iyice uzaklaştırdı. Ben onu daha fazla ürkütmenize engel oldum, yumuşak sözlerle peşinden gidip sevdim; okşadım ve aramıza dönmelerini sağladım. Peygamberlerin yöntemi budur.”

Görüldüğü gibi Peygamber Efendimiz (s.a.a) İslâm toplumunda, Müslümanlar arasında zerrece kin, alınganlık ve düşmanlık olmasını istememektedir. O, toplum bireyleri arasında sevgi ve samimiyet oluşturmaya çalışıyordu hep...

Hatta İslâm dairesi genişleyip de Mekke'yi fethettiklerinde, Peygamber Efendimiz (s.a.a) kendisine olmadık kötülüklerde bulunan Mekke halkını bile affetti. Oysa onlar onu kendi vatanından çıkarmış, evinden barkından etmişlerdi. Peygamberimiz tam 13 yıl onlardan eziyet ve baskı görmüştü. Sonra da defalarca onu öldürmek istemiş; üzerine orduyla saldırmış; pek çok Müslümanın şehit olmasına sebep olmuşlardı; Müslümanlar da kendilerini savunmuş ve onlardan bazılarını öldürmüşlerdi. Bu durumda Mekke'ye giren fatih bir orduyla bu şehrin ahali arasında yıllarca barış sağlayamayacaktı. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.a) Mekke'ye girdiğinde ahaliye ilk sözü "Hepinizi affettim." olmuştur.⁽¹⁾ O gün Kureyşlileri affetti ve bu sorun da kapanmış oldu.

Peygamber Efendimiz (s.a.a) Medine'ye hicretinin ilk aylarında da benzeri bir şey yaptı ve bütün Müslümanlar arasında özel bir uhuvvet -kardeşlik- bağı kurdurdu. Yani her Müslümanın kendisine bir kardeş tayin etmesini sağladı. Müslümanlar olarak birbirimizle kardeş olduğumuzu söylerken nezaket icabı söylemiyoruz yani; Müslümanlar gerçek anlamda birbirlerinin "kardeşleri"dirler ve aralarında gerçek bir kardeşlik hukuku vardır. Kardeşler olarak birbirlerine vefa ve bağlılık borçludurlar, gayet haklı olarak bir kardeşten bekleneni birbirlerinden beklerler. Bu nedenle karşılıklı olarak bu bağ ve hukuka uygun davranmalıdırlar. Peygamberimiz (s.a.a) bunu bilfiil gerçekleştirmiştir.

Müslümanları toplayıp ikişer ikişer ayırdı ve birbirinin kardeşi ilan etti. Bunu yaparken sınıf, boy, kabile ve konum farklarını asla dikkate almadı; Medine'nin eşrafı veya Mekke'nin Kureyş'i gibi bir "denginelik" aramadı. Siyah bir köleyi, hür bir zenginle kardeş yaptı; azad edilmiş bir köleyi Haşimoğul-

1- Biharu'l-Envar, c. 97, s. 59.

ları veya Kureyş'in büyüklerinden biriyle kardeş ilan etti. Bu kardeşlik hadisesinin türlü boyutları vardır; en önemlisi de Müslümanlara birbirlerinin kardeşleri olduklarını hissettirmiş olmasıdır.

Peygamber Efendimizin (s.a.a), toplumu İslami değerlerle nasıl yoğurduğu konusunda bir örnek daha vereyim:

İslâm'da kadirşinaslık ve yapılan bir iyiliğe iyilikle karşılık vermek önemli bir esastır ve bu esas inanç ve din farklılıklarını, siyasi görüş farklılıklarını ve benzeri şeyleri aşan bir durumdur. Kadirşinaslık ve vefakârlık toplumu sağlıklı bir hâle getirmede de çok etkilidir; bu nedenle Peygamber Efendimiz (s.a.a) de bunu çok önemsemiş ve fiilen uygulamıştır. Yani sadece söz ve tavsiyeyle yetinip “Kadirşinas olun, ahdinize vefa gösterin, size iyilik edene iyi davranın.” dememiş; bunu bilfiil uygulayarak sağlıklı bir ortam oluşturmuştur.

Bunun en güzel örneği Habeşistan Kralı tarafından Medine’ye gönderilen heyete karşı Sevgili Peygamberimizin sergilediği davranıştır. Bu heyet muhtemelen kraldan bir mesaj getiriyordu; siyasi bir protokoldü yani. Tıpkı bugün devletlerarasındaki görüşmeler gibi bir görüşme için gelmişlerdi. Necaşi, Habeşistan’ın kralıydı ve o sırada dünyadaki bütün diğer yöneticiler ve krallar gibi o da gayrimüslimdi, Hristiyan’dı. Ama bu heyet kendisiyle görüşmeye geldiğinde, Peygamber Efendimiz onları bizzat ağırlayıp hizmet ve ikramda bulunmaya başladı! Sahabe hemen atılıp “Aman efendim, bırakın biz hizmet edelim; siz buyurun oturun.” deyince, Sevgili Peygamberimiz, “Olmaz.” buyurdu, “Müslümanlar Habeş’e hicret ettiklerinde Habeş Kralı onlara çok iyi davranmış... Ben de onlara iyi davranmak ve bu iyiliği telafi etmek isterim!

İşte bu “kadirşinaslık”tır.

Peygamber Efendimiz (s.a.a) Kureyş kâfirleriyle defalarca savaşa girmiş; o dönemlerde Şam ve Filistin beldelerine (bugünkü Anadolu topraklarını da kapsayan geniş bir bölgeye) hükmeden Doğu Roma İmparatoru'nun ordularıyla birkaç kez savaşmış; Yermük, Mute ve Tebük savaşlarına katılıp geniş bir yelpazede cihad ve fütuhatlarda bulunmuş olduğu hâlde, hiçbir zaman Habeşistan'ın üzerine yürümemiş ve oraya ordu göndermemiştir.

Yani Peygamber Efendimiz (s.a.a) İslâm dinine girmeyen her krala savaş açmış değildir. Hayır. Necaşi'nin İslâm'ın ilk günlerindeki iyiliğini asla unutmamış ve bir İslâm devletinin başına geçtiği zaman da ona karşı kadirşinaslığını sürdürmüştür. Bu tür örnekler Peygamber Efendimizin (s.a.a) hayatında sayılamayacak kadar çoktur.

Bir örnek daha vereyim. Medine'de İslâm devleti kurduktan sonra bir kadın, Peygamber Efendimizi (s.a.a) ziyarete gelir. Peygamberimizin ona pek büyük bir sevgi ve saygı gösterecek ikramlarda bulunması, durumunu sorup ilgilenmesi, ailesinin durumunu sorması sahabeyi pek şaşırtır. Çünkü onu kimse tanımamaktadır. Kadıncağzı gittikten sonra Resulullah Efendimiz (s.a.a) sahabenin merakını gidererek şöyle buyurur: *"Bu kadın, Mekke'de yalnızlığa itildiğimiz ve büyük baskılara maruz bırakıldığımız o dönemlerde bizim evimize gelip Hatice'ye uğrar ve onu yalnız bırakmazdı."* Evet, İslâm'ın ilk yıllarında Mekkeliler Peygamberimizin sahabesini kuşatmış, Müslümanlarla görüşülmesini yasaklamış, hatta ambargo koymuşlardı. Hiç kimse korkusundan Peygamberimizin evine gitmiyor, Hz. Hatice'ye uğramıyorken, o kadın bu baskılara aldırıyor ve Hz. Hatice'ye (s.a) uğrayıp hâl hatır soruyordu. Rivayette bu kadının Müslüman olduğu da belirtilmiyor ve muhtemelen Müslüman da değildi; ama kişilikli bir kadın olması ve o günlerde, o şartlarda Hz. Hatice'ye yakınlık gösterip onu yalnız bırakmamasını Peygamberimiz unutmamış

ve aradan yıllar geçmesine rağmen ona karşı kadirşinaslıkta bulunmayı ihmal etmemiştir.

Bir başka örnek; çalışmayı teşvik, iş ve emeği önemsemesi, toplumda işsizliği gidermeye çalışmasıdır. Peygamberimiz insanlara çalışmalarını ve emek sarf ederek hayatlarını kazanmalarını söylemekle yetinmiyor; çeşitli yollarla toplumun iş ve çalışma moralini de yükseltiyordu. Çalışmayan işsiz bir genç gördüğünde, *“Allah, ömrünü boşa geçiren ve çalışmayan genci sevmez.”* buyururdu.

Peygamber Efendimiz (s.a.a), sağlığı yerinde bir genci gördüğünde mutlu olur ve ona hemen şu iki soruyu sorardı: “Evlî misin, işin var mı, çalışıyor musun?” O genç bu sorulardan birine olumsuz cevap verecek olursa, *“Bu genç gözümde düştü.”* buyururdu. Bu tür yöntemlerle aslında çalışma ve gayretli olmayı vurgulamakta ve toplumun dikkatini buna çekmekteydi.

Bir başka örnek:

Yolculuktan dönen bir grup Müslüman, Peygamber Efendimizi (s.a.a) ziyarete gider ve bu yolculuk sırasında ibadetleriyle dikkat çeken birini öve öve bitiremezler! “Ya Resulullah! Bu adamla yolculuk yapmak bizim için bir onurdu; çok din-dar, temiz ve ibadete düşkün biriydi. Hep zikir ve ibadetle meşguldü. Ne zaman bir menzile varıp konaklayacak olsak, o hemen abdest alıp namaza başlar; kervan kalkıncaya kadar namaz, zikir, dua ve Kur’ân okumakla meşgul olurdu!” Bu övgüleri duyan Resulullah Efendimiz (s.a.a) hayretle, *“Onun işlerini kim yapıyordu peki?”* diye sordu. Öyle ya; kervan konakladıkdan kervan kalkıncaya kadar namaz ve Kur’ân’la meşgul olan birinin yükünü kim indiriyor; yemeğini kim hazırlıyor; yükünü tekrar kim develere yüklüyordu? Bu adamın işlerini kim görüyordu peki?

Sahabe, “Bütün bunları büyük bir mutlulukla biz yapıyorduk efendim; çünkü o değerli zat hep ibadetle meşgul oluyordu.” deyince, Peygamberimiz “*O zaman siz, hepiniz ondan daha hayırlısınız.*” buyurdular.⁽¹⁾ Yani: “Kendi işini kendi yapmayıp başkalarının üzerine yıkan birinin ibadetle meşgul olması, onun iyi bir insan olması anlamına gelmez ki! İyi olan, çalışıp kendi işini kendi gören, hatta başkasına da yardım eden sizlersiniz!”

İşte bu görüş ve yöntemler sayesinde İslami bir toplumda yaşam ortamı, çalışma ve emek sarf etme coşkusuyla dolar. Bütün bunlar bugün bizim de sorunlarımızdır ve bizim de bu bakış açısı ve yöntemlere ihtiyacımız vardır.⁽²⁾

1- age, c. 73, s. 274. Mekarimu'l-Ahlak, s. 265.

2- Tahran Cuma namazı hutbesinden, 20.10.1989.

Peygamberimizin (s.a.a) Bi'seti, İnsanlık Tarihinin En Önemli ve En Etkili Hadisesidir

Efendimizin peygamberlikle görevlendirilişi ve bu ilahî hadisenin vuku bulması, insanoğlunun asırlar ötesinden gelen, uzun tarihi boyunca yaşadığı en önemli olaydır. İnsanlık tarihi ve insanoğlunun kaderinde hiçbir olay bunun kadar etkili değildir. Yüce Allah tarafından insanoğluna indirilmiş olan lütuf ve iyiliklerin en büyüğü budur. Biz bu büyük bi'sete bütün varlığımızla iman etmiş; ona inanmış ve bu saadet yoluna adım atmış olmaktan kıvanç duyuyoruz. Bizzat bu, büyük bir ilahî nimettir ve her Müslüman bu nebevi bi'seti şahsi hayatına uyarlamak, kendi dünyasında onu uygulayıp hayata geçirmek, Peygamberimizin bi'setindeki mesaj ve düsturlara iman ve amel edip, o doğrultuda harekete geçerek kendisini ve toplumu ilahî ve manevi saadet cennetine ulaştırmakla yükümlüdür. Bi'set gibi muazzam bir hakikat hakkında bizim söyleyebilecek bir söz bulmamız mümkün değildir. Bu, bizim zihnimizi aşan ve kusurlu ve sınırlı akıllarımızın çok ötesinde cereyan eden bir hakikattir.

Bi'set Konusunda Bugün Dünya Müslümanları İçin Gündemde Olması Gereken İki Öncelikli Nokta Vardır:

Birincisi, bir pınar olan bu bi'set daima canlıdır ve kaynayıp durmaktadır. Bu, tarih boyunca insanlara bahşedilmiş ilahî bir lütuf ve berekettir. Yüce Allah Kur'ân-ı Kerim'de defalarca

vaat etmiş olduğu üzere bu hakikat, insanoğlunun hayatına egemen olmak ve bu hayatı kendi rengi ve şekli ile taçlandırmak için zuhur etmiştir. Bu hakikat mutlaka gerçekleşecektir:

“... ki O, elçilerini hidayet ve hak din ile diğer bütün dinlere karşı üstün kılmak için gönderdi...”⁽¹⁾

Bi’set meselesi bu dünyanın doğal bir hakikati ve insanlık için kesin ve kaçınılmaz bir durumdur. Son peygamberin bi’setiyle birlikte gündeme oturan bu adalet ve hak, belli bir dönemde belli bir grubun inanması ve ondan sonra gelecek olan onca insan ve uzun bir tarihin buna inanmaması için ortaya çıkmış değildir. Bilakis bütün insanlığı ve dünyayı kendi öneri ve öğretileri doğrultusunda eğitip düzeltmek, bütün insanlığı ve insanoğlunun eliyle bütün dünyayı bu yolla kemale erdirmek için gelmiştir ve bu mutlaka gerçekleşecektir; zira gerçekleşmemesi geliş gayesine aykırı düşer.

Bu gayeye doğru hareket, kendine has araç ve etkenlerle gerçekleşebilir ancak. Hepimiz bu hakikat ve gayeye doğru ilerlemekteyiz. İnsanoğlu istese de istemese de, hatta bilse de, bilmesede de attığı her adımla bi’set hakikatine daha fazla yaklaşmaktadır.

Bugün dünyada en çok konuşulan ve sloganı atılan şey, ilahî mesaj ve bi’set olayıdır. Ne var ki sosyal adalet, bağımsızlık, özgürlük, bilim, kalkınma, ilerililik ve hayat standardını yükseltme gibi konularda devletlerin, hükümetlerin, milletlerin, ideoloji ve düşünürlerin sadece slogan atıp fiilî bir girişimleri olmadığı gibi, bi’set konusunda da sadece söz vardır ve ciddi bir girişim şimdilik yoktur. Kaldı ki bütün bu konularda bugün verilen sloganların rolünü bile insanlar, gönderilen peygamberlere, bilhassa son elçi olan Resulullah Efendimize

1- Fetih, 28.

(s.a.a) borçludurlar. Bu da bugün insanoğlunun elinde eksik olarak bulunmakta, ama bazıları bu yöne doğru hareket etmektedirler.

Bugün bütün insanlık gibi bizler de dinin gerçeğine ve bu bi'setlerin getirdiği değerlere doğru hareket etmekteyiz. Bugün İslâm Cumhuriyeti'nde yaşayan bizler, Yüce İslâm dinine ve Kur'ân'a uygun bir yaşamı günlük hayata geçirme sloganını fiilen gerçekleştirip, bunu başarabilen ülke ve milletlerden biri olmak ve bunun kemale erdirilmesi yolunda ilerlemekle kıvanç duyuyoruz. Bu hakikate inandığımız, onu görüp, anlayıp sindirebildiğimiz ve bu gerçeğe gönülden bir aşkla bağlandığımız, ona doğru gerekli hareketi başlattığımız ve bu yolda kayda değer bir mesafe kat ettiğimiz için rabbimize şükrediyoruz. Bütün dünya, bütün insanlar bu yolu almak zorundadırlar ve alacaklardır.

İkinci nokta, Peygamber Efendimizin (s.a.a) kişiliğidir. Bu büyük insanın anısı, öğretileri, mesajları, ona beslenen sevgi ve saygı öteden beri bütün Müslümanları bir arada toplayan en önemli eksen olagelmıştır. Hangi mezhepten olursa olsun bütün Müslümanlar arasında bundan daha güçlü bir ortak nokta yoktur; aklî, duygusal, ruhsal, manevi ve ahlaki olarak her açıdan bütün Müslümanların tevafuk edip birleştiği eksendir bu.

Kur'ân, Kâbe, farzlar, akaid vb.leri de Müslümanların ortak noktalarıdır; ama bunların her biri, bireylerin itikat, sevgi, ruhsal eğilim, taklit, bireysel yetenek ve özellikler gibi boyutlarından sadece birine hitap edebilmektedir. Kaldı ki bunlar bile Müslümanlar arasında farklı yorum ve bakış açılarıyla değerlendirilmektedir; ama fikir, itikat, duygu ve daha da önemlisi tevafuk ve vahdet bakımından bütün Müslümanların kayıtsız şartsız birleştiği en güçlü iştirak ekseni Sevgi-

li Peygamberimiz, Son Elçi Hz. Muhammed b. Abdullah'tır (s.a.a). İşte bu ortak eksen üzerinde önemle durulmalıdır. Bu sevgiyi her gün artırmak, bu eşsiz sevgiliye beslenen manevi ve ruhi sevgiyi Müslümanların gönlünde ve zihninde alabildiğine beslemek gerekir.

İslâm dinine karşı başlatılan kültürel saldırılar ve kurulan oyunların ekseninde Peygamber Efendimizin (s.a.a) mübarek kişiliğinin nasıl hedefe oturtulduğunu hepimiz görüyoruz. O şeytani kitapta, Sevgili Efendimizi hedef aldılar... İslâm milletin inanc ve duygularına saldıran düşmanın iğrenç oyunlarının ne raddeye vardığı ve Peygamber Efendimizi (s.a.a) nasıl hedef aldıkları ortadadır.⁽¹⁾

1- 40 ülkenin Kur'ân karileriyle görme özürlü ziyaretçilere konuşma, 23.02.1990.

**Peygamberimizin Mukaddes İsmi, Bütün Dünya
Müslümanlarını En Fazla Cezbeden İslami
Güzelliklerden Biridir**

Sevgili Peygamberimizin mukaddes ismi, bütün dünya Müslümanlarını en fazla cezbeden İslami güzelliklerden biridir; çünkü burada duyguyla iman bir aradadır. Bundan dolayı bu ismi anma ve onun etrafında kenetlenmenin doğuracağı güç, sadece iman eksenli olan ve duygu tarafı bulunmayan diğer İslami eksenlerden daha etkilidir. Bu nedenledir ki bizim dönemimizden önceki bazı İslâm âlim ve düşünürleri, dünya Müslümanlarını birleştirecek en etkili unsurun Hz. Resulullah Efendimize olan iman ve ona beslenen sevgi olacağını vurgulamışlardır. Bu çok doğru bir tespittir aslında. Allah’a şükür bu yıl kardeşlerimizin gayret ve çabalarıyla düzenlenen bu merasim ve “İslâm Mezhepleri Arasında Yakınlık Oluşturulma Kurultayı”nın teşkili ile birlikte bu yolda gerekli adım atılmış oldu; inşaallah İslâm dininin yüce hedefleri doğrultusunda hareket edilecek ve vahdet sağlanacaktır.

Vahdet konusunda iki önemli yönlendirme ve mevzu söz konusudur ki her biri başlı başına önem arz etmektedir. Vahdet sloganı attığımız -bu konuyu gündeme getirdiğimiz- zaman bu iki noktaya çok dikkat etmemiz gerekir; zira Müslümanların günlük yaşamında en etkili unsur bu ikisidir.

Bunlardan biri, asırlardır süregelen ihtilaflar, İslâm mezhepleri ve grupları arasındaki görüş farklılıkları, yıkıcılıklar, çelişkiler ve anlamsız tartışmalardır; bunlar öteden beri

Müslümanlara hep zarar vermiştir. İslâm tarihine dikkatle bakacak olursak bu ihtilaf, çatışma ve tezatların tamamı veya önemli bir bölümünün maddi çıkarlara dayandığı ve iktidarlardan kaynaklandığı görülür. İslâm tarihini şöyle bir inceleyin; Kur'ân'ın mahlûk olup olmadığı gibi daha ilk başlarda ortaya sürülen ihtilaflar, İslâm mezhepleri, özellikle de Şîîlerle Sünnîler arasında baş gösteren ihtilaf ve tartışmaların tamamının arkasında zorba iktidarlar ve egemen güçlerin parmağı vardır.

Toplumun genelindeki cehaletler, mantıktan uzak tutuculuk ve taassuplar veya yekdiğerinin duygularını tahrik edici girişim ve davranışların bu ihtilaflarda hiç payı olmadığını söyleyecek değilim. Ama onlar sadece zemin ve ortam konumundadırlar; bunların hiçbirisi, tarihte müşahade ettiğimiz o kanlı olayları meydana getirmemiştir. O kanlı olayların hepsi güç ve iktidar sahiplerinin başının altından çıkmaktadır; onlar bu tür ihtilaf ve çatışmalarda kendi yararlarına kullanabilecekleri şeyler görmüştür. Daha sonraları, İslâm ülkelerine şu veya bu şekilde giren sömürü güçleri ve ecnebler de bunu fark etmiş ve onlar da bu ihtilafları yaratmaya, kaşımaya başlamışlardır.

Bazı ünlü Batılı politikacı ve kültür adamlarının bu konudaki yöntem ve davranışları çok ibret vericidir. Mısır'a gittiklerinde bir türlü, Osmanlı Devleti'nin Bab-ı Âli'sine gittiklerinde başka türlü konuşuyor, Şîî İran'a gittiklerinde de çok daha farklı şeyler söylüyorlardı! Tek amaçları Müslümanların birlik ve bütünlüğünü bozmaktı; çünkü Avrupa'daki sömürü odakları ve sanayi patronları Müslümanların birlik ve beraberliğinden korkuyordu. Korkmakta da haklıydılar. Maalesef planlarını başarıyla uyguladılar ve Müslümanlar arasında inanılmaz tuhaf ve derin ihtilaflar yarattılar.

Bizim sözünü edip sloganını verdiğimiz, gönül verip ardından da gittiğimiz vahdetin ilk özelliği işte bu ihtilaf, ayrılık ve anlaşmazlıklardan arındırılmış olmasıdır. Zira bu, hem Yüce Allah'ın, hem de akıl ve vicdan sahibi herkesin rızasına uygundur. Bu işin alt yapısı ve zemini mutlaka hazırlanmalıdır. Akidevi ihtilafımız mı var? Olsun! Kavmî, millî ihtilafımız mı var? Varsın, olsun! Birimiz şu kavimden, diğerimiz şu renk veya mezhepten miyiz? Olsun, bunların hiçbir önemi yoktur ki! Bunlar, bu tür farklılıklar Müslümanlar arasında eksikliklere, noksanlıklara, anlaşmazlık ve çatışmalara neden olmamalıdır. Herkesin samimiyet ve ihlâsla kolları sıvaması, vahdet için işe başlaması gerekir. Büyük âlimler, aydınlar, düşünürler, yazarlar, şairler ve sanatçılar bunu dinî bir vecibe olarak görmelidirler. **“Hep birlikte Allah'ın ipine sımsıkı sarılın.”** ayeti⁽¹⁾ bize hitap etmektedir. İslâm düşmanlarına karşı bütün Müslümanlara hitap etmektedir. Bu ayetlere amel etmemiz şarttır.

İkinci nokta da; bu vahdetin İslâm'ın egemenlik ve hâkimiyetine yönelik olması, bu amaçla sağlanmasıdır; aksi takdirde içi boş, kof ve anlamsız olacaktır. Eğer bütün İslâm âlimleri Kur'ân-ı Kerim'in **“Biz elçilerden hiç kimseyi ancak Allah'ın izni ile kendisine itaat edilmesinden başka bir amaçla göndermedik.”** şeklinde buyurduğunu⁽²⁾ kabul ediyorsa, mesele açık ve nettir. Peygamberimiz insanlara nasihat etmek, söyleyeceğini söylemek, insanların da ona uyup uymamasının önemli olmadığını anlatmak için gelmemiştir ki; Peygamber sadece konuşsun, insanlar da ona saygı göstere; ama herkes yine kendi bildiğini yapsın ve herkes bildiği gibi davransın diye de gelmemiştir! Peygamberimiz kendisine itaat edilmesi

1- Âl-i İmran, 103.

2- Nisâ, 64.

için gönderilmiştir; toplumu ve yaşamı yönlendirip hidayet etmek için gönderilmiştir; nizam kurup, düzeni yerleştirip insanları doğru hedeflere yönlendirip ilerletmek için gelmiştir. Eğer İslâm âlimleri Kur'ân'ın, **“Andolsun biz elçilerimizi apaçık belgelerle gönderdik ve insanlar adaleti ayakta tutsunlar diye, onlarla birlikte Kitab'ı ve mizanı indirdik.”**⁽¹⁾ şeklindeki buyruğunu kabul ediyor ve dinlerin amaçlarının adalet ve ölçüyü sağlayıp, zulmü gidermek ve insanlar için sahih ve doğru bir yaşam tarzı oluşturmak olduğuna inanıyorsa, o zaman hareketimiz “İslâm'ın hâkimiyetini sağlama” yönünde olmalıdır. İslâm'ın bütün İslâm ülkeleri ve Müslüman toplumlarda hâkim olması; mümkün olabilecek bir şeydir.⁽²⁾

1- Hadid, 25.

2- İslami Vahdet Konferansı yabancı misafirleri ve üst düzey devlet yöneticilerine konuşma, 08.10.1990.

İslam Dini Bütün Çağlarda İnsanlık İçin Şifa Reçetesidir

Aradan asırlar geçmesine rağmen dünya düşünür ve fikir adamlarının da belirttiği gibi büyük bir hadise olan bi'set olayı hâlâ çeşitli açılardan üzerinde düşünmeye, inceleme ve araştırmalarda bulunmaya değecek kadar muazzamdır. Peygamber Efendimizin (s.a.a) bi'seti, insanlık tarihinde çok büyük bir harekettir; insanların kurtuluşu ve ahlak, nefis ve ruhlarının temizlenmesi içindir; insanların öteden beri yaşadığı ve hâlâ yaşamakta olduğu sorun ve sıkıntılara çözüm bulup, bunları gidermeye yöneliktir. Bütün dinler şerre ve fesada karşıdır ve ulvi hedeflere giden doğru yolu ararlar; ama Yüce İslâm dininin özelliği bütün çağlara ve mekânlara çare içeren bir reçete olmasıdır. Bu reçete mükemmeldir.

Kur'ân-ı Kerim'de şöyle buyruluyor:

“O, ümmiler içinde kendilerinden olan ve onlara ayetlerini okuyan, onları arındırıp temizleyen ve onlara kitap ve hikmeti öğreten bir elçi gönderendir.”⁽¹⁾

Bunun anlamı, İslâm dini veya son peygamber olan Efendimizin gelmesiyle birlikte bütün insanların temizlenmiş olduğu değildir. Ya da Kur'ân indikten sonra artık insanoğlunun tekâmülünün yolunda engel teşkil eden zulüm, ayrıcalık, kötülük ve haksızlıkların artık insanların önüne asla çıkma-

1- Cuma, 2.

yacağı anlamında da değildir. Veya İslâm dini ve Peygamber Efendimizin (s.a.a) adaleti sağlamak, mustazafları kurtarmak, canlı ve cansız putları kırmak için gelmesi demek; artık dünyada zulüm kalmayacak, tağut ve zorbalar ebediyen yeryüzünden kalkacak ve insanların hayatına artık hiçbir put musallat olmayacak demek değildir. Gerçeklerin de ortaya koyduğu üzere İslâm güneşinin doğuşundan sonra da dünyanın çeşitli yerlerinde, hatta İslâm'ın doğuşundan bir süre sonra bizzat İslâm toplumunda bile putlar ve tağutlar ortaya çıkmış, insanlar zulümlere uğramış, öteden beri insanoğlunun başına gelen bela ve sorunlar yine yaşanmıştır.

O hâlde “Bi’setin amacı insanlığın kurtuluşudur.” derken başka bir şey kastedilmektedir; bunun anlamı şudur: Yüce İslâm dini ve peygamberinin insanlığa getirmiş olduğu şey bütün çağlarda geçerli olan şifa verici bir reçetedir. İnsanların cehaleti karşısında en geçerli reçetedir; zulüm, ayrımcılık, güçlülerin zayıfları ezmesi ve benzeri gibi dünya var olduğundan beri insanların uğraşıp durduğu bütün dertlerin reçetesidir. Diğer bütün reçeteler gibi bu reçete de uygulanması hâlinde şifa verir; ama uygulanmazsa, yanlış anlaşılırsa veya uygulama cüret ve cesareti gösterilmezse hiçbir sonuç vermeyecek ve “hiç yokmuş” gibi olacaktır. Dünyanın en iyi doktorları size en iyi reçeteyi de verseler, siz o reçeteyi okuyamaz veya yanlış anlar ya da bir kenara bırakır ve uygulamazsanız bu reçete sizin hastalığınıza nasıl şifa verebilir? Bu durumda o mükemmel doktoru sorumlu tutabilir misiniz?

Aradan asırlar geçti; Müslümanlar Kur’ân’ı bir kenara bıraktılar; İslâm’ı unuttular; Kur’ân’ın hayatımızda çektiği net çizgi ve yollar silinip yok oldu. Kur’ân’ı ya yanlış anladılar ya da kasten anlamazdan gelip tahrif ettiler. Kimi de anladı; ama anladığı gerçeği uygulayıp hayata geçirecek cüret ve cesareti gösteremedi... Kimileri de anladılar ve uygulama cesareti

gösterip olumlu sonuç aldılar; ama elde ettikleri bu mahsulü korumak için fedakârlıkta bulunmadılar. Eğer sadr-ı İslâm'da Peygamber Efendimizin (s.a.a) sözünü ve mesajını anlamamış ve bunu hayata geçirecek cesareti göstermeyip korkmuş olsalardı (ki bazıları böyleydi ve onlar hakkında inen ayette "... Onlardan bir topluluk da -savaştan kaçmak için- evlerimiz açık kaldı, sahipsiz kaldı." diye Peygamberden izin istiyordu; oysa evleri açık ve sahipsiz değildi, aslında -savaştan- kaçmak istiyorlardı."⁽¹⁾ buyurmaktadır.) veya elde ettikleri kazanım ve sonuçları korumak için gerekli fedakârlıklarda bulunmasalardı bugün İslâm diye bir şey kalmazdı.

Dünya Müslümanlarının Yegâne Kurtuluş Yolu Bi'setin Mesajına Geri Dönmektir

O gün cehalet ve asabiyetlerin, Arap Yarımadası halkının başına getirdiği belaların pek çoğu bugün İslâm milletlerinin yaşamlarında da görülmektedir. Bugün İslâm ülkelerinde fakirlik, okuryazar olmayanlar, bilimde geri kalmışlık, zorba yöneticiler tarafından yönetilme, emperyalist istikbar güçlerin sultanı ve dâhilî ihtilaf ve çekişmeler alabildiğine vardır. Bugün dünyada bir milyardan fazla Müslüman yaşamaktadır. O kadar nüfusla dünya çapında önemli konularda etkin olabilir; birçok konuda son sözü söyleyen taraf olabilirler. Ama ne yazık ki kendi aralarındaki bunca sorun, çekişme, kargaşa, en ilkel meseleleri bile halledememiş birey ve toplumlarıyla; aralarında bunca bilim adamları, âlim ve seçkin insanlar da bulunmasına rağmen, bu 1 milyarı aşkın Müslüman tamamen pasif ve etkisiz bir vaziyettedir.

1- Ahzab, 13.

Neden?! Bu dertlerin bir devası, bu sorunların bir çözümü yok mudur? Bunları çözecek olan nedir?

Bunların çözümü İslâm'da ve Peygamber Efendimizin (s.a.a) öğreti ve düsturlarındadır.

İslâm milletleri İslâm'a dönmelidirler. Bu konuda bazı adımlar atılmış ve kapılar açılmıştır tabi... Geçtiğimiz yüzyıl, yani hicri 13. yüzyıl, İslâm'ı isteyen Müslümanların feryat ve haykırışlarının yüzyılıydı. Bu yüzyılın başlarında büyük İslâm âlimi ve taklit mercii Ayetullah Mirza Şirazî, İngiliz şirketleri aleyhine verdiği o muazzam fetvayla dünyayı salladı ve koca bir milleti harekete geçirdi. Bunu İran'daki meşrutiyet olayı izledi ve ardından Hindistan'da İslami hareketler başladı; İslâm topraklarının batısında ve Ortadoğu'da ve Kuzey Afrika'da İslami uyanış boy gösterdi... İslâm büyükleri ve mütefekkirleri konuşmaya başladılar; Seyyid Cemaleddinler ve daha nice Müslüman düşünürler meydanları inlettiler; bu feryat, haykırış ve mücadele yüzyılıydı. Bunu izleyen yüzyıl ise, tecrübe, uygulama ve "hayata geçirme" yüzyılıdır. Şimdi içinde bulunduğumuz bu çağ, tecrübe ve uygulama çağıdır. Hicri 14. yüzyıl, feryat, uyanış ve ilan yüzyılıydı; şimdi başlayan bu hicri 15. yüzyıl ise, artık uygulama ve "söylediğini hayata geçirme" çağıdır.

İslâm milletlerinin kararlı bir şekilde harekete geçtiğini ve uygulamayı başlattığını görüyoruz artık. İran İslâm Cumhuriyeti bunun bir örneği oldu, ilk örnek buydu. Biz ilk örnek ve ilk uygulama olduğumuz için çok büyük sıkıntılar gördük ve bunları atlattık. Müslümanlar bu uygulamadan tecrübe edimelidirler. Bugün İslami hareketi kendi ülkelerinde hayata geçirmek isteyen Müslüman milletler İran milletinden daha kapsamlı ve derli toplu bir uygulama sergileyebilir, bunu ger-

çekleştirebilirler. Allah'ın da yardımıyla ve kendileri de gerekli çabayı gösterirlerse, bunu başarabilirler.

Müslümanların İslâm'a dönmekten başka kurtuluşları yoktur; İslami bir egemenlik kurup İslâm'ı hâkim kılmaktan, İslâm'ı hayata geçirmekten başka yolları yoktur. İslâm'ın yeminli ve kin dolu düşmanlarından hiç medet ummayın; onların size, sizin İslâm'a dönüşünüze katlanmasını ve buna kayıtsız kalmalarını da beklemeyin.⁽¹⁾

1- Şafakta on gün kutlamalarına katılan yabancı misafirlerle ülke yetkililerine konuşma, tar. 02.02.1992.

Tevhid ve Adalet, Resulullah Efendimizin (s.a.a) İnsanlığa Hediyesidir

Büyük İslâm Peygamberi Sevgili Efendimizin doğum günü, bu mübarek ve kutlu insanın sayısız bereketleri etrafında düşünüp araştırma günüdür. Bu muazzam doğuşun insanlığa sunduğu en büyük bereket, tevhid ve adalettir. Bilimde büyük ilerlemelerin kaydedildiği şu bilim ve fikir çağımızda bile bugün insanlar itikadî alanda şirkin esiridirler. Maddi alanda çok gelişmiş ülkeler de bile böyledir. Bu da gösteriyor ki olanca bereketine rağmen tevhide inanışın bu nuraniyeti -dışa yansıması- da gerekir; bu da vahiyden beslenen akıldan başka bir yolla mümkün değildir. Bu hediye insanlığa bağışlayan da, Sevgili Peygamber Efendimiz olmuştur, tıpkı diğer peygamberler gibi... Tevhid inancının insanın canında, kalbinde, hatta günlük hayatında muazzam bereket ve etkileri vardır; bunların etrafında düşünüp kafa yormak, tevhidin etki ve bereketlerine doğru hareket etmek gerekir.

Peygamber Efendimizin (s.a.a) insanlığa sunduğu büyük ilahî hediyelerden biri de adalet ve haktır. Adaletsizliğin pençesinde kıvranan insanlığa adaleti sunan, odur. Tarihin başından günümüze kadar insanoğlunun en büyük sorunu adaletsizlik olagelmış ve en fazla bunda sıkıntı yaşamıştır. Bugünün kutlu mevludunun insanlığa getirmiş olduğu din, insanları tevhit ve adalet gibi “insani zirveler”e davet etmektedir. Bunun için bugünün bereketi, her şeyden önce, bütün insanlığa aittir ve herkesindir; yani bundan faydalanmak isteyen herkesin, her kesimindir. İkincisi de, bu bereket sadece

belli bir zaman ve dönemle sınırlandırılmış değildir. Bugün de insanlar, İslâm'ın insanlığa sunduğu kurtuluş reçetesine, ihlaslı tevhit ve İslami adalet reçetesine dönmeye muhtaçtır. Bu konuda buyruk nettir: **“Allah katında en üstün olanınız, en takvalı olanınızdır.”**⁽¹⁾ İslâm, takvaya ve “insanileşme”ye çağırılmaktadır. İnsanlar arasında bugün de var olan ırk, milliyet, kavim, renk, kan ve soy-boy... vb. şeylerden çıkarılan bahanelerle üretilen ihtilaf ve çekişmelerden arınıp kurtulma çağrısıdır bu.

Bugün dünyanın maddi açıdan en gelişmiş ülkelerinde “siyah derili” “beyaz derili” sorunu vardır! Siyahlarla beyazlara has kanunlar vardır; siyahın başka, beyazın başka hakları vardır! Bu çağda, hâlâ ırk savaşı vardır! İnsanlar farklı ırk ve kavmiyetlerinden dolayı öldürülmektedirler. Milliyetçilik ve ırkçılık adına her gün nice insanlar hayatını kaybetmekte, hakkı hukuku elinden alınmakta, evinden barkından olmaktadır.

Demek ki insanlık bugün de tevhit ve adalet çağrısına muhtaçtır. Bu çağrı ve davetin sancaktarı ise, İslâm ve Müslümanlardır.

Peki, buna kim karşıdır? Tefrika ve ihtilaflardan çıkar sağlayan güç sahipleri! Onlar şirkten ve adaletsizlikten çıkar sağlamaktadırlar; yaşam felsefeleri ayrımcılık üzerine kuruludur. Bugün dünyayı yöneten büyük maddi güç sahipleri, yani kendi ülkelerinde demokrasi havarisi kesilip insan hakları ve eşit sosyal haklardan dem vuranlar, diktatör ve zorba rejimlere (tabii ki sadece sözde) karşı olduğunu iddia edip özgürlük ve bağımsızlıktan söz edenler, bütün dünyada demokrasiyi yok edenlerdir; özgürlük ve bağımsızlığı ortadan kaldıran yine kendileridir! Bir milleti diğerine tercih ederek, bir böl-

1- Hucurat, 13.

geyi diğetine tercih ederek, bir kan grubu veya deri rengini diğetine tercih edip ötekini dışlayarak zulüm ve zorbalığı dünyaya egemen kıldılar. Bütün bunları dünyayı yönetmek, her şeye sahip olmak için yaptılar.

Günümüzde insanlığın durumu budur.

Bugünün insanlığı, Sevgili Peygamber Efendimizin (s.a.a) insanlığa sunduğu tevhit ve adalet çağrısına her zamankinden daha muhtaç durumdadır. Biz İran milleti, bu haftayı “**vahdet haftası**” ilan ettik. Daima Müslümanların vahdet ve birliği için çırpınan büyük insan İmam Humeyni bu hafta münasebetiyle bütün Müslümanlara, hatta hak ve hakikatten yana olan bütün insanlara vahdet çağrısında bulunup bunu dünyaya duyurdular.

“Vahdet haftası” pek uygun bir isim... Allah'a hamdolsun, hangi grup, kesim ve sınıftan olursa olsun bütün İran milleti arasında vahdet var. Bütün komplolara ve ekilen nifak tohumlarına rağmen milletimizin bireyleri büyük bir birlik ve beraberlik içinde ve aynı yöne doğru hareket etmektedir. Kur’ân yönünde, İslâm yönünde, dinin egemenliği yönünde hareket etmekte ve Şii-Sünnî ayrımı yapmaksızın ve kavimler arasında Fars, Arap, Türk, Türkmen, Beluç ve Kürt gibi ayrımcılıklara zerrece kapılmadan İslâm dini yönünde tek vücut olarak yürümektedir.

İslâm'ın bereketi sayesinde İran milleti gerçekten bu konuda örnek bir millettir; Müslüman milletler arasında başarılı olabilmiş bir örnektir; yüce dinin ve liderleri İmam Humeyni'nin dine davet çağrısına olumlu cevap veren İran milletinden Allah razı olsun. İran milleti olarak bu durumu korumanız lazım. Bu vahdetiniz çok değerlidir; bunun sayesinde bunca zaferler ve başarılar elde ettiniz! Bu yolda pusuda bekleyen düşmanların da var olduğunu biliniz... Dikkatli ve uyanık

olmalı; ihtilaflar yaratılmasına meydan vermemelisiniz. İhtilaf için uygun bahanelerin olduğu ve düşmanın bu bahaneleri kullanarak ihtilaf çıkarabileceği konularda daha dikkatli olmalısınız. İslâm düşmanlarının asırlar boyunca suiistimal edip kullandığı mezhep farklılıkları konusunda çok daha fazla dikkat göstermelisiniz. Bu konuda hem Şîî dikkat göstermelidir, hem Sünnî.⁽¹⁾

1- Hz. Resulullah Efendimiz (s.a.a) ve İmam Sadık'ın doğum gününde üst düzey devlet görevlileri ve ziyaretçilere konuşma, tar. 15.09.1992.

Bi'set Hadisesi, İnsanın Yaratılışı Kadar Büyük ve Önemlidir

Bi'set gününün önemi hakkında konuşmak isteyen birinin bu muazzam olayın önem ve azametini kelimelerle anlatabilmesi imkânsızdır. Bu konuda çeşitli münasebetlerle defalarca konuşulmuş kelimeleri kullanarak bu hadisenin büyüklüğünü anlatabilmek kabil değildir. Bu konuda, "Hz. Peygamber Efendimizin (s.a.a) bi'setinin, insanın yaratılışıyla kıyaslanacak kadar büyük bir hadise" olduğu söylenirse bu bir abartma olmaz. Bu büyük hadise ve büyük bayramdan bizim almamız gereken ders; idrak kapasitemiz ve yararlanabildiğimiz oranda bi'setin getirdiği mesajları anlayıp bunlardan faydalanmaya çalışmamız olacaktır.

Bu konuda anlaşılabilir ve özetle ifade edilecek şey şudur: Resulullah Efendimizin bi'seti hem bireysel anlamda insanların iç dünyasında değişim ve dönüşümler yaratma hem sosyal anlamda toplum hayatında bunu gerçekleştirme yolunda bir hedef belirlemiştir. İslâm'da asıl olan, insanın kişiliği ve iç dünyasının sağlam ve doğru temellere oturmasıdır. Bu konuda Âl-i İmran Suresi'nde şöyle buyruluyor:

"Andolsun ki Allah, müminlere kendi aralarından, onlara bir peygamber göndermekle lütufta bulunmuştur. Bu peygamber onları arıtmakta, onlara kitabı ve hikmeti öğretmektedir..."⁽¹⁾

1- Âl-i İmran, 164.

Bu ayette geçen tezkiye, arıtma, kitabı ve hikmeti öğretme; insanın iç dünyasındaki tahammülü ve sağlam bir kişiliğinin oluşması demektir. Yaradılış gayesine ulaşmak isteyen insan, peygamberlerin bi'setinin kendisi hakkındaki hedefine ulaşmalıdır önce. Yani kendisini düzeltmeli, kişiliğini sağlamlaştırmalıdır; iyi olmalıdır. İnsanın yapısında var olan ve bütün dünyayı bozabilecek kötülüklerden, alçaklıklardan, kirliliklerden, kusurlardan ve bencilliklerden kendisini temizleyip kurtarmalıdır. Bu, bireyin kişisel hayatıyla ilgili bir boyuttur ve bi'set bunun içindir. *“Ben, iyi ahlaki tamamlayıp kemale erdirmek için gönderildim.”* buyruğunda da⁽¹⁾ bu mana vardır: İnsanın tehzib ve tezkiyesi, kendisini arıtıp düzeltmesi, insanın hikmete yönelmesi, basitlikler ve bencilliklerden sıyrılıp insani bir idrak ve bilge bir yaşama kavuşması istenmektedir.

Bu, bi'setin bireysel boyutu ve insanın kişisel yaşamıyla ilgili amacıdır.

Sosyal Adalet

Bi'setin sosyal yaşam konusundaki gayesi ise, “sosyal adalet”i sağlamaktır: Kur’ân’da geçen “adaleti ayakta tutmak”la ilgili ayetteki⁽²⁾ terim “kıst”tır. “Kıst” adaletten farklı bir anlam da içerir. Adalet genel bir anlam ve terimdir. Adalet dünyanın bütün varlıklarında mevcut bulunan, canlıda, cansızda, cisimde, canda, varlıkların bireysel ve genel hayatlarına yerleştirilmiş, tahtada ve taşta bile var olan o yüce ve ulvi manadır. Adalet, “doğru bir denge” demektir. Adalet doğru davranış demektir, doğru dengedir, dengeli ve itidalli olma hâlidir, kusura yönelmeme, haddi aşmama konusunda konuşlanmadır. Adaletin anlamı budur. “Kıst” ise, işte bu adaletin sos-

1- Biharu'l-Envar, c. 68, s. 382.

2- Hadid, 25.

yal ilişkilerdeki konumu ve adıdır; sosyal boyutudur. Bugün “sosyal adalet” diye tanımladığımız şeydir. Bu, yukarıda açıkladığımız genel ve kapsayıcı anlamdaki adaletten başka bir durumdur. Peygamberlerin hareketi de genel anlamda ve kapsayıcı adalete yöneliktir; “*Gökler ve yerler adaletle ayakta-
dır.*” buyruğunda da⁽¹⁾ göklerin ve yerin de işte bu adalet; yani denge ve ölçü sayesinde varlıklarını sürdürebildikleri, ayakta kalabildikleri belirtilmektedir. Ama şimdilik insanoğlu için öncelikli olan, onun susadığı şey, onsuz yaşayamayacağı şey “kısıt”, yani sosyal adalettir. Kısıt; adaletin bölünüp paylaşılmış ve “sosyal adalet”e dönüşmüş hâlidir: “... **İnsanlar adaleti ayakta tutsunlar diye...**” buyruğuyla⁽²⁾ kastedilen anlam budur; peygamberler bunun için gönderilmişlerdir.

İnsanoğlu adaletsizliğin gölgesinde yaşayamaz; zalim davranışlar, tecavüz, saldırganlık, zorbalık ve haksızlıkla iç içe bir hayat sürdüremez. Buna hayat, buna yaşamak denilmez; bunun adı cehennemdir. Peygamberler, günlük yaşam ortamını cennete çevirmek için gelmişlerdir. Peygamberlerin gönderilişlerinin sosyal boyutu olan bu olay, aslında yine peygamberlerin gönderilişinin genel ve bireysel boyutuna zemin hazırlamak içindir. Yani sosyal adaletin amacı bireylerde “adil”lik yaratmak ve insanın iç dünyasını gereğince değişip dönüşerek “insanlaşma”sını sağlamaktır.

Dünyada hangi varlığa bakarsanız, onun en doğru hâlinin “en zararsız ve en yararlı” hâli olduğunu görürsünüz. İnsan, başkalarına zarar vermek, başkalarını kıskanmak, her şeyi kendisine istemek, başkalarını mahrum etmek, herkesin yaka silktiği bir şer ve kötülük kaynağı olmak, küçücük ve basit şeylere kapılıp büyük güzellikler, kemaller ve insani ülkülere

1- Kâfi, c. 5, s. 266.

2- Hadid, 25.

kayıtsız kalmak için bu dünyaya gelmemiştir ki!.. İnsan, bunun için yaratılmış değildir. İnsan “iyi” olmak için gelmiştir, faydalı olmak, hareket etmek ve kemale doğru ilerlemek için gelmiştir. Böyle olur ve kemale doğru hareket ederse, tutturduğu yol kendisi ve başkaları için faydalı olursa, işte bu insan doğru bir değişim ve dönüşüme uğramış, arınıp temiz hâle gelmiştir. Bunlar, peygamberlerin hedeflerindendir; bi’setin gayelerindendir.

Maneviyat, din, İslâm ve İslâm adına yapılan her şeyi kötülemek için sömürü odaklarının ödedikleri parayla dünya çapında bunca kalem ve dilin satın alınıp harekete geçirildiği; dünyaya egemen mevcut statükonun en iyi durum olduğu ve zorbalık ve zulme dayalı bu düzenin korunması gerektiği, İslâm dininin gelip bu zorba düzeni bozmasına gerek olmadığı yolunda bu kalem ve dillerin sürekli çalıştırıldığı günümüzde insanlık bi’sete muhtaç değil midir?

Çağımızın insanı kendisini düzeltip bu utandırıcı hâlden kurtulmayacak mıdır?

Dünyanın dört bir yanında insanların sadece kendi refahlarını düşünür hâle getirilmiş olması, kendi mutluluğunu başkalarının felaketi üzerine kurmaya alıştırılması, insanlık adına ayıp değil midir?

İnsani bir ülkü ve ideal taşıyan bireylerin kalmaması, herkesin mevcut hâlden razı olması ve her an zorbanın biri çıkıp kapabilir diye elindeki bir lokma ekmeğe sımsıkı sarılmaktan başka bir hayatın düşünülmemesi, insanlık adına utanç verici değil midir?

Dünyanın bu hâli iyi midir? Böyle bir dünya ve böyle bir küresel düzen insanın saadet ve cenneti olabilir mi?

Bu bozuk düzeni düzeltmek, bu zorbalığa dur demek, bu gi-dişata bir çeki düzen vermek gerekmez mi? İnsanların artık harekete geçmesi, bir şeyler yapması, bir bi'set gerçekleştir-mesi gerekmiyor mu?

Bugün bütün dünyaya en azından dünyanın önemli bir bölü-müne, kelimenin tam anlamıyla “orman kanunu” egemen değil midir?

Adalet diye bir şey kalmış mıdır? Başınızı kaldırıp şu dünya-nın hâline bir bakın...

Milyonluk nüfusa sahip bir ülkede halkın bir kesimi diğer ke-simine vahşice saldırmakta ve büyük-küçük, çoluk-çocuk, ka-dın-erkek, genç-ihtiyar, hasta-sağlıklı demeden herkesi, ama herkesi öldürmektedir! Evleri başlarına yıkılmakta, kadınları-nın ırzı namusu kirletilmektedir... İlaçları yoktur, yiyecekleri yoktur, huzur ve güvenceleri kalmamış, perişan bir hâle geti-rilmişlerdir... Ve bu vahşet karşısında dünya sessiz kalmakta, kimsenin kılı bile kıpırdamamaktadır!

Bosna Hersek'te yaşananlar tam bir dram, tam bir felakettir. İnsanı ağlatan bu faciayı işleyenler, o masum canlara kıyanlar bunu neden yapmaktadırlar? Bu faciaya gösterebilecekleri bir gerekçe veya mantıklı bir lafları var mıdır?

Gerekçeleri kavmiyet davası ise, çözüm bu değildir. Dinî bir gerekçe ise, böyle bir dinî yöntem olamaz!

Bir halkı ortadan kaldırmak, soykırım yapmak, herkesi ölüm kamplarına yığıp kadınların kızların namusunu ayaklar altı-na almak, hiç bir saygınlık ve değer bırakmamak... Bu, ke-limenin tam anlamıyla vahşilik değil midir? Orman kanunu değil midir?

Sırp lar, Bosna Müslümanlarına vahşice saldırdığında bütün dünya ayaklansaydı; Avrupa, Amerika, Asya ve İslâm ülkeleri ciddi anlamda tepki verseydi ve derhal devreye girip Sırp larla haddini bildirselerdi “Dünyada bir sapma ve kanunsuzluk olursa, bunu düzeltecek vicdanlı bir irade ve güç de var.” denilebilirdi. Ama böyle bir şeyin var olmadığını hepimiz gördük.⁽¹⁾

1- Bi’set bayramında ülke yetkililerine konuşma, tar. 21.01.1993.

Haz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Doğumunun Bütün Çağlar İçin Önemli Boyutları

Peygamber Efendimizin (s.a.a) doğumu birkaç açıdan biz Müslümanlar için son derece önemlidir. Çok anlamlı ve içrikli bir doğum günüdür bu... Peygamberimiz dünyaya geldiği sırada sadece belli bölge veya milletlerin değil, bütün dünyanın öne çıkan iki özelliği vardı: Bunlardan birincisi, geçmiş asırlara oranla insanlar bilim, teknik ve düşünce sahalarında çok daha ileri bir durumdaydı. O günün dünyasında filozoflar, düşünürler, tıp uzmanları, matematikçiler, mühendisler vardı; büyük medeniyetler kurulmuştu. Bunca medeniyetin bilim ve teknik altyapısı olmadığı düşünülebilir mi? Batı ülkelerinde “akademi”ler, doğuda da “hegmetânehâ” denilen “hikmet yuvaları” vardı. Mısır medeniyeti, Çin medeniyeti ve daha birçok büyük medeniyetleri görmüştü insanlar. Yani insanlık o şartlarda madden ilerleyebileceği yere kadar ilerlemiş, zirveye tırmanmıştı. Bi’set günleri dünyasının birinci özelliği buydu.

İkinci özelliği ise, yukarıdakiyle hiç bağdaşmayan ve ikisinin bir arada olmasına şaşırmanın mümkün olmadığı ahlaki durumdu. O günün dünyasında insanlık, tarihin en ahlaksız dönemini yaşıyordu. Toplumlar ahlaki açıdan gerçek anlamda dibe vurmuş durumdaydı. Bilim ve teknikte onca ilerlemiş olan aynı insanlık, hurafe ve cahil inançların esiri olmuştu. İnsanlar kör taassupların, bencilliklerin, zulüm ve sitemlerin pençesinde inliyor; kendi halkını kılıçtan geçiren despot ve katil iktidarların yönetimi altında kıvranıyordu. Bi’set sıra-

sında dünyanın hâli buydu. O dönemin tarihini inceleyenler o yıllarda dünyanın neredeyse tamamının resmen esir olduğunu görecektir. İmam Ali bu durumu anlatırken, “Zulüm had safhaya varmış, fitne, baskı ve sıkıntılar zirveye ulaşmıştı, kardeşler birbirini öldürüyor, yönetimler mızrağın ucunda yürüyordu; halk ayaklar altında eziliyor, insanlar her an saldırıya uğrayacakları korkusuyla yaşıyordu. Bu korku ve dehşet yüzünden geceleri kimsenin gözüne uyku girmiyordu.” der.⁽¹⁾ Görüldüğü gibi baştan sona acı, vahşet ve korku dolu bir dünyada yaşıyordu.

Bazıları bu durumun sadece Arap Yarımadası’na has olduğunu zanneder, yanlıştır bu. O günün dünyasında medeniyetin merkezi olarak bilinen Roma’da da aynı durum egemendi. Demokrasi ve senatörler meclisi ile övünen o günün Roma İmparatorluğu’nda da halk zulüm altında inliyordu; orada da korkunç bir baskı ve despotluk vardı; ahlaksızlık başını alıp gitmişti. O dönemin tarihini okursanız insanlığınızdan utanırsınız... Bir zamanlar insanlığın bu denli inhitata uğramış olması gerçekten utandırıyor insanı... Doğu’nun durumu da Batı’dan farklı değildi. Bizim eski İran İmparatorluğu’muz da bu açıdan Roma İmparatorluğu’ndan daha iyi değildi. Buradakiler de insanları kılıç zoru ve despotlukla yönetiyordu; savaşlar, öldürmeler burada da vardı. Sınıf farkları, ayrıcalıklar, zulüm, fesat, zorbalık, cehalet ve hurafe burada da zirveye ulaşmıştı. İnsanlığa ilahî mesajı getirecek olan o kutlu varlık, işte böyle bir dünyaya gözlerini açmış, insanlığı kurtarmak için bu dünyaya ilk adımını atmıştı.

Peygamberimizin dünyaya geldiği gün İran İmparatoru Kisra’nın sarayının sütunlarının yıkıldığı ve dünyanın çeşitli bölgelerinde putperestliğin sembollerinin yerle bir olduğu yolunda tarihte yazılıp çizilenler vardır. Bunların gerçekleş-

1- Nehcü’l-Belâğa Şerhi, İbn Ebî’l-Hadid, c. 1, s. 136.

miş olması demek, ilahî gücün kendisini göstermesi demektir. Zulüm ve fesadın saltanatını yıkacak, dünyayı hurafelerden, medeniyeti zulüm ve ahlaksızlıktan temizleyecek olan o gücün gelmekte olduğunun işaretleri demektir. Bunu Sevgili Peygamber Efendimiz yapmıştır. O yüce insan bi'seti sırasında işte böyle bir dünya ile karşı karşıyaydı. Çok çetin bir mücadele ve zorlu bir cihat yaptı; insanlığı cehaletten, hurafe ve fesattan, ocakları yıkan zulüm, taassup ve tutuculuklardan kurtardı; insanların birbirine zulmedip zorbalıkta bulunmasını, güçlünün, zayıfın sırtına binmesini engelledi.

O günün dünyasına egemen olan düzeni tamamen değiştirip alt üst etti; dünyaya yepyeni bir düzen kazandırdı. Peygamber Efendimizin (s.a.a) tek başına bütün dünyayı bir anda ıslah edemeyeceği ortadadır. Onun vazifesi, ilahî vahiyden aldığı ve vahyin kendisine öğrettiği bu örneği insanlığa sunmak, insanlara doğru bir örnek uygulamayı bilfiil gerçekleştirerek takdim etmek, böylece insanlığın ebediyete kadar yararlanabileceği örnek bir düzen olmasını sağlamaktı. O, bunu başarıyla yerine getirdi; ama ondan sonra bunu kimin uygulayıp kimin zay ettiği, insanların bu örneği ne kadar kullanıp kullanmadığı onun sorumluluğunda değildir artık. O büyük insan bu vazifesini en mükemmel şekilde başardı ve bu başarılı örneği insanlara emanet ederek Yüce Rahman'ın rahmetine kavuştu.

Bugün de bu kutlu doğuma böyle bakmalıyız; medeni dünya bir taraftan bilim ve teknolojiye ilerlemiş, diğer taraftan insani ve ahlaki açıdan dibe vurmuştur. Bugün dünya öyle bir hâle gelmiş ki egemen zorba güçler iyiyi kötü, kötüyü de iyi gibi göstermektedirler. İnsanlığı yok etme, fesat ve kötülüğü egemen kılmada hiçbir şey bundan daha etkili ve daha beter olamaz.

Bir hadiste Peygamber Efendimizin, “İnsanları kötülüğe çağırın ve iyilikten men edenler olacaktır.” buyurduğunda sahabe-nin şaşırıldığı; bunun üzerine Efendimizin “Çünkü iyi; kötü gibi gösterilecektir.” buyurduğu geçer.

Bugün de buna benzer bir durum gerçekleşmiştir. Dünya egemenliğini ellerinde tutmak isteyen, dizginleri azıya almış, azgınlaşmış, kibre kapılıp firavunlaşmış zorba emperyalistler bugün her şeyi tersyüz etmiş, iyiyi kötü gibi göstermeye başlamıştır.

Bütün dünyanın gözlerinin içine baka baka dünyaya yalan söylemekte, üstelik bu yalanı da kutsallaştırmaktadırlar! Zulmü alkışlamakta, zalimi, istediği zulümde haklıymış gibi lanse etmektedirler. Mazlumu ayıplamakta, onu ezip hakkını çiğnemekte, bunu da bütün dünyaya normal ve iyi bir şey gibi göstermektedirler!

Bugün dünyanın geldiği durum işte budur!

Birileri gidip Filistin’i gasp ettiler...

Bununla da yetinmediler; 50 yıl boyunca vatanını ellerinden alıp gasp ettikleri bu mazlum halka olmadık zulümlerde bulunmaya, baskılar yapmaya başladılar; onları vatanlarından sürdüler ve geride kalanları öldürüp soykırıma uğrattılar. Bu apaçık bir münker ve kötülüktür. Evine zorla girilen, kendi evinde saldırıya uğrayıp horlanan birinin bunu kınamasından ve buna itiraz etmesinden daha doğal ne olabilir ki? Buna itiraz etmeyecek, o kötülüğü kınamayacak birini düşünebilir misiniz? Zulmü elbette ki kınamak gerekir; ama başta Amerika gelmek üzere Avrupa devletleri ve bunların kuklaları, iradesini emperyalist devletlerin eline bırakmış, onları sırtına bindirmeyi kabullenmiş ayakçı iktidarlar, Amerika'nın bir işaretiyle iktidara konan ve kendi milletiyle hiçbir yakınlığı

bulunmayanlar, bu apaçık zulmü aklamaya çalışmakta ve hâlâ işlenen bu zulmü onaylamaktadırlar! Diğer taraftan bu aşikâr zulmü içlerine sindiremeyen ve bunca zorbalıktan gına gelen Filistinli ve Lübnanlı gençler, evlerini barklarını savunmak için cihad ederek vicdan sahibi herkesin onaylayacağı bir duruş sergileyince, dört bir taraftan yaygaralar kopmakta ve birileri “Bunlar teröristtirler, bunlar zalimdirler! Neden direniyorlar? Neden öldürüyorlar? Neden vuruyorlar? Neden teslim olup uzlaşmıyor ve her denileni yapmıyorlar?!” diye bağırıp çağırmaktadırlar.

Hız. Resul-ü Ekrem Efendimizi (s.a.a) Sevmek Müslümanların Vahdet Ekseni ve Kurtuluş Formülüdür

Aziz kardeşlerim! Dünya Müslümanları Hz. Resulullah Efendimizin mübarek ismi etrafında en mükemmel şekilde vahdet içinde olabilirler. Sevgili Efendimizin özelliğidir bu! Defalarca da belirttiğim gibi, Peygamber Efendimiz bütün Müslümanların sevgi ve heyecan odağıdır; duygularının ek-senidir. Müslümanlar peygamberlerine gönülden bir aşkla bağlıdırlar. Ya Rabbi! Kalbimiz Sevgili Peygamberimize sevgi ve aşkla doludur ve buna bizzat sen de şahitsin. Bu sevgi ve aşktan faydalanmak gerekir; bu sevgi ve aşk dertlere dermandır; bütün sorunları çözebilecek tek güçtür.

Bugün Müslümanların kardeşliğe ve uhuvvete ihtiyacı vardır. “Müminler ancak kardeşlerler, öyleyse kardeşlerin arasını bulup düzeltin...” buyruğu⁽¹⁾ her zamankinden daha zaruri bir ihtiyaçtır. Bugün bazı İslâm ülkelerindeki Müslümanların onca zaaf ve zillate uğramalarının nedeni bu ihtilaf ve tefri-

1- Hucurat, 10.

kalardan kaynaklanmaktadır. Eğer Müslümanlar birlik içinde olsalardı Filistin böyle olmazdı; Bosna'nın başına bunlar gelmezdi; Keşmir bu hâllere düşmezdi; Tacikistan bu belalara uğramazdı. Avrupa'daki Müslümanlar bunca baskı ve azap altında ezilmezdi; Amerika Müslümanları bunca zulüm ve zorbalık görmezdi. Bunların tek nedeni bizim aramızda ihtilaf olmasıdır; birlik içinde olmamamızdır.

Vahdet çağrısını yapan tek ülke İran İslâm Cumhuriyeti olduğundan bütün emperyalist güçler İran'ın üzerine çullandılar; ama Allah'a hamdolsun İslâm Cumhuriyeti tek başına hepsini püskürttü. Neden saldırdılar bize? Çünkü biz vahdet çağrısı yapıyorduk ve bu da onların hoşuna gitmiyordu. Onlar vahdetin düşmanlarıdır; çünkü Müslümanların vahdeti onların işine gelmez; bu nedenle de vahdeti bozmak için ellerinden geleni yaparlar. Şunu önemle belirtmekte yarar var: Dünyanın neresinde olursa olsun Şîi ve Sünnî âlimleri, özellikle sevgili ülkemizdekiler çok dikkatli olmalıdırlar. İran, çok büyük bedeller ödeyerek bu vahdeti sağlayabilmiştir. Dünyaya yayılan bu vahdet çağrısı çok pahalıya mal olmaktadır. Bunu sakın bozmayın! Bu vahdeti kim bozarsa haindir! İslâm'a ve Müslümanlara ihanet etmiş olur! Kim olursa olsun!.. Şîi de olsa, Sünnî de olsa, sonuç aynıdır.⁽¹⁾

1- Peygamber Efendimiz ve İmam Sadık'ın doğum günü münasebetiyle kendisini ziyarete gelen yetkililer ve halk kesiminden ziyaretçilere konuşma, tar. 05.09.1993.

Bi'set Sırasında Dünyanın Şartları

Bi'set Günü'nün manevi açıdan önemi, bendeniz gibilerinin, hakkında söyleyebileceği her aydınlatıcı sözden daha büyüktür. Ancak bi'setin tarihin çeşitli dönemlerinde insanların yaşamı üzerindeki etkisi bakımından, hakkında konuşabileceğimiz bazı noktalar vardır.

Bi'set ilk gün bir boşlukta gerçekleşti ve insanlık gerçekten o büyük bi'sete muhtaçtı. Allah Teâlâ da mükemmel hikmeti itibarıyla bu muazzam uyarı ve bu büyük olayın vuku bulma mekânını, bi'setin gerçek kavramları o dönemde yaygın olan kavramlara bulaşmadan, hem o günün dünyasında tanınmasını ve hem tarih boyunca ayrı şekilde doğru algılanmasını sağlayacak şekilde seçti. Bu başlı başına bir noktadır; çünkü belki bazılarımız son bi'setin o dönemin Roma'sında, o dönemin Yunan diyarında veya gelişmiş ülkelerinden birinde vuku bulması gerektiğini varsayabilirdik.

Bi'set gerçekleştiğinde, o dönemde dünyada büyük medeniyetler vardı. O dönemde medeniyet bilincine varan ve beşerî felsefe ve maariften yararlanan milletler vardı. Yani son bi'set o ülkelerde ve o bölgelerde vuku bulabilirdi. Fakat Allah Teâlâ, tarih boyunca baki kalmasını istediği bu bi'seti oralara götürmedi (kim bilir, insanlık binlerce yıl daha yaşayacaktır belki, bunu da Allah'tan başkası bilemez). Bu bi'seti başladığı andan itibaren, her hangi bir ecnebi unsurun ona karışmayı başarabileceği bir yere götürmedi. O dönemin Batı diyarında büyük medeniyetlere sahip olan ülkeler vardı. Bu devletle-

rin peygamberlere karşı tutumları, medeniyete sahip devletler olduklarını gösteriyordu. Örneğin Antakya yöresi vardı. Yüce Allah Yasin Suresi'nde bu yöreye eşzamanlı üç peygamberin gönderildiğini buyuruyor. İşin sonu da yöre halkının nankörlüğüdür. Bu, az bir şey değildir. Tarih de o milletlerden bize bazı şeyleri nakletmiştir. Bu yüzden bu peygamberi oraya göndermedi.

Arap Yarımadası'nda beşerî maarif yoktu. Sadece şirk ve şirke bulaşan maarif vardı; o da çok naçizane seviyedeydi. Dolayısıyla Kur'an-ı Kerim'de de şirkle ciddi bir şekilde mücadele edildiğine şahit olmaktayız. İhlâs Suresi'nin üzerinde bunca durduğu "Lem yelid ve lem yûled" ayeti (*O, doğurmamış ve doğmamıştır*) ve dört ayetten oluşan bu küçük surede bu ayetin tam merkezde yer alması ve yine ön plana çıkan "Ve lem yekun lehü kufuvan ahad⁽¹⁾" (*O'nun hiç bir dengi yoktur*) ayeti, şirkin kafalardan silinmesi ve Allah'ın mesajına karışmaması içindir. İslam dininde şirke bulaşan her iş reddedilmiştir. Ancak bu bir yana, İslam dini halis doğdu; dünyanın dört bir yanına da halis bir şekilde intikal etti; halis bir şekilde de yayıldı. Dolayısıyla İslam nereye ayak bastıysa, çeşitli medeniyet ve kültürlerle karşı keskinliğini ve üstünlüğünü gösterdi; ta ki yavaş yavaş davet edenler ihlâsını kaybetti ve davet de halisliğini yitirdi.

Bu bi'set, beşeriyet için daimi bir durumdur. Ve bu, Hatemu'l-Enbiya'nın (s.a.a) bi'setinin özelliğidir. Yani ne zaman âlem ve insan yaşamının zemini, maneviyattan boşalırsa, Kur'an-ı Kerim'in sözünü ettiği maarif, her zaman ve her dönemde gelip bu boşluğu doldurabilir. İslami maarifin niteliği ve tüm şartlarda bu kanunî mecmuada ve maarifler mecmuasında barınan ve bulunan bu güç, manevi boşlukları doldurabilecek

1- İhlâs, 3-4.

ve insanlığa manevi ortamda yaşama imkânı sağlayabilecek konumdadır.

Bugün de o şartlardan birinin hâkim olduğu gündür. Bir davetin milletlerin ve devletlerin arasında yerini ve o davete kulak asacak birilerini bulabilme şartı nedir? İlk şartı, davetin mantıklı ve makul olmasıdır. İslam dinini, sahip olduğu akılcı mantıktan uzaklaştıracak her söz, İslam'ın gelişmesine ve yaygınlaşmasına zarar verir. İslami konular hakkında konuşan ve görüş beyan edenlerin bu konuya dikkat etmeleri gerekir. İslam dini, akılcı bir dindir. İslam, sağlam ve fitrî aklın anladığı, idrak ettiği, benimsediği ve kabul ettiği bir dindir. Bu, İslam'ın özelliğidir.

Gerçi bu söz, İslam'ın her hükmünün yanında akılcı bir delilin bulunması gerektiği anlamına da gelmez. Sabah namazı neden iki rekâttır? Acaba bunun için akılcı bir delil göstermek gerekli midir? Hayır. Bu söz aynı zamanda aklın her anladığını ve her idrak ettiğini mutlaka İslam'da bulmak gerektiği anlamına da gelmez.

Bu sözün anlamı, İslami maarifin, İslam'a isnat edilmesi kabul edilebilen ve kanaat önderleri ve bilgelerin İslam'la ilgili olduğunu beyan ettikleri şeylerin her türlü akılcı ve ilmî ortamda savunulabilir olmasıdır. Namaz ibadetini dünyanın en maddi insanlarına anlatmak ve anlamalarını sağlamak ve namazın ne olduğunu ve neden İslam dininin namazı vacip saydığını beyan etmek mümkündür. Batı'nın en dinsiz dönemi olan 19. yüzyılda yaşayan ve adını açıklamak istemediğim ünlü bir düşünürü şöyle diyor: "Namazda muazzam bir sır yatıyor." Evet, gerçekten de eğer namazda muazzam bir sır olmasaydı, Batı'nın maddi ortamında yetişen bir düşünür namazdan bu şekilde söz etmezdi. İnsaflı insanlar, ilim, akıl, mantık ve istidlal ehli olan tüm insanlar İslami maarifin tümünü idrak edebilir; benimseyebilir; kabul edebilir. Bu, İslam'ın özelliğidir.

Demek ki mantıklı ve akılcı olmak, İslam'ın özelliklerindendir. Eğer bazıları İslam'ı bu özelliklerden soyutlamaya kalkışır veya propagandalarında "İslam ilim karşıtı, akıl karşıtı" demeye veya pratikte İslam'la ilgisi olmayan konuları İslam'a mal etmeye çalışırsa, üstelik hiç bir akl-ı selim de bunu onaylamaz ve doğrulamazsa, bunlar hiç kuşkusuz İslam'ın yaygınlaşmasına darbe indirir ve gelişmesine de hiç bir katkısı olamaz. Bu, İslam'ın yaygınlaştırabileceği iç unsurlarının özelliklerinden biridir.

İslam'ın bir başka özelliği, ilahî ve manevi oluşudur. Yani Hristiyanlıkta, ahiret yönlerinin dünyevi yönlere galip geldiği ile ilgili bu inanca mal edilen düşüncelerin aksine, İslam dini böyle değildir. İslam dini dünyayı da ahiretin bir parçası olarak görür. Sizin şu yaşamınız, şu ticaretiniz, şu eğitiminiz, şu idari işleriniz, şu siyasi çalışmalarınız, hepsi ahiretinizin bir parçasıdır. Dünya da ahiretin bir parçasıdır. Sizin iyi niyetle yerine getirdiğiniz amelleriniz de öyledir. Bu amelleriniz ahirette ilahî kata yakınlaşmanıza ve manevi mevkilere kavuşmanıza vesile olur. Ya da maazallah kötü niyetle, bencillik ve kibir niyeti ile bu amelleri yerine getirdiğiniz takdirde, düşmenize ve cehennemi boylamanıza sebep olur.

İslam dini işte böyledir. Yaşadığımız ortamın tümü, dünyevi tüm çabalarımız, ahiretin bir parçasıdır. Dünya ve ahiret birbirinden ayrı değildir. Kötü olan, yaşamınızla ilgili bu neşeyi, güncel faaliyet ve çabalarınızı kötü niyetle yapmanızdır. Mezmum denilen dünya işte budur. Ancak bu neşe, öbür neşeden ayrı değildir. Bu âlem, öbür âlemden ayrı değildir. Bu âlem, öbür âlemin tarlasıdır. Peki, tarla ne demektir? Tarladan başka bir yerden hasat toplayabilir miyiz? Bu, vahdet, dayanışma ve birlik olmanın nihayetini gösterir. İnsanların yaşadığı her yerde İslam'ın belli bir konumu olmasına karşın, bu din aynı zamanda manevi bir dindir. İslam ortamında

bütün kalpler Allah'a yönelik olmalıdır. Niyetler Allah için olmalıdır. Bu, İslam'ın özelliklerinden ve bu dinin yaygınlaşma araçlarındandır.

Bugün dünyada eksikliği hissedilen ve insanların da bunu hissettikleri şey, maneviyat eksikliği ve özellikle Batı dünyasındaki maneviyat boşluğudur. Batı insanı maddiyat aşamasına takılıp kalmış, maneviyattan iyice uzaklaşmış ve şehvet içine batmıştır. Şehvetin özelliği ise işin başında şehvet olması, ancak yolun devamında cehenneme dönüşmesidir. Bir insanın veya bir milletin kaderine şehvet hâkim olduğunda, o insan veya milletin yaşamı cehenneme dönüşür. Bu, beşerî şehvetin özelliğidir. Şehvetlerinden uzun süre zevk alabilen birini asla bulamazsınız. Böyle birini Allah yaratmamıştır. Gidin bakın, araştırın. O zaman bunun ne demek olduğunu anlarsınız. Bu, kesin ve açık bir durumdur. Şehvetin devam etmesi insan için cehennemdir. Ve bu cehennem, bugün Batı'da bazı müreffeh insanların yakasına yapışan cehennemdir. Müreffeh olmayanlar da yoksulluk, çaresizlik ve fesat cehennemine batmıştır. Kuşkusuz bazı insanlar da bu durumdan müstesnadır. Her sınıftan her hâlde müstesna olan bazı insanlar vardır. Kuşkusuz Batı'da iyi insanlar da vardır; ancak genel durum, dediğim gibidir. Günümüz dünyası bu bi'sete muhtaçtır.⁽¹⁾

1- Bi'set bayramı dolayısıyla nizamın yetkilileri ile görüşmede konuşma, 10.01.1994.

Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Bi'seti, Tüm Faziletlerin Kaynağıdır

Hız. Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) kutlu veladeti her Müslüman için tarihte en seçkin olaydır. Nitekim daha sonraları bu veladet, beşerî tarihte muazzam bir hareketle sonuçlandı. Dünyada var olan her türlü fazilet, dolaylı da olsa bi'setten ve o büyük peygamberin ahlaki erdemleri ikame etmesinden kaynaklanır. Her Müslüman İslam dünyasının duygularını, çeşitli İslami tarikatların duygularını bir noktada odaklamak için İslam Peygamberi'nin (s.a.a) mukaddes zatından daha iyi bir nokta bulunmadığını çok iyi bilir. Çünkü gerçekte tüm Müslümanlar bu büyük insanı sever; zira Allah Resulü (s.a.a) tarih boyunca İslam ümmetinin eksenidir. İşte bu yüzden bu veladet bizler için büyük önem arz etmektedir.

Bu arada İslam tarihi, Allah Resulü (s.a.a) vefat ettikten yaklaşık yüz yıl sonra sevgili evlatlarından İmam Cafer Sadık'ın (s.a.a) imamet mertebesine erdiğini gösterir ve bu da, İslami hedeflerin ve İslami maarifin yeniden ihya edilmesi bakımından bir dönüm noktası sayılır. İran İslam Cumhuriyeti özellikle Hız. Resul-ü Ekrem'e (s.a.a) ve bu büyük insanın bi'setine, kısacası hazretle ilgili her şeye özel önem vermektedir. Neden? Çünkü bugün âlem genelinde ve şu gökyüzünün altında İslam hükümlerinin resmen uygulandığı ve tüm yasaları ve kanunları Kur'ân-ı Kerim ve Allah Resulü'nün (s.a.a) sünnetine göre düzenlenip uygulandığı yer ve başka bir tabirle böylesine muazzam bir hareketin yaşandığı dünyanın en önemli noktası, İslami İran'dır. Burada İslam adına bir devlet

kurulmuş ve bu durum, gerçekte dünyanın tüm Müslümanlarının omzuna ağır bir yükümlülük yüklemiştir. Zira eğer bir devletin temeli İslam ise, bunun anlamı orada İslam'ın uygulanmasıdır. Ancak eğer İslam, toplumda bireylerin inanç ve amelleri manasında var olur, ama dinin tamamı hâkim olmazsa o zaman böyle bir toplumda Kur'ân-ı Kerim ve İslam mahcur olmuştur; kısıtlanmış, hapsedilmiştir. Bu durumun örneği, Furkan Suresi'nde şöyle beyan edilir:

“Peygamber der ki: Ey Rabbim! Kavmim bu Kur'ân'ı büsbütün terk ettiler.”⁽¹⁾

Peki, Kur'ân-ı Kerim'in “mahcur olması, terk edilmesi” ne demektir? Kuşkusuz bunun anlamı, insanların Kur'ân-ı Kerim'i, Kur'ân-ı Kerim adını ve Müslümanlık adını tümüyle kendilerinden uzaklaştırması değildir. Maksud bu değildir. Yani Kur'ân-ı Kerim var; ama mahcur kalmıştır. Yani Kur'ân-ı Kerim var; ama kendi hâline bırakılmıştır. Yani bir toplumda Kur'ân-ı Kerim tilavet ediliyor; zahiri saygı gösteriliyor; ama hükümlerine uyulmuyor ve dinin siyasetten ayrı olduğu bahane edilerek, Kur'ân-ı Kerim'in egemenlik hakkı gasp ediliyor.

Eğer Kur'ân-ı Kerim ve İslam yönetmek için değilse, o zaman Allah Resulü'nün (s.a.a) mücadelelerinin anlamı nedir? Eğer İslam Peygamberi (s.a.a) hükümete, insanların yaşamının yönetilmesine ve toplumun siyasi iktidarına müdahale edilmemesine ve ayrıca insanların sadece İslami inancı olması ve kendi evlerinde dinî amellerini yerine getirmelerinin yeterli olduğuna inansaydı, o zaman Allah Resulü'ne (s.a.a) bunca mücadele dayatılmazdı. İslam Peygamberi'nin (s.a.a) mücadelesi siyasi iktidar için ve Kur'ân-ı Kerim aracılığıyla iktidarı

1- Furkan, 30.

ele geçirmek içindir. Kur'ân-ı Kerim'in mahcur kalmasının anlamı, Kur'ân-ı Kerim var olduğu hâlde hâkimiyetinin yokluğudur. İslam âleminde nerede Kur'ân-ı Kerim hâkim değilse, Allah Resulü'nün (s.a.a) buyurduğu cümle geçerlidir.⁽¹⁾

1- Nizamın önde gelen yetkilileri ve İslami Vahdet Konferansı konukları ile görüşmede konuşma, tar. 26.08.1994.

Bi'set Dönemi İle Cahiliye Çağı Arasındaki Farklılıkların Kriterleri

Kur'ân-ı Kerim'de, hadiste ve İslami örf ve adette, bi'set döneminin karşıtı, "Cahiliye Dönemi" olarak adlandırılır. Bu tabir Kur'ân-ı Kerim'de de kullanıldığı gibi, rivayetlerde de geçer ve Müslümanların örf ve adetlerinde İslami dönem, Cahiliye Çağı'nın karşıt noktası olarak bilinir. Gerçi arada bir sınır ve kural da vardır. Nedir bu kural? İslam dünyasını Cahiliye Çağı'ndan ayıran kuralla ilgili bir kaç nokta vardır; aşağıda sıraladığımız bu noktalar, İslami değerlerin temel noktalarıdır.

1- Halis Tevhid

Bu noktaların başında halis tevhid gelir. Halis tevhid demek, Allah'tan başkasına kulluk etmeyi reddetmek demektir. Bu, sözü edilen halis tevhiddir. Tevhid, sadece putları bir kenara bırakmak değildir tabi. Tevhid, tarih boyunca genel kapsamlı bir manadır. Çünkü Kâbe'nin putları her zaman yoktur. Her zaman taştan ve ahşaptan putlar yoktur. Tevhidin mana ve ruhu, insanın Allah'tan başkasına kulluk etmemesidir; Allah'tan başkasının önünde yüzünü kulluk işareti olarak yere sürmemesidir. Bu, tam ve halis kulluğun manasıdır. Şimdi eğer açık bir gözle, bilinçli ve beşerin yaşamı ile ilgili her türlü sosyal, talim, terbiye... vb bilimlerle kuşanarak bu manaya bakacak olursanız, kulluk yelpazesinin çok geniş olduğunu görürsünüz. İnsanların eline ayağına bağ olan her şey, aslında bir nevi "kulluk" yaratır. Yanlış sosyal düzenlere kulluk etmek, yanlış gelenek ve göreneklere kulluk etmek,

hurafelere kulluk etmek, insanlara ve despot güçlere kulluk etmek, nefsanî heva ve heveslere kulluk etmek -ki bu sonuncu en çok yaygın olanıdır- para, pul ve güce kulluk etmek... Bunlar kulluğun çeşitleridir. Eğer “Allah’tan başka ilah yoktur, Allah birdir ve ortağı yoktur.”⁽¹⁾ diyorsak bu, halis tevhittir. Bunun anlamı, sözü edilen tüm kullukların bir kenara itilmesidir ve eğer böyle olursa, hakiki felah ve kurtuluş hâsıl olur.⁽²⁾ Hadiste geçen ibarede sözü edilen felah, hakiki felahıdır. Bu sadece siyasi felah değil, sadece sosyal felah değil, sırf manevi felah değil, sadece kıyamet günü felahı değil, dünya ve ahiret felahıdır.

2- Adaleti Hâkim Kılmak

İslami davette dikkat çeken bir başka nokta, insanlar arasında adaleti hâkim kılmaktır. Cahiliye Çağı’nın özelliği, zalimane bir düzenin hâkimiyetidir. O dönemde zulmetmek, yaygın bir gelenektir. Yani sadece arada bir bazı zulümlerin yaşanması söz konusu değildi. Toplumun düzeni zulüm, ayrımcılık, güçlülerin güçsüzlere karşı zorbalık yapması, erkeğin kadına, zenginin yoksula, ağanın köleye karşı zorbalık yapması gibi temellere dayanıyordu. Yine aynı ağalar kendilerine göre kralların ve iktidarın başında bulunanların zorbalıklarına boyun eğmek zorundaydı. Yani ortalık zorbalıktan geçilmiyordu. Bu, Cahiliye Çağı’nın özelliği idi. Şimdi de neresi böyle olursa, cahiliyet hâkim demektir. Ancak İslam bunun tam karşı noktasını getirdi. İslam adaleti inşa etti.

“Muhakkak ki Allah, adaleti, iyiliği, akrabaya yardım etmeyi emreder.”⁽³⁾

1- Vesailü’ş-Şia, c. 1, s. 15.

2- Biharu’l-Envar, c. 18, s. 202.

3- Nahl, 90.

Bu, İslami toplumun özelliklerinden biridir. İslam'da adalet sadece bir slogan değildir. İslami toplum adaletin peşinden gitmeli ve eğer adalet yoksa onu temin etmelidir. Eğer dünyada iki nokta varsa ve biri adalet ve diğeri zulüm noktasıysa ve her ikisi de İslami değilse, İslam dini, adalet noktasına olumlu yaklaşır. Habeşistan'a hicret eden muhacirleri Allah Resulü (s.a.a) bizzat gönderdi. Yani onları adil olan kâfir bir padişahın korumasına verdi. Bir başka tabirle Müslümanları maruz kaldıkları zulümden kurtarmak için evlerinden ve yaşadıkları ortamdaki uzaklaştırdı. Bu da önemli bir noktadır. Yani adaleti hâkim kılmak, adalete uymak, adaleti yaygınlaştırmak, adalet için çaba harcamak ve mücadele etmek, adalete saygı duymak -velev ki gayrimüslim beldelerde olsun- ve dünyanın neresinde olursa olsun zulmü kınamak. Bu da İslami özelliklerden biridir ve sizler İslami yaşamın ve İslam Peygamberi'nin (s.a.a) mübarek yaşamı ve İslami tarihin en iyi dönemlerinin, adalet ve adaletçilikle dolu olduğunu görmektesiniz. Bu da Allah Resulü'nün (s.a.a) kutlu bi'setinin ayrıcalıklarından biridir. Bendeniz bunları misal olarak arz ediyorum. Eğer dikkat ederseniz, bugünkü hareketimize bir başlangıç oluşturacak noktaya varmak istiyoruz. Yoksa sırf tarihî veya kafamızda yer alan İslami maariften bir marifeti beyan etmeyi ve zihniyet yaratmayı amaçlamıyoruz.

3- Ahlaklı Olmak

İslami nizamda, ahlaki değerlere doğru hareket etmekten ibaret olan üçüncü bir noktayı düşünün. Bu nokta, sözü edilen iki noktadan farklıdır. Bazen bir toplum, doğru ahlaka sahip olan bireylerden oluşur. Bu toplumda yaşayan insanlar hoşgörülü, düşünceli, akıllı, hayır ve ihsan ehli, birbirine yardım etmeyi seven, sorunlarda sabreden, zorluklara katlanan iyi ahlak sahibi insanlardır ve birbirine karşı iyi davranır ve fedakârlık gerektiği yerlerde de fedakârlık yapar. Bunun tersi

de olabilir. Yani öyle insanlar vardır ki ilişkileri insaf, mertlik, insaniyet ve iyi ahlaka göre değil; sırf çıkarıcılık temellerine dayanır. Böyle bir toplumda biri bir başkasını ancak çıkarları ile çelişmediği sürece tahammül eder ve çeliştiği anda onu mahvetmek ve yok etmek ister. Bu da bir başka türlü toplumdur. Böyle bir toplum, cahiliyet toplumdur ve ahlak erdeminin hâkim olduğu İslami toplum olarak adlandırılan toplumdur. Bu da, İslam Peygamberi'nin (s.a.a) bi'seti ve risalete dayalı yaşamının bir başka unsuru ve noktasıdır. O hâlde, İslam'la Cahiliye arasındaki sınır ve farklılıklardan birinin gerçekte ahlak meselesi olduğunu söyleyebiliriz.

4- Görüş ve Çabaların Dünya İle Sınırlandırılmaması

Son olarak üzerinde durmak istediğim nokta, görüş ve çabaların dünya yaşamı ile sınırlandırılmamasıdır. Bu da temel noktalardan biridir. Cahiliye düzeninin özelliklerinden biri, bu düzene ait olan insanların her şeyi, bu dünya ile sınırlı görmesidir. Yani eğer bu dünyadaki yaşamlarında, insanın yemesi, içmesi, yatıp kalkması ve buna benzer durumlarda, eğer bir şeyler kazanabilirlerse, kendilerini başarılı sayarlar. Ancak eğer mesele, sonucu bu dünyada insana ulaşmayan bir amaç için çaba harcamak ve çalışmaksa, kendilerini kandırılmış, yenilmiş ve ziyana uğramış saymaları kaçınılmazdır. Bu, Cahiliye yaşamının bir özelliğidir. Yani Cahiliye yaşamında insanın bir iş yapması ve bunu Allah, maneviyat ve ceza günüyle bağdaştırması söz konusu değildir. Oysa İslam dini insan yaşamının sadece dünyevi hayatla sınırlı olmamasını da bir özellik olarak belirler. Bunlar bi'setin özellikleridir ve bunun karşı noktası, cahiliyettir.⁽¹⁾

1- Bi'set bayramı dolayısıyla nizamın yetkilileri ile görüşmede konuşma, tar. 31.12.1994.

Vahdetin Önemi ve Gerçekleşmesi Yolunda Çaba Harcamanın Zarureti

İmam Humeyni'nin (k.s) uyanık zihninin bereketi sayesinde gerçekleşen İslam İnkılâbı'nın getirilerinden biri, Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) kutlu veladet günlerinin "**Vahdet Haftası**" olarak kabul edilmesidir. Bu konu, İslami vahdetin gerçek bir arzu olması bakımından ilginçtir. Bazıları gerçekten bunu arzu ederken, bazıları ise sadece lafını eder; yani söyledikleri sözler, beyhude sözdür. Her hâlükârda bu arzu, pratik bir yol da gerektirir.

Hiç bir arzu, çaba harcamaksızın gerçekleşmez. Eğer bu arzu ve hedefimize ulaşma yollarını düşünecek olursak, bunlardan en iyisi ve en büyüğü, yaratılış âleminin yüce şahsiyeti, yani İslam Peygamberi'nin (s.a.a) mübarek varlığı ve bu büyük insanın tüm Müslümanların duygu ve inançlarının merkezi ve odağı olmasıdır. İslami maarif ve hakikatler arasında tüm Müslümanların üzerinde bu denli hemfikir olduğu ve aynı görüşü paylaştığı bir gerçek ya yoktur ya da çok enderdir. Çünkü burada duygular da büyük rol ifade eder. Duygulara pek önem vermeyen, sevgi, ilgi ve tevessülü önemsemeyip, İslam ümmetinden kopan az sayıda tarikat ve cemiyetin dışında, İslam ümmeti genelde Allah Resulü'ne (s.a.a) sevgi beslemektedir. Dolayısıyla bu büyük insanın mübarek varlığı, vahdet için en iyi eksen olabilir.

Ülkenin önde gelen üst düzey yöneticileri ve çeşitli ülkelerden gelen İslam dünyasının seçkin insanların huzurunda şunu vurgulamak istiyorum:

İslam ve İslami Uyanışın Günümüzdeki Düşmanlarının Özellikleri

Sevgili kardeşlerim, saygıdeğer bayanlar! Bugün Müslümanlar için vahdet, kesin bir ihtiyaçtır. Bugün İslam ve Müslümanların düşmanları, tarih boyunca sahip olmadığı iki özelliğe sahiptir. Birincisi, düşman aşırı derecede para, siyaset ve propagandanın yanı sıra darbe indirmek ve nüfuz etmek için türlü araç ve gereçle donanmıştır. İslam düşmanları kimlerdir? Bugün küresel istikbar ve emperyalizm, Siyonizm'den Amerika'ya kadar, petrol kartellerinden onlara çalışan satılmış kalemler ve sözde aydınlara kadar, dünya çapında donanmıştır. İslam karşıtı cephe hiç bir zaman bu denli her türlü araç ve gereçle donanmamıştı.

İkincisi ve diğer özellik, bunca donanmış cephenin bugün İslam'ın ve İslami uyanışın onlar için oluşturduğu tehlikeye karşı şiddetle hassas olmuş olması ve bu hassasiyetin aslında İslam'ın ahlaki bir tavsiyenin sınırını aşabileceğini ve fikrî bakımdan bir nizamı kurabilecek seviyede olduğunu anlaşılmış olmasından kaynaklanmasındır. İslam düşmanları bu dinin bir inkılâp gerçekleştirebileceğini gördü; İslam'ın sağlam ve güçlü bir nizam kurabileceğini anladı; İslam'ın bir milleti bilinçlendirmeyi, ruhî hezimet durumundan istikrar, özgüven ve saygınlık duygusuna kavuşturmayı başardığını fark etti; İslam'ın biraz önce sözünü ettiğimiz tüm araç ve gereçleri etkisiz hâle getirebilecek kadar bir milleti güçlendirebileceğini gördü.

İslam İnkılâbı'nın zaferi ve İslam Cumhuriyeti nizamının kurulmasının üzerinden hemen hemen 17 yıl geçtiği bir sırada dünyada süper güç olduğunu iddia eden tek güç, İran İslam Cumhuriyeti ile siyasi ve iktisadi yüzleşmede geri adım atmak zorunda kaldı. Bu, bugün açıkça görünen bir gerçektir. Bu gerçek, küresel istikbarın uzmanlarının gözünden kaçan

bir mesele değildir. İslam, iktidarını göstermeye başladı. Onlar da İslam dünyasında; yaşadığı çevreyi, toplumu ve ülkeyi ıslah etmek isteyen herkesin İslam'a sarılmaya başladığını gördü. İran'da İslam İnkılâbı zafere ulaşmadan önce çeşitli ülkelerde reformu slogan edinmek isteyen gruplar, Marksizm veya radikal milliyetçiliğe sarılırdı. Ancak bugün İslam ülkelerine şöyle bir göz atın. Aydınlar, gençler, ulema, akademisyenler ve toplumun çeşitli kesimleri eğer reform iddiasında bulunuyorsa, mutlaka İslam'a sarılır. Bu, İslam'ın yüksek gücü ve kapasitesinin sonucudur. Düşman tüm bunları görüyor ve bu yüzden hassaslaşıyor.

İslam dünyası, İslam ve Müslümanların düşmanlarına karşı bu iki özelliği sayesinde direnebiliyor. Düşman ise her zamankinden daha donanımlı ve İslam'a karşı her zamankinden daha hassastır. Peki, bu düşman ne yapmak istiyor?

Bu düşmanın elinde bulunan en iyi silah, özellikle başka Müslümanlara ilham kaynağı olabilecek gruplar başta olmak üzere Müslümanların arasında tefrika yaratmak ve aralarını açmaktır. Bakın, bugün çeşitli İslam ülkelerinde türlü tuhaf akait ve düşünceleri Şia mezhebine mal etmek için kitap yazılmak üzere ne kadar çok petrol dolarları ve paralar harcıyor!? Ben bir dönem bu kitapların büyük bir bölümünü topladım; baktım sayıları çok fazla. Bu kitapların hazırlanışı ve tedvini sürecinde en kurnaz propaganda uzmanları anlaşmazlık yaratmak için çaba harcıyor. Çünkü İslam bayrağını kaldıran ve ayrıca doruk noktası da İslami İran olan İslami toplumun bu parçasını -ve yine İslam'ın yardımı ile yaşamın hadiselerine karşı savaşan ve zorbalarla pençeleşen diğer yerleri- İslam dünyasından ayırmak istiyorlar.

Bugün İslam dünyasında para boldur; düşünce boldur; yetenekli insan gücü boldur. İslam dünyasında çok sayıda ye-

tenekli âlim, şair, yazar, sanatçı ve siyasi şahsiyet vardır ve büyük mali kaynaklar ve muazzam yeraltı kaynakları -Allah vergisi yeraltı madenler- İslam ülkelerinin elindedir. Eğer tüm bunlar birlikte hareket eder veya en azından birbirine karşı hareket etmezse, dünyada neler olacağına o zaman bakın. Ancak düşman, İslam dünyasında tüm bu insan gücü ve mali kaynakların birbirimize karşı kullanılmasını sağlıyor. Irak'ın Baas rejimini kışkırttılar. Bölgede 8 yıl süren yıkıcı bir savaşın ateşini yaktılar. Daha sonra da bu yeşeren yeni fidanı kökünden koparması için Baas rejimine yardım ettiler ve tabi ki başarılı olamadılar.

“Görmedin mi Allah nasıl bir misal getirdi: Güzel bir sözü, kökü (yerde) sabit, dalları gökte olan güzel bir ağaca (benzetti).”⁽¹⁾

Bu, İslami kelimenin özelliğidir ve kökü asla koparılamaz.

“(O ağaç), Rabbinin izniyle her zaman yemişini verir. Ögüt alsınlar diye Allah insanlara misaller getirir.”⁽²⁾

Bugün yine siyasi açıdan düşman azamî ölçüde çaba harcıyor. Dolayısıyla bana göre, benim akıl ve algılama gücüme göre ve bir İslam hizmetkârı olarak, düşmanın komplosunu gören ve hisseden bir insan olarak Müslüman kardeşlerime tavsiyem, bugün Müslümanların arasında birlik ve beraberliğin hayatî bir zaruret olduğudur. Bu bir mizah veya slogan değildir. İslami toplumlar ciddi olarak birbiriyle birlik olmalı ve aynı doğrultuda hareket etmelidir. Kuşkusuz vahdet çok karmaşık bir durumdur; birlik oluşturmak gerçekten zor bir iştir. Müslüman milletler arasında birlik ve vahdet, mezhepler arasındaki ihtilafları hoş görmekle mümkündür; yaşam

1- İbrahim, 24.

2- İbrahim, 25.

tarzı ve adabı ile ilgili farklılıkları, fıkıhlar arasındaki ihtilafları hoş görmekle mümkündür. Müslüman milletler arasında birlik ve beraberliğin anlamı, İslam dünyası ile ilgili meselelerde aynı yönde hareket etmeleridir; birbirine yardımcı olmalarıdır; bu milletlerin, sermayelerini kendi içlerinde birbirine karşı kullanmamalarıdır.

Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) şahsiyeti ve öğretisi, dünya Müslümanlarının merkezi ve eksenidir.

Bu konuda merkez konumunda olabilecek unsurlardan biri, Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) mukaddes varlığıdır. Tüm Müslümanlar ve İslam düşünürleri bu büyük insanın şahsiyeti, öğretisi ve onu sevmek konusunda, İslam'a doğru çok yönlü bir bakışla yatırım yapmaları gerekir. Sözü ettiğimiz vahdetin ekseni olabilecek ve tüm Müslümanların üzerinde hemfikir olduğu etkenlerden biri, İslam Peygamberi'nin (s.a.a) muhtahhar Ehlibeyt'ini (a.s) izlemektir. Allah Resulü'nün (s.a.a) Ehlibeyt'ine tüm Müslümanlar inanır. Gerçi Şîi Müslümanlar onların imametine de inanır. Şîi olmayan Müslümanlar onları Şîi mezhebindeki manada imam olarak bilmez; ancak onları İslam'ın büyük evliyalı bilir; Resulullah'ın (s.a.a) soyu bilir; İslam maarifi ve ahkâmını bilenler olarak bilir. Müslümanların pratikte Masum İmamlar (s.a.a) ve Resulullah'ın (s.a.a) Ehlibeyt fertlerinin sözleri üzerinde görüş birliğine varmaları gerekir. Bu, vahdetin gereksinimlerinden biridir.

Kuşkusuz bu, teknik bir iştir; kolay bir iş sayılmaz ve bazı ön hazırlıklar söz konusudur. Bu konunun uzmanları; yani hadis ehli olanlar, hadis ile ilgili ilimleri bilenler bu işin ön hazırlıklarının ne olduğunu iyi bilir. Hadisi idrak etme kriterleri, hadisten telakkiler ve hadisin doğruluk ve itibar derecesini belirleme kriterleri üzerinde mutabakata varmak gerekir. Hadis ricali üzerinde uzlaşmak gerekir.

Geçmişte en çok Abbasî hilafeti ve bir miktar da Emevîler, Ehlibeyt maarifini İslam dünyasından silmek için epey uğraştı. Dolayısıyla Ehlibeyt rivayetleri az nakledildi. Bir muhaddis, bir hadisi naklederken Hasan Basri'den, Katade veya başkasından nakletmesi fark etmezken; neden Ehlibeyt İmamları'ndan olan Cafer b. Muhammed'den (s.a.a) nakletmezdi?! Çünkü Harun, Memûn, Mu'tasım, Mütevekkil ve benzeri halifeler buna mani oluyordu; hadislerin nakledilme yollarını kapatıyordu. Bazıları da hadis ricalini suçluyordu. Dolayısıyla yapılması gereken işlerden biri, hadisin ön hazırlıkları zemininde ortak telakkidir. Bu alanda ulemanın sorumluluğu vardır; İslam düşünürlerinin üzerine görev düşmektedir.

Müslüman bir düşünürün kafasını Müslümanların izzeti ve İslam bayrağını dikme gibi konularda yazmaya yorması gerekirken ihtilaf konularının peşinde olması, Müslümanlar arasında ihtilaf yaratmak, kavga çıkarmak ve boşluk oluşturmak için kalemını kullanması ve çaba harcaması, başkasını suçlayarak dinden çıkmış ilan etmesi gerçekten büyük talihsizliktir. Bu alanda ulemanın vahdet için, vahdetin zeminini hazırlamak için büyük sorumluluğu vardır. Bu sadece bir tarafın değil, her iki tarafın uleması için geçerlidir.

Kardeşlerim! Düşman bazen ihtilaf yaratmak için -hem Şîî ve hem Sünnî Müslümanların arasında- saf insanları kullanır. Şîa toplumunda, Şîî olmayan Müslüman kardeşleri kışkırtacak ve hassasiyet uyandıracak bir hareket yapılır. Aynı şekilde Sünnî toplumda benzer hareketler ve Şîî Müslümanların hassasiyetini ve nefretini tetikleyecek işler yapılır. Peki bunları kim yapıyor!? Bugün karşımızda ortak bir düşman bulunuyor; hem de İslam toplumunda aynı kitaba, aynı sünnete, aynı peygambere, aynı kibleye, aynı Kâbe'ye, aynı hac merasimine, aynı ibadetlere ve aynı ilkelere inanıldığı hâlde!

Evet, bazı ihtilaflar vardır; ama iki âlim arasında ilmî ihtilaflar olması gayet doğaldır. Dahası; İslam dünyasının karşısında ortak bir düşman var bugün. Müslümanlar arasında vahdet ve birlik, ciddi bir meseledir. Bu meselenin üzerine ciddi bir şekilde gidilmelidir. Bu konuda her gün yaşanan gecikme, İslam dünyasına bir gün daha zarar vermiş sayılır ve bu günler, bazen bir ömrü etkileyecek kadar hassas günlerdir. Bu yüzden bu gecikmelere müsaade etmemeliyiz.

İran İslam Cumhuriyeti Yüce Allah'ın inayeti sayesinde ta ilk günden bu yola adım atmıştır. Rahmetli İmam Humeyni (k.s) bu yolun öncüsüydü. İslam dünyasının büyükleri, yetkilileri, hatipleri, yazarları, düşünürleri ve çeşitli kurumları da bu yolda büyük çaba harcamıştır. Bu çabaların heba olmasına müsaade etmeyin.

Allah Teâlâ'dan yardım etmesini, adımları sağlam ve gönülleri bu yolda hidayete erdirmesini, vahdet elimizi birbirine sıkı sıkı sarmasını ve gönülleri inşaallah birbirine daha da yakınlaştırmasını niyaz ediyorum.⁽¹⁾

1- Nizamın yetkilileri ve İslami Vahdet Konferansı konukları ile görüşme konuşma, tar. 15.08.1995.

Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Bi'seti, En Seçkin ve En Şerefli Kavram ve Değerlerin Doğduğu Gündür

Bi'set günü, hakikaten insanlık tarihinin en büyük günüdür. Bu gün, en seçkin ve en şerefli kavramların ve değerlerin doğduğu gündür. Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) bi'seti, insan-ınoğlunu bir yandan bireysel, ruhî ve manevî kemale erdirmeye ve öbür yandan toplumların sosyal yaşamını yüceltme ve durumlarını ıslah etmeye yönelik pratik bir adımdır. Allah Resulü'nün (s.a.a) bi'setinde insanlara armağan edilen şey, sadece bir dizi kuru kavram ve kimsenin izlemediği bir yol göstermekten ve bu yolda hiç kimsenin yönetimin başında bulunmamasından ibaret değildi. Bu bi'set ilk andan itibaren o büyük insanın bizzat kendisinde, ardından da bu mesaja inananların ruhunda ve amelinde gerçekleşti. Cahiliye; daha ilk andan itibaren bu mesajdan darbe yedi ve onunla mücadele etmeye çalıştı. Bu, enbiyanın bi'setinin vazgeçilmez özelliğidir.

Bu durum, sırf Hatemu'l-Enbiya'nın (s.a.a) nübüvvetine de özgü değildir. Enbiya hareket eder ve talim babında insanlara armağan ettiklerini pratikte de gösterir. Yani kendileri bu yolu izleyen ilk insanlardır.

"...Onlara kitap ve hikmeti öğretecek⁽¹⁾" ibaresinden maksat, kitabın ilim ve hikmetinin İslam Peygamberi'nin (s.a.a) mukaddes zatında var olmasıdır. **"...onları temizleyecek bir**

1- Bakara, 129.

peygamber gönder."⁽¹⁾ ibaresinden maksat ise, o mutahhar zatın, insan fıtratı için mümkün olan en üst mertebede tezkiye olmuş olmasıdır. Bu, çeşitli inançların, felsefi, sosyal, siyasi kavram ve düşüncelerin başını çekenlerin yabancıları oldukları bir meseledir. Onların aklına bir şeyler gelir; hayal âleminde bir şeyler anlar ve onları insanlara aktarırlar. Başkaları da onlardan bunları ya öğrenir ya öğrenmez. Bu, enbiyanın ta baştan itibaren hareket, eylem, beyan ve amel ettikleri şiarlarını gerçekleştirmelerinden oluşan yöntemden çok farklıdır. Bu, Allah Resulü'nün (s.a.a) yaşamında gerçekleşen bir olaydır. Yani ta ilk andan itibaren eşitliği sağlama yolunda gerekli talim, terbiye ve tezkiye başladı.

Dolayısıyla ta başından itibaren sürtüşme ve mücadele de başladı. Yani Allah Resulü (s.a.a) **"En yakın akrabaları uyar."**⁽²⁾a karşılık olarak davetini belli bir düzeyde yaygınlaştırdığı andan, bu daveti tüm insanlar düzeyinde yaygınlaştırarak aleni hâle getirdiği ana kadar, sosyal nizam yönünde - ki bildiğimiz adalet nizamıydı- hareket ederek, aslında bu nizamı kurduğu andan itibaren mücadeleye başladı.

Unutmayalım ki, bizim bi'sette gördüklerimiz ve anlattıklarımız, bi'setin zahirî yüzüdür. O ilahî ve melekuti hakikat ve yüce Yaratanla o seçkin ve mümtaz insan arasında yaşanan hadise, tabi ki bizim zihnimizin ulaşma noktasından çok uzaktır ve bizler gerçekte neler yaşandığını bilemeyiz. Hadise bu açıdan fevkalade muazzamdır ve bizler bunu tasavvur bile edemeyiz. Bizim gördüklerimiz ve gözümüzün önünde bulunan şeyden herkes kendi düşünce ve idrak gücüne göre bir şeyler anlar; bu hadise, muhataplarında, insanlarda ve çevreleri üzerinde etkisini yapar.

1- age.

2- Şuara, 214.

Bi'setin İki Açık Hedefi:

1- Zikir ve Uyarı İle İmana Davet

Bu hadise vuku bulduğu andan itibaren içinde iki şey açık hedef olarak yer aldı. Birincisi, insanın batınını Allah Teâlâ'ya yöneltmek için gereken batınî, ruhanî ve nefsanî hareketliliği yaratmaktır. Bu, birinci noktadır. Yani mesele, iman meselesi, âlemlerin Rabbine yönelmek veya Kur'ân-ı Kerim'de yer alan birçok ayete göre zikir meselesinden ibarettir. Allah Teâlâ'nın bi'set aracılığı ile insanlara verdiği ilk şey zikretmesi, kendi kendini ikaz etmesi ve kendine gelmesidir. Bu, ilk adımdır. Bu gerçekleşmedikçe, bi'setlerin ve nübüvvetlerin hiç bir amacı gerçekleşemez. **“Sen ancak zikre (Kur'ân'a) uyan ve görmeden Rahman'dan korkan kimseyi uyarabilirsin...”**⁽¹⁾

Kendisine bu ikazı yapan ve onu izleyen kimse, bundan sonra hem nasihat ve hem ıslah ve irşad edilebilir hem sosyal amaçlar uğruna mücadele edebilir. Bu, ilk adımdır. İnsan maneviyattan gafil olunca, tüm ıslah ve salah kapıları yüzüne kapanır. Bugün şu maddi dünyaya bir göz atın! Bugün maddi dünyada tüm reformların ve saadetlerin anahtarı olabilecek şey, insanların kendine gelmesi, kendini uyarması ve yaratılışın gayesini ve hakikatini maddi yaşamının dış görünüşünü oluşturan yemek içmek, yatmak uyumak, şehvet, güç ve pulperesetlik gibi şeylerin ötesinde aramasıdır. Fesadın kökleri, âlemin şu hakiki batınına yönelik ilgisizliğe uzanır. İnsan yaşamının sırrı, mana ve batını, yalnızca bir başlangıç noktası ve görevin üzerinde odaklanmaktır; bir ilhamı beklemektir; hâkim, kadir ve gayptan yetkiye sahip olan mutlak bir yaratıcının fermanına amade olmaktır. Bu, meselenin esasıdır. Kur'ân-ı Kerim'in tabiri ile gaybe iman etmektir.

1- Yasin, 11.

“Onlar gabya inanır.”⁽¹⁾ Mümin insanlar yaşamın maddi zahirine esir olmaz. Yaşamı bu tür yemek, içmek, yatmak, uyumak, şehvet, güç, beşerî eğilimler ve iktidar hırsı gibi şeylerle özetlemez. Bu, bi’setin insanlara sunduğu ilk armağan ve Allah Resulü’nün (s.a.a) ilk hedefidir; insanları ikaz eder ve onlara iman kazandırır ve bu iman, gaybe olan imandır.

2- Sağlıklı ve Adil Toplumu Gerçekleştirmek

İslam Peygamberi’nin (s.a.a) ta ilk andan itibaren izlediği ikinci hedef, insanların geçimi ve yaşamı için sağlıklı ve doğru bir ortam yaratmaktır. Yani zulmün olmadığı ve güçsüzlerin güçlülerce ezilmediği bir dünya inşa etmektir. Bu dünyada zayıflar için mutlak yenilgi ve savaş kanununa yer yoktur. Yani Kur’ân-ı Kerim terimlerinde, hadis ve dinî terimlerde “eşitlik ve adalet” olarak geçen şeydir ve bu da insanoğlunun en büyük arzusudur. Tarihin başından (yani insanın akıllanıp düşünmeye başladığı, yaşamına çeki düzen verdiği andan itibaren) günümüze dek insanın en büyük ülküsü, adaletin gerçekleşmesidir. Şimdi bazıları barış sloganını gündeme getiriyor. Kuşkusuz barış, güzel bir şeydir. Ancak barış, adalete dayalı olduğu zaman iyidir. Birçok insan adalete kavuşmak için savaşı seçer ve adalet yolunda savaşır. O zaman adaletin barıştan daha önemli ve daha üstün olduğu kesindir. Gerçek de budur.

İnsanın adalet olmaksızın yaşamı, bugün beşerî tarihin en çirkin yüzünde gördüklerinizdir; dünyanın dört bir yanında buna şahit olmaktadır. Bugün çeşitli toplumlarda görülen tüm bedbahtlıklar zulüm ve adaletsizlikten kaynaklanır. İşlerin dış yüzü bunu göstermeyebilir; ancak meselenin iç yüzü budur. Eğer dünyanın bir köşesinde çocukların açlıktan hayatını kaybettiğini görüyorsanız, meselenin dış yüzü, yağmur

1- Bakara, 3.

yağmaması ve kuraklıktır; fakat olayın iç yüzü başka şeydir. Meselenin iç yüzü, adaletsizliktir. Eğer adalet eski kuşaklardan beri o toplumda hâkim olsaydı, eğer adalet insanoğlunun yaşadığı ortama hükmetseydi, insanlar adalet sayesinde yaşadığı ortamı yaşanabilecek ve çocukları felakete sürüklenmeyecek şekilde inşa edebilirdi ve yaşamak bu kadar çirkin ve bu denli acı olmazdı. Oysa adaletsizlik yüzünden insaniyet bu hastalıklara ve acılara yakalanmıştır.

Tüm peygamberlerin ilk hedefi, sözü edilen zikir ve ikazın yanında adaleti inşa etmektir. Bunlar, iki temel hedeftir; ama biri daha önemlidir; o da, ikaz meselesidir. İkaz meselesi köklü ve temel meseledir. Eğer gaflet hâkim olursa, hiç bir şey elde edemeyiz ve adalet de sağlanmaz.

Dolayısıyla siz de o düzenlerin ve sosyal adalet iddiasında bulunanların kendi toplumlarına adalet cinsinden hiç bir şey armağan edemediklerine şahit olmaktadır. Evet, başka şeyler verebildiler. Onlara astronomiyi verdiler; balistik füzeler yaptılar; fakat sosyal adaleti inşa edemediler. Sosyal adalet ancak insanların, toplumların ve batınların ıslah edilmesi, Allah'a odaklanmaları ve zikir sayesinde elde edilir. Bu iki özellik, Allah Resulü'nün (s.a.a) ana hedefleriydi ve bunları gerçekleştirmeyi, kısmen de olsa, başardı.

İslam Peygamberi (s.a.a) uyarılan, bilinçlenen ve sosyal adaletten önemli derecede yararlanan bir toplum inşa etti. Gerçi bu toplumun bir köşesinde her hangi biri, bir başkasına yine zulmedebilirdi. Ancak bu, o toplumda sosyal adaletin olmaması anlamına gelmezdi artık. Sosyal adaletin varlık veya yokluk kriteri, sosyal adaletin otoriter biçimde sağlanmasına bağlıdır. Kanun ve iktidarın adaletle dayalı olduğu bir toplumda yönetici adildir ve niyet de adalet niyetidir; genel hareket de sosyal adalet yönündedir. Bu yol er veya geç kat edilebilir

veya bir süre uzayabilir; ama sonunda sosyal adalete kavuşulur. İslam Peygamberi (s.a.a) böyle bir ortamı yarattı. O büyük insan en ufak adaletsizliğe tahammül edemedi ve kabul de etmedi. Allah Resulü (s.a.a) model gösterdi; öyle ki bizler de Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) mübarek hayatından sonra bu terbiyenin izlerini uzun süre İslami toplumlarda gördük ve yine İmam Ali'nin (a.s) Emîrü'l-Müminin olduğu dönemde aynı mutlak adalete, o dönemin İslam dünyasının büyük ve mutahhar yöneticisinde şahit olduk.

Bu ikisi, bi'setin özellikleridir. Eğer bizler bi'seti kutluyorsak, bu özellikleri ihya etmek içindir. Eğer bi'set için şenlik yapıyorsak, o şahsiyetleri, izledikleri yolları ve yaşadıkları hadiseleri yaşatmak ve onlardan ders almak içindir.⁽¹⁾

1- İran İslam Cumhuriyeti nizamının yetkilileri ile Bi'set bayramı dolaşısıyla görüşmede konuşma, 20.12.1995.

İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Veladeti, İnsanoğlu İçin Kesintisiz İlahî Rahmettir

Bu büyük veladet, insanoğlu için en seçkin ilahî rahmetlerin veladetidir. Çünkü bu büyük insanın varlığı ve bu büyük peygamberin gönderilmesi, Hak Teâlâ'nın kullarına rahmetiydi. Bu veladet, rahmetin veladetidir. İslam dünyası bu rahmetin kesintili bir rahmet değil, sürekli bir rahmet olduğunu anlamalıdır. O gün birçok insan cahilliği yüzünden veya sırf bencilce asabiyetleri sebebiyle insanlığın hidayeti ve nur mazharı ile savaştı. Oysa Allah Resulü (s.a.a) beşeriyetin omuzundan bir yükü kaldırmak için dünyaya gelmişti.

“...Ağırlıklarını ve üzerlerindeki zincirleri indirir.”⁽¹⁾

O dönemin insanların omzunda nice ağır yük vardı, nice ağır zincirler insanın boynuna takılmıştı. Bugün de öyledir. Eğer biri çıkıp günümüz beşeriyetinin omuzunda, Arap Yarımadası'nın cahil insanların omuzuna yüklenenden daha ağır yükler bulunduğunu iddia edecek olursa, pek de yanılmış sayılmaz. Bugün insanlığa yapılan zulümler, beşerî toplumlarda yapılan haksızlıklar, günümüzde türlü yollarla tüm insanlara dayatılan “maddiyatı hâkim kılma, insanların yaşamından maneviyatı dışlama” vb. tüm bunlar insanoğlunun omuzundaki yüklerdir. Bugün sanayileşmiş medeniyet döneminde, cazip ve kandırıcı maddecilik parıltıları altında insanlığın hissettiği ağırlık, Cahiliye Çağı'nda ve İslam'ın

1- A'raf, 157.

zuhur ettiği sıralarda hissettiği ve omuzunda taşıdığı yükten daha ağır ve daha zorlu ve bazen daha acıdır.

Beşerî Toplumun İslam Öğretisine İhtiyacı

Eğer bugün insanlık bu rahmeti fark eder, İslam'ın varlığının, Nebevi öğretisinin rahmeti ve vahdetin kaynayan pınarını bulur ve bu pınardan içerse, beşerin en büyük sorunu bertaraf olur. Günümüzde de dünyada var olan medeniyetler, hiç kuşkusuz İslam öğretilerinden yararlanmıştır ve yine hiç kuşkusuz insanlar arasında var olan her türlü iyi sıfat, yöntem ve yüce kavramlar, hep ilahî dinlerin emri ve enbiyanın öğretisi olup, semavi vahyin ürünüdür ve bunların büyük bir bölümü İslam'a aittir. Ancak buna karşın bugün insanlar, her insaflı kalbin maarifini anladığı ve benimsediği İslam'ın maneviyatına, güzelliğine, açık maarifine ve hak sözüne muhtaçtır. Zaten bu yüzden bugün İslami davet dünyada birçok taraftar bulmuş ve birçok gayrimüslim de İslami daveti benimsemiştir. İslam'ın davetini benimsemek, İslam dinini resmen kabul anlamına gelmez. Bu, işin bir merhalesidir.

Bir başka merhale, dünya halkının İslam'ın bir konuda mesaj, maarif, hakikat ve önerisini benimsemeleridir. Bugün; milletlerin İslam'ın mesajı ile karşılaştıklarında onlara faydası olan ve yaşamlarındaki boşlukları dolduran şeyleri hissettikleri gündür. İslam'ın insanın değeri, önemi ve amaçları hakkında beyan ettikleri, aile ve kadın hakkında söyledikleri, bilim ve toplumların birbiriyle ilişkileri ve zayıflarla güçlülerin sosyal ilişkileri hakkında anlattıkları, çeşitli medeniyetlerin hâkimiyeti altında yaşayan milletler bunlara baktıklarında yaşamlarında tüm düğümlerin bunlarla çözülebileceğini ve bertaraf olacağını hissettikleri şeylerdir. Dolayısıyla İslam'ın mesajı çok caziptir. Zaten bu yüzden zorbalık, zulüm ve insan karşıtlığı merkezlerine bağlı olan küresel istikbarın ve propa-

ganda sistemlerinin İslam'ın mesajına yönelik tutumu oldukça sert ve düşmancadır.

İran'da, İslam'ın bir ülkenin yaşam düzeyinde uygulanabileceğini ve siyasi İslam'ın gerçekleşebileceğini ispat eden İslam Cumhuriyeti nizamı kurularak İran İslam Cumhuriyeti doğduğu günden beri, zalim ve müstekbir güçlerin dünya genelinde İslam ve İslami değerlere yönelik husumetleri ikiye katlandı. Aslında İslam dini sadece camiler ve kalplerin bir köşesi ile sınırlı olduğu müddetçe, siyaset ve mücadele arenalarına girmediği, hükümet ve büyük uluslararası arenalara ayak basmadığı sürece, küresel zulüm ve isyan merkezleri İslam'dan kaynaklanan bir tehlike hissetmezler ve bu nedenle de İslam'a karşı çıkmaz, onunla mücadele etmezler. Ancak İslami nizam bu ülkede iktidar bayrağını kaldırdığı; dünyanın dört bir yanında Müslümanlar rahmetli İmam Humeyni'nin (k.s) nidasına lebbeyk dedikleri, bu büyük insana saygı ve sevgilerini beyan ettikleri, İmam'ın (k.s) gösterdiği yöne doğru hareket etmeye başladıkları ve İslam'ı yeniden ihya etme sloganı dünya Müslümanları için günün sloganı hâline geldiği günden beri, düşmanlıklar da artmaya başladı.⁽¹⁾

1- Nizamın yetkilileri, üç erkin başkanları ve İslami Vahdet Konferansı'na katılan yabancı konuklarla görüşmede konuşma, tar. 03.08.1996.

Bi'set, Beşeriyetin Tekâmüle Doğru Hareket Yolunun Başlangıç Noktasıdır

Hakikaten gerçekçi bir değerlendirmede, günümüz tabiri ile yaşanan bu gelişme, yani Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) bi'set anı, insanlık tarihinde yaşanması ve beşerin yaşamını etkilemesi gereken en büyük hadisedir. Bi'set meselesi, çok ilginç, önemli, macera dolu ve üzerinde bol bol düşünülmesi gereken bir hadisedir.

Kuşkusuz bütün bi'set olayları aynı şekilde önemlidir. Tüm ilahî peygamberler bi'setle ilgili sınavlarında önemli bir merhaleyi geride bırakmıştır. Hz. Musa (a.s), Hz. İsa (a.s), Hz. İbrahim (a.s) ve diğer büyük peygamberlerin bi'setinde muazzam bir iş gerçekleşmiştir. Ancak Hatemu'l-Enbiya'nın (s.a.a) bi'seti, onu emsalsiz yapan özelliklere sahiptir.

Bugün bize, İran milletine, İslam bakımından insanlığa karşı verilen büyük sorumluluk dolayısıyla bi'set hakkında bir noktayı arz etmek istiyorum; inşaallah bizi bu alanda uygun bir harekete ve çabaya yönlendirir ve yola koyar.

Günümüz tabiri ile Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) mukaddes kalbinde kaynamaya başlayan ve cari olan şu bi'set pınarının, önemli bir yolu katetmesi gerekir. Yani mesele, Allah Teâlâ tarafından seçkin, üstün ve istisnai bir insanın kalbine hakikat ve nurun parlaması ile bitmez. Bu ilk adımdır ve işin başlangıcıdır. Kuşkusuz meselenin en önemli bölümü de budur. Allah Resulü'nün (s.a.a) mukaddes ve mübarek kalbinde parlayan bu nur ve o büyük insanın vahiy sorumluluğunu üstlenmesi,

açıkça yaratılış âlemini, insanı ve maddi dünyayı gayb made-
nine bağlayan bölümdür. Bağlantı halkası budur. Gerçi ilahî
bereketler şimdi arz etmek istediğim süreç boyunca bütün in-
sanlık ve hak yol için her zaman var olmuştur. Ancak bağlan-
tı halkası, bi'setin kaynağı ve ilahî hakikatlerin pınarı olan ve
gayb âlemine uzanan halka, bi'set anıdır ve şu tek kelime, başlı
başına yeterlidir; Resulullah'ın (s.a.a) mukaddes ruhuna doğru
akar, ona cari olur ve o hazretin mukaddes kalbinde kaynama-
ya başlar. O zaman ilk adım, bi'setin gerçekleşmesidir.

Bu melekutî insanın yüzüne hakikat kapılarından bir kapı
açılır; sınav için, bu yükü omuzlamaya ve tüm meşakkat-
lerine ve musibetlerine tahammül etmeye hazır olan haz-
ret, büyük hareketine ilk andan itibaren başlar. Dolayısıyla
bi'set meselesi, talim ve terbiye meselesinden farklıdır; yani
talim ve terbiyenin ötesindedir. Talim ve terbiye sofrası her
zaman peygamberlerin ve evliyaların önünde açıktır ve **"Al-
lah Adem'e** bütün isimleri öğretti."⁽¹⁾ tabiri, ezelden ebede hep
var olmuştur.

Hak Teâlâ'nın özel talebeleri olarak peygamberlerin talim ve
terbiyesi var olan bir gerçektir. Ancak bi'set, buna ilave bir
konudur. Bi'sette de talim ve terbiye, tehzib ve tezkiye vardır;
kitap ve hikmet getirmek de vardır; fakat hepsi bu değildir.
Bundan başka bir şey daha vardır ve o da, uyarmak ve hare-
kete geçirmektir.

İnsan kendisine verilen sermayeyi çalıştırmak ve bunun yar-
dımıyla insanlığı, ulaşması gereken hedefe ulaştırmak üzere
uyarılır. Yani insan hareket etmeye başlar. Bi'setin anlamı
budur. İlk adım ve şu hareket, İslam Peygamberi'nin (s.a.a)
mukaddes kalbine ilahî vahyin nazil olması ve ilahî vahye

1- Bakara, 31.

tahammül etmesiyle başlamasından sonra bi'setin yeni bir muhteva olan ve yeni bir dünya inşa edip batıl kurumları, zulüm ve düşmanlıklarla beraber bozmak ve devirmek anlamına gelen muhtevası, yani bi'setin dışta gerçekleşmesi başlar ve bu da mücadele etmeyi gerektirir.

Hız. Resulullah'ın (s.a.a) İlahî Mesajı Halka Tebliğ Amacıyla 23 Yıllık Mücadelesi

Bi'setten sonra ilk adım hareket ve mücadele etmektir. Hiç bir peygamber bu yolu mücadele etmeksizin katedemedi; bu yükü varmak istediği yere ulaştıramadı ve bu mesajı insanlara tebliğ edemedi. Tam ortalarında, aralarında ve yaşadıkları ortamda bi'setin gerçekleştiği çağda yaşayan insanlar, bi'setin önerdiği yeni dünyayı pek de kolay benimsemez. Dolayısıyla peygamberlerle mücadeleleri başlar ve peygamberler bir emaneti, bir hakkı sırtında taşıyan ve en çok düşmanı olan insanlardır. Allah Resulü'nün (s.a.a) bi'seti, ta ilk günden söz konusu düşmanlıklarla karşılaştı ve Resulullah'ın (s.a.a) mücadelesi de ta ilk günden başladı; bu mücadele, Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) vefat ettiği ana kadar, tam yirmi üç yıl sürdü.

Takdir edersiniz, şu yirmi üç yıl pek mübarek yıllardır. Yirmi üç yıl bir ömür veya uzun bir süre sayılmaz. Birçok insanın yirmi yıl, yirmi üç veya yirmi beş yılda hatta bir tek kabul edilebilir bir işte başarılı olmadığına şahit olmuşsunuzdur. İnsan yaşamı genellikle kişisel işlerle uğraşmakla geçer. İster bilgin, ister politikacı, ister filozof olsun, büyük insanların karnelerine bakacak olursak, yirmi üç yılda yaptıkları çalışmaların çerçevesini görürüz. Tabi her insanın kapasitesi ve gücüne göre değerlendirecek olursak, bu insanların büyük işler başarıp başarmadığı pek belli olmaz. Ama bakın, Allah Resulü'nün (s.a.a) mübarek ömründe bi'set sonrası geçirdiği şu kısa yıllar-

rın, şu yirmi üç yılın bereketleri ne kadar büyüktür. Cahiliye Çağı'nın tam göbeğinde, Cahiliye çağlarının tam ortasında ve sadece cahil bir bölgede değil, beşeriyetin cahilliğini kapsayan asırlarda ve cahilliğin kapkara yıllarında nuraniyeti, tarih boyunca günbegün daha da artan ve daha fazla insanın elinden tutan ve hidayete erdiren bir ışık yaktı; bir bina inşa etti.

Sağlıklı ve Adil Ortamın Gerçekleşmesi İçin İslami Hükümet Kurmanın Rolü

Bu yolun başlangıcı, İslam Peygamberi'nin (s.a.a) yaşamının ilk on üç yılıdır ve ardından hükümetin kurulması ile sonuçlanır. Demek ki bir sonraki adım, bu düşünceye ve bi'sete dayalı bir nizam kurmaktır. Dolayısıyla takdir ettiğiniz üzere şu adımlardan, dini ve özellikle İslam dinini hükümetten ayrı olarak tanıtmaya çalışan kesimin sözlerinin yanlış olduğu çok iyi anlaşılır. Kuşkusuz tüm ilahî dinler bu açıdan birbirine benzer. Ancak İslam hakkında bu iddia, yani birinin çıkıp İslam dinini yaşamdan, siyaset, ülke yönetimi ve hükümetten ayırması, bir kenara bırakması ve bunlar arasında bir ayırım yapmak istemesi çok tuhaftır. İslam dini nazil olduğu ilk günden itibaren çok çetin bir mücadele çerçevesinde bir nizam ve bir toplum kurma hedefine doğru ilerledi. On üç yıl süren mücadelenin ardından Allah Resulü (s.a.a) kendi kentinde ve bu bi'setin doğduğu yerde değildi; ama o günün dünyasında bir başka yerde bu nizamı kurmayı ve ayakta tutmayı başardı.

Onca uzun mücadelenin ardından ikinci adım budur. Yani bu düşünceye dayanan bir düzen, nizam, atmosfer ve ortam oluşturmaktır. Bu nizam; ilahî ve İslami düşüncelere destek olan şu güç olmadıkça, insanların yaşamında ilahî düşünceleri, hüküm ve kavramları yaygınlaştıramayız; geliştiremeyiz. Bu, tam da "Güç, din ve inançla birlikte olursa dinin fesadına yol açar." diyenlerin yanlış düşüncesinin tersidir.

Hayır efendim! Mesele tam tersidir. Eğer din güçle beraber olursa, yaygınlaşır; gelişir; dinî hedef ve arzuları gerçekleştirebilir; dinin sözünü ettiği ülküleri toplumda uygulayabilir. Bunlar güçlü olmadan olmaz ve ancak güçle mümkün olur. Örneğin, siz toplumda sosyal adaleti nasihat, tavsiye, yalvarmak ve rica etmekle inşa edebileceğinizi düşünabiliyor musunuz? Sosyal adaleti, ayrımcılıkla mücadeleyi, yasalara karşı herkesin eşitliği gibi durumları toplumda ve dünya genelinde güç ve iktidar kullanmadan uygulayabilmek mümkün müdür?!

Bakın şu dünyaya! Bir tek hak söz söylendiği vakit, eğer dünyadaki zorba güçler o sözü darbe indirmeye değer bulursa, asla bekletmezler; darbe vurmaya değer bulmazlarsa, o başka!.. Pek önem vermezler. Bu her zaman böyle olmuştur ve bugüne özgü de değildir. İşte görüyorsunuz, nerede İslam ve İslami düşüncenin sesi yükselirse, emperyalistler, âlemin müstekbirleri, sermaye çevreleri, kartel sahiplerinin kulağı “Neler oluyor? Sakın bizi bir tehlike tehdit etmesin?” diye hemen dikiliveriyorlar.

Bu her zaman böyledir. Nerede bir ağızdan bir hak söz çıkar ya da bir gönül, bir can veya büyük bir insan bu hak sözü onların kulağına ulaştırmaya karar verirse, düşmanlar ve muhalifler hemen duvarlar örer ve demir yumruklarıyla onun karşısına dikilip tavır koyarlar. Ama her zaman da yenilmişlerdir! Batıl her zaman hak karşısında hezimete uğramaya mahkûmdur. Bundan asla kuşkunuz olmasın. Eğer hak direnirse, batılın yenileceğinden kuşku duymayın. Ancak esas söylemek istediğim konu, mücadele etmeksizin, çaba harcamaksızın ve güç desteğine sahip olmaksızın dinî düşünceleri, ülkü ve arzuları, hatta hiç bir ülkü ve arzuyu gerçekleştiremeyiz. Bunun için peygamberler de hükümet kurma peşindeydi. Bunun en açık örneği de sevgili peygamberimiz Hz. Muhammed’dir (s.a.a). O, ilk günden itibaren mücadeleye başladı; çaba harcadı ve hedef olarak

İslami nizamı kurmayı belirledi. Daha sonra da Yesrib’de bu hedefine ulaştı. Ardından da kurduğu hükümeti savundu; kapsam alanını genişletti ve bu hareket yıllarca devam etti.

Ülkülerin Gerçekleşmesine Doğru İlerlemek; İslami Hükümetin Doğruluk ve İtibarının Kriteridir

Demek ki bir sonraki adım, devlet kurmaktır. Ancak, devlet kurmak, hedef değildir; meselenin can alıcı noktası da budur.

Devlet kurmak, ülküleri gerçekleştirmek içindir. Eğer devlet kurulur, fakat ülkülerin gerçekleşmesi doğrultusunda ilerlemezse, o zaman o devlet o ülkülerden sapmış demektir. Bu, genel bir kaide, genel bir kuraldır. Ülkülerin gerçekleşmesi yıllarca uzayabilir. Bu yolda bazı engeller ve sıkıntılar olabilir. Ancak devletin yönü, kurulan bu gücün yönü ve tutumu, mutlaka slogan olarak atılan, atılmaya devam eden ve Kur’ân-ı Kerim içinde ve İslami hükümlerde yer alan hedeflerin, ülkü ve arzuların doğrultusunda olmalıdır. Eğer bu yönde değilse, kurulan devlet, yolundan sapmış demektir. Burada esas kriter, sosyal adaletin ve kanunlara dayalı nizamın kurulması ve ilahî hükümlerin her yerde uygulanmasıdır.

Eğer ilahî hükümler hâkim olursa, eğer İslam’a dayalı bir nizam kurulursa, eğer sosyal adalet gerçekleşirse, henüz orta bir hedef gerçekleşmiş veya gerçekte yolun bir aşaması katedilmiş olur. Bir sonraki adım ise bu nizamda huzurlu, kaygısız ve adalet sayesinde yaşayan insanların iyi ahlaka sahip olabilmek üzere şevk ve fırsat bulmalarıdır. Bu, bugün üzerinde durmak istediğim noktadır. Yani devlet kurulduktan sonra hedef budur. Adil bir nizamın kurulması, sosyal adaletin hâkim kılınması ve hükümetin de gerçekten İslami olmasının ardından izlenmesi gereken hedef budur. Bu, bir sonraki hedeftir.

İslami Hükümetin Nihai Hedefi, İnsanın İyi Ahlaka Kavuşmasıdır

İnsanlar hiç kuşkusuz iyi ahlak sahibi olmalıdır. Nitekim iyi ahlak sahibi olmak insanın yücelmesine, manevi, ruhî ve marifete dayalı açıdan gelişmesine, üstün olmasına vesile olur ve tüm bunlar, mükemmel bir insan olmanın merhaleleridir. Aslında bizler de bunu pek doğru idrak edemeyiz. İnsan bildiği kadarıyla, işin ehli olanlardan ve büyüklerden duydukları ile yetiniyor. Şimdi bizi ilgilendiren merhale ise ahlak merhalesidir; ahlaktır, ahlak! Bakın, Allah Resulü (s.a.a) şöyle buyurmuştur: “İnnema buistu li-utemmime makarime’l-ahlak=*Ben, ancak güzel ahlakı tamamlamak için gönderildim.*” Bu hadis tüm İslami tarikatlarca nakledilmiştir; Şiî de Sünnî de bu hadisi nakletmiştir.

Bu hadisin orijinalinde geçen “innemâ” ibaresinin anlamı büyüktür. Yani, “Esasen benim bi’setim bunun içindir.” demek istiyor. Hedef budur; gerisi ön hazırlıktır. Yani “Ta ki ahlaki değerler birey, toplum ve şu ümmet arasında olgunlaşsın; gelişsin, herkes bundan yararlansın ve herkes ‘adam’ olsun.”

Evet, hepimiz “adam” olmalıyız, insan olmalıyız. İçimizdeki insanî ahlakı geliştirmeli ve tamamlamalıyız. Bu, bir sonraki adım ve çok önemli bir adımdır. Eğer İslam’a ait olan bir toplumda, temelleri tamamen İslami olan bir nizamda ilahî ahlaktan uzak kalır ve heveslerimiz, bencilliklerimiz ve kibrimizin peşinden gidersek, herkes sırf daha fazla kazanmak, daha iyi yemek ve daha lüks yaşamak için uğraşır, onun bunun malını çalar ve bu tür amaçlar uğruna hakkı olandan fazlasını kullanıp ele geçirmeye kalkışırsa; ne hoşgörülü davranmak, ne de fedakârlık diye bir şey kalmazsa, bu nasıl bir hükümet olur!? Nasıl bir İslam ve nasıl bir İslami toplum olur!?

Meselenin esası işte budur.

Kardeşlerim! Bilin ki günümüz dünyası buna muhtaçtır. Maalesef maddi dünya bu özellikten tümüyle mahrum bırakılmıştır.

İlahî ahlak ve ahlaki değerlere gelince, bunlar İslam'ın kutsal şeriatında detaylı bir şekilde açıklanmıştır. Bunlar sabretmek, şükretmek, ihlâs ve kanaat gibi kişisel ve insanın kendisini ilgilendiren konuların yanı sıra; hoşgörü, tevazu, fedakârlık ve başka insanlara saygı göstermek gibi, toplumla ilgili konulardan ibarettir. İslami ahlakın kapsam alanı oldukça geniştir. Bunlar, gerçekleşmesi için tüm peygamberlerin, evliyaların ve ilahî dinlerin önde gelen büyüklerinin ve İslam dininde Hz. Resul-ü Ekrem'le (s.a.a) Masum İmamlar ve evliyaların en çok çaba harcadıkları şeylerdir.

Kuşkusuz zalim bir hükümette bu tür şeyleri gerçekleştirmek veya elde etmek oldukça zordur. Bundan önce de beyan edildiği üzere temeli batıl, zulüm ve maddiyata dayanan tağut rejimleri gibi düzenlerde doğal olarak bu tür şeyler kolay kolay elde edilemez. Ancak İslami bir nizamda bunlar daha rahat elde edilir ve bugün dünya, gerçekten buna muhtaçtır.

Bizim toplumumuzun, büyük İslami inkılâbın tamamlayıcısı olarak köklü bir hareket gerçekleştirmesi gerekir; bu büyük hareket iki merhaleden oluşmalıdır. Bunlardan biri nizamın kurulması ve diğeri aramızda İslami ahlakın yaygınlaşması, halkımız arasında İslami ahlakın bir değere dönüşmesidir. Asıl bunlar değer olmalıdır. Ülkemizde tağutların iktidarı boyunca bunlar değer olmaktan uzaklaştı. Sadakatli insan, kusurlu ve dar görüşlü insanların gözünde safdil biri olarak gözüktür. Oysa böyle bir insan samimidir; bildiği her şeyi söyler. Ama onların gözünde iyi ve doğru dürüst insan, doğruları söylemeyen, gerçekleri ters yüz gösteren, hile ve

t.me/caferilikcom

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

sahtekârlık yapabilen insandır. Bu ise, değerlerin değiştiğini gösterir. Bu değişim tağutların iktidarında, zalim, fasık, cehbar ve ahlak karşıtı kralların döneminde yaşanmış ve maalesef ülkemizde ahlakla ilgilenen kurumlarımız bu durumdan çok ağır darbe almıştır.

İnkılâpçı hareketimiz toplumumuzda ahlakla ilgilenen kurumlara, içyapımıza ve ahlak ruhumuza yardımcı olup yeni bir ruh kazandırdıysa da, bu yolda daha fazla çaba harcamak gerekir. Bu, işin ilk merhalesidir.

İkinci merhaleye gelince, bu merhale sizin tüm bunları dünyaya öğretmenizden ibarettir. Bugün dünya buna muhtaçtır. İnsanlık dünya genelinde ahlaksızlıktan acı çekmektedir. İslam ve Müslümanlar, milletlere, en güzel ahlaki hediyeleri sunabilir.

Çağdaş Beşeri Toplamların Üzücü Hâlinde, Küresel İstikbarın Rolü

Maalesef bugün küresel istikbarın, global emperyalizmin en büyük suçu, sergiledikleri tavırları ile dünyada yalancılığı, sahtekârlığı, hile yapmayı ve batıla yönelmeyi yaygınlaştırmasıdır. Bakın, Amerika'nın başını çektiği bütün müstekbir devletlerde, dünyanın dört bir yanında terör estiren isimler iktidardadır. Geçenlerde Amerikalı bir politikacı, dünyanın ilgisini çeken Guatemala'daki ölümlerin ve kayıpların CIA'nın işi olduğunu söylemiş! Amerika'nın casusluk örgütü CIA tüm siyasi muhaliflerini ve insanları birer birer avlamış, yok etmiş, kayıplara karıştırmış ve şimdi tüm bunlar ortaya çıkıyor!

Bunlar dünyanın her yerinde, özellikle Latin Amerika ve diğer birçok ülkede cinayet işlediler; terör estirdiler; darbeler yaptılar; suç işlediler. İran'da da hepimiz buna şahit olduk ve gördük. Başka yerlerde de durum aynıdır. Bunlar dünya-

nın en kötü teröristlerini desteklediler; onlara kucak açtılar; onlarla dostane ilişkiler kurdular; onları takdir ettiler; onlara mali yardım yaptılar; şimdi de yapıyorlar.

Bunlar temeli terör, gasp, zulüm ve husumete dayanan İsrail rejimine en çok yardımı ve desteği verdiler ve bunu açıkça yapıyorlar. Bunlar hatta Arap dostlarına bile İsrail kadar yardım ve destek vermiyor. Bugün Amerika bu bölgede geleneksel müttefikleri olan devletlere İsrail kadar yardım etmiyor. Gerçekte Amerika'nın esas dostu İsrail'dir ve bu rejimi tüm devletlere tercih ediyor. Oysa İsrail, bütün varlığı terör üzerine inşa edilmiş bir rejimdir. Bu rejim ta ilk günden terör, sabotaj, muhalifleri avlama, yalan, zulüm, insanları mahvetme ve toplu katliamlar işleme gibi temeller üzerine kuruldu. İsrail, Amerika ve Batı'nın terör ve teröristlere verdiği desteğin en somut örneğidir. Fakat bugün Amerika bütün dünyaya tam tersini telkin etmekte ve terörle mücadele bayrağını omuzuna almış gibi bir görüntü sunmaya çalışmaktadır.

İşte bu, yalandır; sahtekârlıktır. Bu, ahlaktan uzaklaşmak ve ahlaktan mahrum olmak demektir. Dünyada bazılarının değer ve faziletlerin bir numaralı düşmanı oldukları hâlde, değer ve fazilet iddiasında bulunmalarına şahit olmak, en ağır cinayetlere şahit olmaktan daha acı ve daha üzücüdür.

Bugün dünya sizin mesajınıza, sizin yolunuza, sizde olan hakikate, Kur'ân-ı Kerim ve bi'sette yer alan hakikate muhtaçtır. Fakat bu hakikati, ancak kendiniz öğrendiğiniz zaman dünyaya öğretebilirsiniz. Yani öncelikle kendimiz öğrenmiş ve uygulamış olmalıyız.⁽¹⁾

1- Bi'set bayramı dolayısıyla İran İslam Cumhuriyeti nizamının önde gelen yetkilileri ile görüşmede konuşma, tar. 09.12.1996.

Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Varlık Hakikati İnsani İdrak Gücünün Ötesindedir

Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) mukaddes zatı hakkında önce-likle bu büyük nurani insanı gerçek manada idrak etmenin bizim gibi insanlar için mümkün olmadığını belirtmeliyim. Bu muazzam ve mükerrem varlığın hakikati, tarih boyunca en üstün beşer ve varlık arenasının en aziz mahlûkunun hakikati, maddi boyutların çok çok ötesindedir. Allah Resulü (s.a.a), insanların akıl, tecrübe ve hisleriyle, yetenek, düşünce, bilgi ve deneyimleriyle idrak ettikleri ve yüksek bir makam ve mevkiye yerleştirdikleri; birini ondan daha alçak ve yine bir başkasını daha da alçak bir konuma yerleştirdikleri birinden çok daha yüksek mertebelerdedir.

Eğer bir tek rivayet, ayet veya şer'i iz bulunmasaydı bile insan, deliller ve emarelerle bunu anlayabilirdi. Bu, oldukça yüksek ve yüce bir manadır. Bu tür manaların ehli olanlar, bu nuraniyeti bir nebze olsun, hissedebilirler. Bizler de şu zahirî hislerimiz ve kısıtlı gücümüzle bu aziz ve muazzam varlığı görüyor, tanıyor ve hissediyoruz.

Hatta tüm insanların idrak edebildiği şu boyutlarıyla bile bu muazzam varlık, tarihin hiç bir büyük insanı ile mukayese edilemez. Örneğin, Hız. Ali b. Ebu Talib'in (s.a.a) mukaddes varlığı geçmişte ve şimdiki zamanda birçok bilge insanının dikkatini çekmiş ve ondan büyük bir şahsiyet ve efsanevî bir varlık şeklinde söz edilmiştir. Ama aynı şahsiyet, onca azamet boyutları ile Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) mukaddes

varlığı karşısında bir talebe ve küçük bir evlat gibidir ve bu azametın karşısında kendine bir şan tanımaz. Yani sonsuz bir okyanus misali olan Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) azametli varlığında Emîrül-Müminin Ali'nin (a.s) kişiliği görülmez bile! İşte tam da buradan bu azametın boyutlarını tahmin edebilir, anlayabiliriz.

İslam Peygamberi'ne (s.a.a) Sevgi ve Saygı, Tüm Müslümanların Mutabık Olduğu Tek Nektadır

Bugün Müslümanların birçok sıkıntısı olduğu ve bu sorunlardan kurtulmak için her türlü meşru vesileyi kullanmaları gerektiği doğrudur. Ama günümüz dünyası ile ilgisi olan konu, benim üzerinde sık sık ısrar ettiğim konudur ve bu da, tüm İslam mezhepleri arasında üzerinde hiç bir anlaşmazlık olmayan ortak bir noktanın bulunmasıdır. Hatta tüm Müslümanların üzerinde mutabık olduğu tevhid inancında bile bazıların başkaları tarafından kabul edilmeyen yorumları olabilir. Ancak, bir noktada hiç bir ihtilaf yoktur; o da, Hz. Muhammed b. Abdullah'a (s.a.a) beslenen sevgi ve saygıdır. Bu, bir toplanma ve birlik noktasıdır ve üzerinde çaba harcanması gerekir. Biz bunu daha önce de söyledik. Bunun için çaba harcayan insanlar da bu ekseninde Müslümanların çeşitli tarikatlarını bir araya getirmeye çalışmıştır. Bugün yine gayret ehli olanlar Müslümanların dikkatini işte bu vahdet noktasına çekmeli ve ikazda bulunmalıdır.

İslam Dünyasının Şimdiki Hastalıklarının Tedavisinde Temel Nektalar

Şimdi bu mevludun bereketleri dolayısıyla İslam dünyası ile ilgili bir cümle arz etmek istiyorum. Bu da, Müslümanların içinde bulundukları durumu anlamaları, tanımaları, hissetmeleri ve İslam düşmanlarının onların geleceği için, şimdiye

kadar yaptıklarından başka ne korkunç planlar kurduklarını unutmamalarıdır. Bu durumun bilincine varmaları, gönlü uyanık insanları çare bulmaya yöneltmelidir.

Çare bulmak basit ve kolay değildir, ama yine de iki üç temel noktası vardır.

Birinci nokta, Müslümanların vahdet ve birliğidir. Müslümanların birlik meselesini tüm İslami gruplar, ister Şîî ister Sünnî, ister Ehl-i Sünnet'in ister Şîîlerin çeşitli mezhepleri ciddiye almalıdır. Bugün Müslümanların İslami vahdeti gerçekten ciddiye almaları gerekir. İslami vahdetin anlamı da gayet net ve açıktır. Burada maksat, tüm mezheplerin bir tek mezhebin içinde çözülmesi değildir. Bazıları da, Müslümanların birlik amacına ulaşmak için mezhepleri reddediyor. Oysa mezhepleri reddetmek, hiç bir sorunu çözmez. Bilakis, mezhepleri ispat etmek, sorunları çözebilir. Şu var olan mezhepler, her biri kendi çalışma alanında ve kendi ilgi alanıyla uğraşsın; ama birbiri ile ilişkileri iyi ve kardeşçe olsun.

Ben, özellikle son yıllarda, İslam İnkılâbı zafere kavuştuktan sonra başlatılan, fakat İslam İnkılâbı'nın büyük önderi Rahmetli İmam Humeyni'nin (k.s) kesin tavrı ile etkisiz hâle getirilen saldırıdan sonra çok tehlikeli bir şekilde Müslümanlar ve İslami mezhepler arasında tefrika çıkarmaya çalışan komplocu elleri görüyorum. Düşmanlar her daim Müslümanların vahdetine karşı çıkmıştır. Tarih bu manaya şahittir. Ancak bugün, İslam'ın muzaffer bayrağı âlemin şu noktasında büyük bir azamet ve izzetle göndere çekildiği için düşmanlar İslami vahdetten her zamankinden daha çok korkuyorlar.

Kardeşlerim! Bugün şu büyük dünyada İran İslam Cumhuriyeti'nin varlığı, şu güçlü devletin varlığı, şu muktedir ve bağımsız nizam, şu cesur, başı dik, aktif, etkili ve mümin millet, şu büyük ülke, şimdiye kadar birçok arenada tevfik ve

zaferini ispat etmiş şu inkılâp -hem İnkılâb'ın zaferi ve hem dayatılan 8 yıllık savaşta ecnebi düşmanın saldırısına karşı zaferi ve hem imar cihadı arenasındaki zaferiyle- millî vahdeti tam olarak koruduğu için İslam düşmanlarını derinden düşünmeye zorlamıştır. Onlar korkuyor; çünkü bu İnkılâb'ın cazip olduğunu görüyorlar. Dünyada nerede bir Müslüman varsa ve başını kaldırınca gözü şu göndere çekilen bayrağa düşerse, heyecanlanıyor ve içindeki İslami duygular yeniden canlanıyor.

Bakın, İslam İnkılâbı zafere kavuştuktan sonra İslami heyecanlar, duygular, hareketler ve İslam dünyasında İslami grupların başarıları ne kadar da çok arttı. Afrika'nın kuzeyinden ve Cezayir'den başlayın ve oradan buralara kadar gelin ve buradan Doğu'ya doğru devam edin. Bunlar, şu göndere çekilen yüce İslam bayrağı sayesinde olmuştur. İslami toplumlarda bağımsızlık hissi, İslami kimlik duygusu ve kişilik hissi yeniden canlandı; İslam ve Müslümanların düşmanları panikledi. Onlarca yıl Müslümanları pasif, gönlü soluk, kimliksiz ve kişiliksiz yetiştirmeye çalışanlar birden tüm çabalarının boşa çıktığını ve tüm planlarının da suya düştüğünü fark ettiler. Şu İslami devletin kıyımı Müslümanlara izzet duygusunu kazandırdı.

Düşmanlar bu kez türlü yollara başvurarak İran'daki İslami devletle dünyanın dört bir yanındaki Müslüman ülkele rin ve milletlerin ilişkisini kesmeye çalıştılar. Bunu hâlen de yapıyorlar. Düşmanın başvurduğu yollardan biri, mezhep kavgasıdır; Şîî Sünnî savaşı çıkarmaktır; Şîî Sünnî'yi birbirine düşürmektir; aralarındaki mezhep farklılığını abartmak ve büyütme tır. Neymiş efendim! "Onlar Şia'ymış, bunlar Sünnîymiş, sizinle ilgisi yoktur." Oysa biz burada İslam ve Kur'ân-ı Kerim hükümetinin bayrağını kaldırdık ve İslam Peygamberi Hz. Muhammed Mustafa'nın (s.a.a) mübarek

adını yücelttik. Bu, tüm Müslümanların arzu ettiği ve âşık olduğu şeydir. Evet, düşmanların başvurduğu yollardan biri de budur. Bu yollardan biri, terör ve benzeri iftiralarla İran İslam Cumhuriyeti'ni, şu büyük milleti ve şu manevi ve ah-laki ve değerlere dayalı devleti dünyada insanların gözünden düşürmektir.

Eğer düşmanın insan hakları iftirası, insan hakları karşıtlığı, insan hakları ihlali, terörle suçlamak vb. iftiralarının bol bol gündeme getirildiğini görüyorsanız, bunun tek sebebi sadece bu iftiraları doğruymuş gibi göstermeye çalışmalarıdır. Çünkü onlar tüm bunların yalan olduğunu herkesten daha iyi bilir. Ancak tüm bunlar, dünya kamuoyunu İran İslam Cumhuriyeti nizamından uzaklaştırmak içindir; hedefledikleri uçurumu yaratmak içindir. Bunlar, dünya genelinde tüm Müslüman toplumlarla İslam ve Kur'an-ı Kerim'in şu şerefli ve onurlu merkezi olan İran arasında bir yakınlaşma olmasına mani olmak içindir. Ancak Allah Teâlâ onların hilesini batıl edecektir.

“Onlar bir tuzak kurarlar. Ben de bir tuzak kurarım.”⁽¹⁾

“(Yahudiler) tuzak kurdular; Allah da onların tuzaklarını bozdu...”⁽²⁾

Şu son bir kaç yılda düşmanlar ne yaptıysa, Allah Teâlâ onu batıl etmiştir. Ama yine de düşman engel çıkarmayı, sorun yaratmayı ve sıkıntıları attırmayı sürdürüyor. Bazen de rezil rüsva olur; ama yine de el çekmez bunlar. İşte bu noktada İslami vahdet, birlik ve İslami uzlaşma anlam kazanır. Bakın, bu mesele çok önemlidir; bu mesele İslam dünyasının yarını için ne kadar çok önemlidir. Bu, kolay kolay göz ardı edileme-

1- Tarık, 15.

2- Âl-i İmran, 54.

yecek bir meseledir. Herkes kendini bu sözün muhatabı olarak görmelidir. Ben de bütün herkese söylüyorum; hem Ehl-i Sünnet, hem Şiî, hem yazar, hem şair, hem medya ile uğraşanlara, hem halk arasında tabanı olan ve söyledikleri söze kulak verilen herkese söylüyorum. Herkes bu hakikati anlamalı ve düşmanı tanımalıdır. Dikkatli olun! Sakın düşmanlar, dost barikatına sızmasın. Sakın düşmana saldırmak yerine, dosta saldırmayın. Zamana göre hareket edin. Yani dostu düşmanı ve mücadele arenasını tanıyın. Bunlar çok önemli konulardır.

Bütün herkes bu sözün muhatabıdır. Bu işin Şiî'si Sünnî'si yoktur. Hiç fark etmez; İranlı veya İranlı olmayanı da yoktur. İran'da bizim Ehl-i Sünnet kardeşlerimizle hiç bir sorunumuz yoktur. İslam İnkılâbı üzerinden geçen şu on yedi on sekiz yılda sürekli neşe, sevgi ve samimiyet içinde yaşadık ve bunun için Allah'a şükrediyoruz. Ehl-i Sünnet'in çoğunlukta bulunduğu bölgelerde yaşayan kardeşlerimiz İslami devlet ve nizama en çok yardım edenler olmuştur. Mesele, İslam dünyasının meselesidir. Mesele, İslam'ın yarınıdır.

Zafer için Müslümanların Çeşitli İmkânlarını Kullanma Zarureti

Kardeşlerim! Bugün devletler, ülkeler, uluslararası kurum ve kuruluşlar yaşam mücadelesi arenasında başarılı olabilmek için tüm tarihî, coğrafi ve etnik imkânları kullanıyor. Peki, ama neden Müslümanlar Yüce Allah'ın onlara sunduğu bunca muazzam imkânlardan yararlanmıyor? Bugün Müslümanların yaşadığı coğrafya, dünyanın en önemli bölgeleridir. Müslümanların yaşadığı topraklar doğal kaynaklar bakımından dünyanın en zengin yöreleridir. Bugün Asya'nın Avrupa'ya kapısı, Avrupa'nın Asya ve Afrika'ya kapısı ve Afrika'nın Avrupa ve Asya'ya kapısı Müslümanların elindedir. Bugün Müslümanların elinde bulunan şu stratejik ve be-

reketli topraklar petrol ve doğalgaz gibi imkânları barındırıyor ve insanoğlunun medeniyetini ayakta tutabilmek için her daim bu kaynaklara ihtiyacı bulunuyor.

Dünyada bir milyarı aşkın Müslüman yaşıyor. Bu, dünya nüfusunun beşte biri demektir. Böylesine bir nüfus böyle bir bölgede yaşıyor. Üstelik bölgenin tam göbeğinde, yani bugün İslam dünyasının kalbi ve merkezi olan İslami İran'da İslam bayrağı göndere çekilmiş bulunuyor. Peki, neden bu imkânlardan yararlanılmıyor? Bu, Müslümanların elinde bulunan büyük bir imkândır. Dinin siyasetten ayrı olduğu lafını bir gün İngilizler geveledi; öbür gün Amerikalılar yaygınlaştırdı; bir gün de bunların uşakları aynı yalanın propagandasını yapmaya başladı. Çünkü Müslümanları ellerinde bulunan şu imkânlardan ve şu konumdan gafil bırakmak istediler.

Bu çerçevede en büyük görev de özel insanların üzerine düşer. Özel insanlardan maksat ulema, aydınlar, şairler, hatipler, gazeteciler ve halk kitleleri üzerinde nüfuzu olan insanlardır. Bunlar başkalarına kıyasla daha çok sorumludur. Bugün artık İslam dünyasının kendine gelme, İslam'ı ilahî doğru yol ve kurtuluş yolu olarak seçme ve bu yolda sağlam adımlarla ilerleme zamanı gelmiştir. Bugün İslam dünyasının birliğini koruması ve tüm İslami kesimlerin zararını gördüğü ortak düşmanlara, yani istikbar ve Siyonizm'e karşı bir olup dik durmaları, ortak sloganlar atmaları, ortak propaganda yapmaları ve ortak bir yol izlemelerinin zamanı gelmiştir. Bu durum inşaallah Yüce Allah tarafından da onaylanacak; ilahî kanunlar ve sünnetlerce de desteklenecek; ilerleyecektir.

Yüce Allah'tan Müslümanları uyandırmasını, İslami hükümetleri görevleri ile tanıştırmasını, hepimizi ilahî doğru yola yöneltip hidayete erdirmesini, Veliyy-i Asr'ın (s.a.a) mukad-

des kalbini Müslüman toplumlara yöneltmesini ve o büyük insanın duasından tüm Müslüman grupları nasiplendirmesini niyaz ediyorum.⁽¹⁾

1- İslam Peygamberi (s.a.a) ve İmam Cafer Sadık'ın (a.s) kutlu veladet yıldönümünde İslami Vahdet Konferansı konukları ile görüşmede konuşma, tar. 23.07.1997.

Müslümanların, Hatemu'l-Enbiya'nın (s.a.a) Bi'setinin Önemi Üzerinde Düşünme Zarureti

Tarihte yaşanan hadiseler arasında, peygamberlerin bi'setinin insanoğlunun kaderini etkileme ve önemi bakımından tüm hadiselerden daha etkili ve daha önemli olduğu dikkate alınacak olursa, Hatemu'l-Enbiya'nın (s.a.a) bi'seti önem itibarıyla beşeriyet tarihinde tüm hadiselerin başında yer alır.

Büyük inkılâplar, milletlerin hayatı veya mematı, büyük insanların ortaya çıkışı, büyük insanların yok oluşu, çeşitli inançların ortaya çıkışı veya yok oluşunun beşeriyet için önemi, peygamberlerin bi'seti kadar önemli değildir. Nitekim bugün şahit olduğunuz gibi en kalıcı düşünceler ve zihniyetler, ilahî dinlerin sunduğu şekiller ve kalıplardır ve bu, ebediyete dek böyle kalacaktır. Bugün birçok insan, yani gayrimüslimler, doğrudan Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) bi'setinden kaynaklanan nura maruz kalmamıştır; ama onların da şimdye kadar bi'setin bereketlerinden yararlandıkları bilinmektedir.

İnsanoğlunun ilmi, medeniyeti, insanlar arasında iyi ahlak ve güzel adetler vb. birçok şey, görünüşte ilahî dinlerden kaynaklanmamış olsa bile, kökleri ilahî maarif ve dinlere uzanır ve bunların başında da İslam'ın Hz. Resul-ü Ekrem'i (s.a.a) yer alır. Bütün insanlık hem şimdi hem de gelecekte bu nimetten yararlanacaktır. Dolayısıyla tarihin en büyük, en önemli ve en seçkin hadisesi, bi'settir.

Aslında Müslümanların bu hadise hakkında daha fazla düşünmeleri gerekir. İslam dünyasının sorunlarını inkâr edeme-

yiz; bu sorunları göz ardı edemeyiz. Bugün İslami toplumların zafiyetlerini küçük sayamayız.

On dört asır önce büyük bir tecrübe yaşanmıştır ve o da, Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) mukaddes varlığı zamanında ve Asr-ı Saadet gibi sınırlı bir dönemde, insanların yaşamı üzerinde İslam'ın tam olarak hâkimiyetini içeren tecrübeydi. İslam ümmeti bu tecrübeyi zamanın belli bir diliminde en büyük milletleri yaratacak kadar ilerletti ve bütün dünyaya cahilliğin hâkim olduğu bir dönemde insanoğlunun günümüze dek ışığından yararlandığı ilim, medeniyet, kültür, ahlak, ilerleme ve unutulamayan derslerden oluşan bir meşale yaktı.

Şüphesiz, bu güzel bir deneyimdir. Ancak bizler İslam'dan uzaklaştıkça ve bi'setin mesajını gereğince önemsemedikçe, biz Müslümanların yaşamı daha da zorlaştı.

Kur'ân-ı Kerim'de Bi'setin Mesajları

Kur'ân-ı Kerim'de bi'setin mesajlarını oldukça seçkin bölümlerde aramak mümkün. Ben bu büyük mesajın iki bölümüne işaret etmek istiyorum. Bu mesajlar biz Müslümanlar için çok önemlidir ve bizlere izleyeceğimiz programı ve yolu gösterir.

Bunlardan biri, Kur'ân-ı Kerim ayetlerinde işaret edilen şu mesajdır:

“Rahmân ve Rahîm (olan) Allah'ın adıyla. Elif. Lâm. Râ. (Bu Kur'ân), Rablerinin izniyle insanları karanlıklardan aydınlığa, yani her şeye galip (ve) övgüye lâyık olan Allah'ın yoluna çıkarman için sana indirdiğimiz bir kitaptır.”⁽¹⁾

Yani mesaj, karanlıktan aydınlığa çıkma mesajıdır.

1- İbrahim, 1.

Nur ve karanlık insan açısından çeşitli bölümlerde karıştırılacak bir şey değildir. İslam ve bi'setin mesajı insanları Cahiliye karanlığından, çirkin adetlerden, kötü ahlak ve fitnelerden, insanların düşüncesine hâkim olan ve onları doğru yoldan saptıran hurafelerin karanlığından, zulüm ve isyan karanlığından -bunların hepsi karanlıktır- kurtarır ve karşısında bulunan nura doğru hidayete erdirir.

Kur'ân-ı Kerim'in birçok ayetinde bu mana tekrarlanmıştır; yani insan yaşamında sosyal açıdan, hedef belirleme açısından, bireysel açıdan ve tüm açılardan bir değişimdir.

Bir başka önemli nokta, ahlak meselesi olup, nefislerin tezkiyesidir. Bu da Kur'ân-ı Kerim ayetlerinde üzerine vurgu yapılan bir noktadır ve tüm İslami mezhepler arasında bilinen ünlü Nebevi hadiste de vardır: *“Ben, ahlaki erdemleri tamamlamak üzere gönderildim.”*⁽¹⁾ Ahlak ilkeleri ve ahlaki erdemin yaygın olduğu toplumlarda insanların iyi ahlak, hoşgörü, kardeşlik, ihsan, adalet, ilim ve hak taleplik gibi sıfatlara büründüklerini; aralarında insafın hüküm sürdüğünü ve rezil sıfatlardan arınan böyle toplumların nasıl cennet gibi bir ortamda yaşadığını görürsünüz.

Bugün insanlık işte bu erdemlere sahip olmadığı için acı çekiyor. Bugün dünyanın sorunları, siyasi isyanlar ve tağutlardan kaynaklanan sıkıntıların kökleri ahlaki meselelere uzanır. Halk kitlelerinin sıkıntıları da genellikle kendilerinin cahilliğinden kaynaklanır. İslam ise tüm bunları bertaraf eder. Müslümanların bu mesajların kıymetini bilmeleri gerekir.⁽²⁾

1- Biharul'Envar, c. 68, s. 382.

2- İslam Peygamberi'nin (s.a.a) kutlu bi'seti dolayısıyla nizamın yetkilileri ile görüşmede konuşma, tar. 28.11.1997.

Bugün İnsanlık Her Zamankinden Daha Çok İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Öğretisini İhya Etmeye Muhtaçtır

Hz. Resul-ü Ekrem'i (s.a.a) saygıyla anmak, sadece bir protokol değildir. Gerçi bu tür protokollerin Müslüman milletler arasında yaygın olması hem değerli, hem gereklidir. Fakat mesele, bunun çok çok ötesindedir. Bugün İslam dünyası özellikle her zamankinden daha çok İslam Peygamberi'nin (s.a.a) anısını ihya etmeye muhtaçtır. İnsanlık da şu mübarek insanın adına, anısına ve mübarek öğretisine muhtaçtır. Ancak tüm insanlığı ele almadan önce, İslam dünyasının kendisine ait olan şu muazzam manevi sermayeyi gözden geçirmesi ve yeniden tanıması gerekir. Asırlar boyu bilinmeyen maddi kaynaklarının üzerinde aç karnına yatan ve daha sonra başkalarının gelip kaynaklarını yağmaladığı milletleri düşünün! Bugün İslam dünyası onca muazzam maddi ve manevi kaynaklarına rağmen büyük sorunlarla boğuşuyor ve gün geçiriyor. Oysa bu muazzam kaynaklar onları kurtarabilir; onlara yardım edebilir.

İslam'ın İki Temel İlkesi: Kelime-i Tevhid ve Tevhid-i Kelime

Büyük âlimlerden biri yıllar önce şöyle buyurmuştu: İslam'ın iki temel ilkesi vardır. İlkin, kelime-i tevhid, sonra da vahdet-i kelime! Buradaki ikinci ilke, birinci ilkedен kaynaklanır; yani tevhid ekseninde vahdet-i kelime. Bugün biz bu şîara her

zamankinden daha çok muhtacız; yani kelime-i tevhide ve tevhid-i kelimeye dönüşe muhtacız.

Bugün Müslümanların ve Müslüman milletlerin başına ne kadar zorluk ve musibet geliyorsa, tevhid gölgesindeki bir yaşamın izlerini kaybetmelerinden kaynaklanır. Tevhid sadece zihni bir durum değildir. Tevhid gerçek bir durum, bir nizam ve yaşam için gerekli olan bir geneldir. Tevhid, arkadaşlarımıza nasıl davranmamız gerektiğini, düşmanlarımıza karşı ne yapmamız gerektiğini, sosyal yaşamda nasıl davranmamız gerektiğini ve genelde nasıl yaşamamız gerektiğini öğretir. Bazıları tevhid inancının ölümden sonraki yaşamla ilgili olduğunu zanneder. Oysa tevhid inancı bu âlemi inşa eden, yaşamı inşa edendir. Bugün biz buna muhtacız; İslami milletlerin buna ihtiyacı vardır.

Tevhid ve Allah’a kulluğa doğru ilerlediğimiz ölçüde tağutların ve putların şerri başımızdan eksilmiş olur. İran’ın Müslüman milleti tevhid çizgisinde ilerlediği ölçüde bugün Amerika ve dünyanın diğer müstekbirlerinin dil uzatmasından ve el uzatmasından azade ve asudedir. Onların “şunu yap, bunu yap” demelerinden azattır. Bu, tevhidin özelliğidir; Allah’a kulluk etmenin özelliğidir. Allah’a kulluk etmek, başkalarına kulluk edip onlara köle olmakla bağdaşmaz. Bu, meselenin birinci temelidir.

İkinci temel de tevhid-i kelimedir. Müslüman milletler birlik olmalıdır. Bugün İslam dünyasının en büyük musibetlerinden biri, İslam düşmanlarının Müslümanların vahdetine vesile olması gereken şeyleri, yani düşmanın varlığı, gaspçı Siyonistlerin varlığı gibi durumları, Müslümanlar arasında ihtilaf kaynağı olarak kullanmasıdır. Düşmanlar, bazı Müslüman milletlerin bunu din kardeşleri ile karşı karşıya gelme ve gerçekten anlaşmazlık yaşama vesilesi olarak kullanmala-

rına sebep olmuştur. Oysa İslam ülkelerinin tam göbeğinde böyle bir düşmanın -İsrail- varlığı, Müslümanların birbirine yakınlaşmasını gerektirir; ortak bir cephe kurmalarını gerektirir; bir olmalarını gerektirir. Bunun vebali de istikbarın müdahalelerine ve el uzatmalarına döner. Eğer başta Amerika olmak üzere istikbarın, Filistin'i işgal edenlere ve İslam ülkelerinin tam göbeğinde odaklanan uluslararası teröristlere -yani şu uyduruk İsrail rejiminin elebaşlarına- verdiği destek olmasaydı, onların ayakta kalmaya gücü yetmezdi. Şimdi de durum aynıdır.

Amerikalılar Filistin meselesinde arabulucu olamaz. Onlar meselenin tarafıdır. Onlar İslami milletlerin ve İslami devletlerin karşısındadır. Bunu son bir kaç yılda yaşanan gelişmelerde de gösterdiler. Şimdi de Siyonistlerin sebep oldukları şu büyük faciada; yani Beytu'l-Mukaddes'in, Müslümanların ilk kıblesinin yeniden gasp edilmesinde yine Amerikalıların destekleri onları küstahlaştırmıştır. Yoksa bunlar asla böyle bir şeye cesaret edemezdi. Eğer Amerika'nın destekleri olmasaydı, İslam ülkeleri şu bir avuç kibirli ahmağa yeter ve artardı bile. Şimdi de eğer İslam ülkeleri ve İslami devletler birlik olursa, yeteceği kesindir.⁽¹⁾

1- İran İslam Cumhuriyeti nizamının yetkilileri ile görüşmede konuşma, tar. 12.07.1998

İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Varlığının İsm-i Azam Olması

Bi'set günü, hiç kuşkusuz insanlık tarihinin en büyük günüdür. Çünkü Yüce Allah tarafından muhatap alınan ve büyük bir risaletle görevlendirilen “insan”, yani İslam Peygamberi'nin (s.a.a) mukaddes varlığı tarihin en büyük insanı ve varlık âleminin en muazzam olgusudur. Başka bir tabirle ilahî İsm-i Azam, onun mübarek varlığının ta kendisidir ve bu büyük insanın görevlendirildiği görevi bakımından, yani insanları nura doğru hidayete erdirmek, insanoğlunun omuzundan ağır yükleri kaldırmak, insanlar için uygun bir dünya yaratmak ve peygamberlerin bi'setinden amaçlanan diğer sayısız görevler bakımından en büyük görevdir. Yani hem muhatap en büyüktü, hem görev en büyük görevdi. Dolayısıyla bu gün, tarihin en büyük ve en sevilen günüdür.

Bi'set; İnsanın Sonsuz ve Çok Yönlü Gereksinimlerine Verilen Cevaptır

Eğer bi'setin muhtevasını şu eksik aklımızla algıladığımız şeylerle sınırlı tutmaya kalkışırsak, bi'sete, bi'setin hakikatine ve bu büyük risaletin hakikatine zulmetmiş oluruz. İslam Peygamberi'nin (s.a.a) bi'setinin muhtevasını eksik idrak ve algılama gücümüzle sınırlı tutamayız. Ancak eğer tek cümlede bi'seti ve sınırını kısaca tanımlayacak olursak, bi'setin insanlara ait ve insanlar için olduğunu arz etmemiz gerekir. İnsan da sınırsızdır ve muazzam boyutları vardır; sadece cisim, madde ve fani dünyanın bir kaç günlük yaşamı ile sınırlı değildir. İnsan, sadece maneviyatla da sınırlı değildir. İnsan

tarihin belli bir bölümünde de sınırlı değildir. İnsan her zaman ve her hâliyle insandır; varlığının boyutları sınırsız ve bilinmeyendir. İnsan hâlâ bilinmeyen bir mahlûktur. bi'set ise bu insanın kaderi ve hidayete ermesi içindir.

Kuşkusuz her dönemde ve her devirde bazı insanlar ve toplumlar kendi yetenek ve kapasitesine göre bi'setten yararlanır. Nitekim Asr-ı Saadet'te yaşayan Müslümanlar da bi'set kavramından ve bi'set hakikatinden yararlanabildi ve parlayan bu nuru o günün dünyasının her tarafına yaydı; birçok insanı doğru yola hidayete erdirmeyi ve kulluk hakikatini öğretmeyi başardı. İşte ondan sonra Müslümanlar tarihin belli bir döneminde dünyada büyük bir medeniyet, azamet ve bilim inşa etti; nitekim hâlâ tarihin yüksek duvarlarının ardından ve tarihin uzun mesafelerine rağmen bunun ışıltıları göze çarpıyor ve bütün dünya hâlâ Müslümanların bilim, sanayi, düşünce, marifet ve medeniyette sağladığı ilerlemeden yararlanıyor. Aslında bütün çağlarda ne zaman Müslümanlar İslam'dan uygun şekilde yararlandıysa, mutlu olmuşlardır. Kim İslam'dan kendi kapasitesine göre yararlanabildiyse, saadete ermiştir.

İslami İran'da yaşanan olay, yani o muazzam inkılâp ve İslami nizamın şekillenmesi de İslam'ın insanlar için getirdiklerinin bir yansımasıydı. İran milleti çok kötü günler geçiriyordu; karanlık bir dönemde yaşıyordu. Bu millet insanî şanından çok uzaklaşmıştı. İran milleti İslam'dan uzaklaştığı için ilmî, insanî, siyasi ve iktisadi açıdan zulme maruz kalmıştı. Ancak İslam marifeti ile tanışma sayesinde bu millet muazzam bir hareketle İslam'ın kaynağına ulaştı; İslam ahkâmını pratikte uygulamaya başladı; bu ahkâma uymak için gerekli zemini hazırladı; İslam'ı düşünmeye ve bundan yararlanmaya başladı; İslam maarifinin derinliklerine inip Kur'an-ı Kerim'le tanıştı.⁽¹⁾

1- Bi'set bayramı dolayısıyla İran İslam Cumhuriyeti nizamının yetkilileri ile görüşmede konuşma, tar. 17.11 1998.

Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Mukaddes Varlığının Mübarek Bereket ve Tesirleri

Beşerî ölçeklerde bir varlığın dünyaya gelişinin ve bir doğumun mübarek oluşunun kriteri, ister doğrudan olsun ister dolaylı olsun, o doğumdan hâsıl olan tesirlere bağlıdır. Eğer bu kriter doğruysa, ki öyledir, o zaman tarih boyunca doğan en mübarek varlığın mukaddes Hız. Resul-ü Ekrem Efendimiz (s.a.a) olduğunu arz etmemiz gerekir. Bu bereketler veladet anından başlar. Bu, tuhaf bir durum da değildir. Hız. İsa (s.a.a) veladetinin başında: "**Nerede olursam olayım, O beni mübarek kıldı.**"⁽¹⁾ şeklinde buyurmuştu. Yani mübarek oluşunu, dünyaya geldiği ilk anlarında, ilk günlerinde ilan etti. Bu, Peygamber Efendimiz (s.a.a) için de geçerlidir.

Tarihte kayda geçen Kisra sarayının burçlarının yıkılması veya eski ateş tapınağında sürekli yanan ateşin sönmesi ve bunun gibi kayda geçen işaretler, hepsi bu muazzam varlığın bereketlerinin müjdeleyicisiydi. Şu şirk, küfür, istibdat, zulüm ve tefrika dolu âlemde insanlar arasında yaygın olan ne kadar kötülük varsa, bu yüce, seçkin ve mümtaz insanın varlığının bereketi sayesinde zamanla yok olmalıydı. Bu büyük insanın amel ve mücadele makamında üstlendiği görev, bu işin en zorlu bölümüydü. Bu, yolun başı; davetin başlangıcı ve bu işin en önemli bölümüydü.

O çağın dünyasında en büyük sorun, âlemin dört bir yanında halk kitleleri ve toplumun çeşitli kesimlerinin Allah'ın

1- Meryem, 31.

hâkimiyeti yerine tağutların hâkimiyetine, zulmün hâkimiyetine ve sınıflar arasında farklılıklara alışmış olmalarıydı. Peki, tüm bunların karşısında kimlerin durması gerekirdi? Doğal olarak mazlumların! Ama eğer mazlumlar da zulmün hâkim olması gerektiğine inanıyorsa, o zaman ıslah umudu yok olur. İnsanları uyandırmak, dünyayı ve beşeriyeti uyandırmak, İslam Peygamberi (s.a.a) ve Nebevi davetin büyük işiydi.

“Bu Kur’ân, ancak âlemler için bir öğüttür.”⁽¹⁾

Bu bir zikirdir; hatırlamaktır; ikazdır; uyarıdır; tüm beşeriyet için bir uyandırma aracıdır. O büyük insanın bu uyandırma işini üstlendiği nokta, işin en zor yerlerinden biriydi. Bağnazlıklar, etnikçilik, kişisel meseleler, çeşitli bencillikler o büyük insanın işini zorlaştırıyordu. O, büyük zorluklara katlanarak şu beşerî çıkmazı aşmayı ve şu sarp kayayı kırmayı başardı. Bundan sonra günümüze dek, kim her hangi bir olumlu hareket yaptıysa o büyük insanın yolunun devamıdır ve onun izlediği yolun devamıyla ve o büyük insanın yardımıyla gerçekleşmiştir.

Beşerî Bilim ve Medeniyetin İslami Teamül ve Kimlikten Yararlanması

Dünyada Nebevi öğretilerden yararlananlar sadece Müslümanlar değildir. Günümüz dünyasının bilimi, günümüz dünyasının medeniyeti, bugün bu dünyada var olan ve beşerî kervanın ilerlemesini ona borçlu olduğu marifet, İslam Peygamberi’nin (s.a.a) mukaddes varlığına borçludur. Bu söz, biz Müslümanların iddiası değildir. Dünyanın tüm tarihçileri ve inşafı insanları, İslam dünyasında ilmî uyanışın

1- Sad, 87.

başlamasından sonra bu uyanışın gelgitlerle, hatta fetihler ve Müslümanlarla savaşlarla dünyanın başka yerlerine intikal etmeye başladığını itiraf ediyor.

Beşerî maarif ve düşünceler, bugün insanların üzerinde durduğu insan hakları, özgürlükler, insanların eşitlik ilkesi, insanların kardeşliği gibi şeyler, hepsi bu büyük insanın armağanıdır. İslam'da bu büyük hareketten hâsıl olan sonuç, İslami nizamın kurulmasıydı. İslam öğretisi sadece insanlara nasihat çekmek için değildi; bilakis insanın içinde bulunduğu nizamın şeklini ve kalıbını, hedeflere doğru ilerlemesini kolaylaştıracak ve yolunda engel bulunmayacak şekilde yeniden kurmak içindi ve bu yeni nizam, İslami nizamdı.

Bugün hamdolsun, İslami toplumlar İslami nizamın öneminin bilincine varmış bulunuyor. Uzun yıllar boyunca büyük yazarlar, düşünürler ve gönüller bu yöne odaklandı. Bugün İslami uyanış başlamıştır. İslami toplumlar ellerinde bulunan birikimlerin önemine vakıf olmuştur. Tabi, İslam düşmanlarının düşmanlığı da bir o kadar artmıştır. Düşmanlar sürekli Müslüman milletler arasında tefrika ve anlaşmazlık çıkarıyor; çeşitli etnik grupları, milliyetleri ve bağnazlıkları kurcalayarak her grubu bir başka yöne çekmeye çalışıyorlar. Bu da düşmanın, dünyanın Müslüman yörelerinde İslami bilinçlenme ve İslami uyanışın etkisini anladığını gösteriyor. Gerçekten de öyledir.

Kuşkusuz aynı duygu İslami milletleri de İslami nizam kurmaya ve tek İslam ümmetini oluşturmaya sevk edecektir. Bu kesin bir gelecektir. Şu düşmanlıkların da hiç bir faydası yoktur. İslam'ın gücü bunların çok çok ötesindedir; nitekim şu İslami İran'da, hiç kimsenin aklının ucundan bile geçirmediği dünyanın şu noktasında, İslam'ın muazzam gücü insanları birlik hâline getirmeyi başardı; gönülleri birbirine yakınlaştı-

tırdı; İslami imanı şu hareketin destek ve dayanağı yaptı ve burada İslami bir nizam kuruldu. Bu, bilfiil gerçekleşmiş bir hadisedir artık.⁽¹⁾

1- İslam Peygamberi (s.a.a) ve İmam Cafer Sadık'ın (a.s) kutlu veladet yıldönümünde İslami nizamın yetkilileri ile görüşmede konuşma, tar. 01.07.1999

İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Bi'seti Sırasında Dünyanın Durumu ve Şartları

Geçmiş yıllarda bi'set meselesi ve bi'setin büyük anısı gündeme geldiğinde, hem milletimizin gerçekleştirdiği inkılâp sırasında başlattığı hareketi, genel ayaklanmayı ve millî kıyamını Nebevi büyük bi'setin devamı olarak görmüş hem kanaat önderleri ve özel insanlardan oluşan bazı kesimler arasında marifetin garip kaldığı, cahilliğin hüküm sürdüğü ve bütün dünyayı sardığı o dönemde İslam'ın ilerleme sırrının ne olduğu sorusu akıllara gelmiştir.

Gerçekte o dönemde sadece Arapların yaşadığı bölgede cahiliyet hâkim değildi. O dönemin iki büyük imparatorluğu olan Sasani İran ve Roma imparatorluklarında da cahiliyet hâkimdi. Bu bölgelerde de adaletin izine rastlanmıyordu; ayrımcılık hâkimdi. Şu bizim İran'da okumak ve marifet öğrenmek, özel bir sınıfa özgüydü ve sıradan insanların okumaya hakkı yoktu. Kölelik düzeni en kötü şekliyle, zayıflara karşı kötü muamele en kötü hâliyle, kadın meselesi ve kadınların toplumdaki varlığı ve kadınlara yönelik muamele en çirkin ve en aşağılayıcı şekliyle hâkimdi. Her tarafta zorbalık ve cehalet hâkimdi, her yerde marifet garip kalmıştı.

İslam geldi; İslami marifet gönülleri ve zihinleri aydınlattı; âlemin tüm cahilliği ve uygunsuz durumuna karşın şu insanî gelişme ve kalkınma kervanı tüm hızıyla ilerledi. Bi'setin üzerinden henüz yarım asır geçmişken, mamur dünyanın yarısından fazlası İslam'ın fethettiği toprakların kapsamında

yer aldı. Bu, az bir şey değildir. İslam nereye girdiyse, halk kitleleri tarafından olumlu karşılandı; içi boş, engelleyici ve rahatsız edici güçler kolaylıkla bir kenara itildi.

Peki, hangi etken İslam'ın iktidarını bu şekilde ilerletebildi ve daha sonra da İslam medeniyetinin temelini attı; kurulan İslam medeniyeti İslam'ın siyasi gücünün çöktüğü dönemlerde bile iktidarın zirvesinde kalmayı, parlamayı, dünya kültürünü etkilemeyi, bilimi yaygınlaştırmayı ve İslami kültürü yaymayı başardı? Bunlar, tarih boyunca acayip deneyimlerdir. Peki, bunların etkeni nedir? Bu, çok uzun bir tartışma konusudur. Araştırmacılar ve yazarlar bunun üzerinde çok çalıştı; yine de çalışmaları gerekir. Bugün sizlere iki üç cümlede beyan etmek istediğim şeyse, bu hakikatin küçük bir bölümüdür.

Kuşkusuz, İslam'ın ilerlemesine vesile olan etkenlerden biri, Allah'a ve ilahî ahkâma olan inançtı.

“Peygamber, Rabbi tarafından kendisine indirilene iman etti, müminler de (iman ettiler). Her biri Allah’a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine iman ettiler.”⁽¹⁾

Allah Resulü (s.a.a) ve Asr-ı Saadet'teki ilk müminler İslam'ın mesajına gönülden inandılar ve İslami şiarları, İslami hakikatleri ve İslam'ın beşeriyetin kurtuluşu için yeterli olduğu gerçeğini hakikaten en derin duygularla kabul ettiler. Bu iman, çok önemli bir etkindir.

Bir başka etken, en azından şu hareketin başında vardı ve o da, insanın maddi menfaatleri ve bireyin kendisi ile ilgili olan bu tür şeylere itina etmemektir. Bu da çok önemli bir etkindir. Eğer bunca rivayette, *Nehcü'l-Belağ'a*da, Hz. Resul-ü Ekrem (s.a.a) ve Masum Ehlibeyt İmamları'nın ve evliyaların kalamında insanların dünyaya rağbetsizliğine ve dünya malına

1- Bakara, 285.

itinasızlığına vurgu yapıldığına ve tavsiye edildiğine şahit oluyorsak, sırf bu etkenin muazzam tesirinden dolayıdır.

İslam düşmanları ve Müslümanlar arasında yanlış düşünen insanlar, takvanın anlamının varlık âleminin zahirî manaları ve yaşamın zahirî şeylerinin peşinden gitmemek olduğunu zannettiler veya böyle bir telkinde bulunmaya çalıştılar. Oysa mesele bu değildi. Mesele, kötü dünya, tenkit edilen dünya ve yine bizim sırf kendimizi, maddi çıkarlarımızı düşünmememiz ve peşinden gitmememizdi. Çünkü bu, insanları mahveden, yıkıcı olan ve tüm bedbahtlıkların temeli olan şeydir.

Evliyalar, şu bayrağı sımsıkı elinde tutan, bu zorlu yolu rahatça ve hiç yorulmadan, yılmadan katedenler, bu dönemeci geride bırakmayı başaran insanlardır. Bu yüzden Allah Teâlâ'ya evliyaları için mukadder buyurduğu şeylere hamdeden, en güzel ve en anlamlı kavramları özellikle ilk cümlelerinde içeren Nudbe duasında şöyle buyrulur:

“Ama bu nimetleri vermenin karşılığında, alçak dünyanın rütbe ve makamlarına, yıldız ve süslerine aldırış etmeyip, züht edecekleri hususunda onlardan söz aldın.”⁽¹⁾

Onları manevi tekâmül ve yücelmenin en yüksek mertebelerine ve derecelerine erdirdin. Zevalsiz ve kalıcı nimetlerini onlara bağışladın. Bu nimetleri onlara verdin ve onları seçtin; ancak onlar için bu şartı da belirledin. İslam Peygamberi (s.a.a) insan varlığının en yüce noktasında yer alır. Bu, ilahî yardım olmaksızın mümkün değildir; zeminini bizzat Yüce Allah hazırlamaksızın asla mümkün olamaz. Ancak Allah Teâlâ bu imtiyaz için bir şart belirliyor: *“Alçak dünyanın rütbe ve makamlarına, yıldız ve süslerine aldırış etmeyip, züht edecekleri hususunda onlardan söz aldın. Onlar da bu hususta sana söz verdiler.”*

1- İkbalu'l-Amal, c. 1, s. 295.

İşte bu teslimiyet olunca İslam Peygamberi (s.a.a) ve Emîrül-Müminin Ali (a.s) gibi insanlar ortaya çıkar; çelikten; yılmaz ve usanmaz insanlar... Bu insanlar büyük bir yükü sırtlarlar; bu yük, ömürleri sona erince bitecek ve sırf kendi devirlerine özgü bir yük değildir.

Tarihte ve Çağdaş Dönemde İslam'ın Tesirleri ve Parlayışının Devamı

Bu hareket devam ediyor. Bakın, üzerinden on dört asır geçtiği hâlde İslam hâlâ parlıyor. Tüm bunlar o muazzam varlığın ve o çabaların ekseni üzerinde vardır. Bu harekete süreklilik kazandıran, onların çabalarıdır. Şüphesiz Müslümanların, müminlerin ve büyüklerin yaptıklarının da bu sürece katkısı olmuştur. Bizim beklentimiz şudur: İslam âleminin büyüklere, ister siyaset adamı olsun ister din adamı olsun, kendi çıkarlarını öne almayan kişiler olmalıdır. Oysa kendi çağımızın insanlarından ve büyüklerinden beklentimiz, Resulullah'ın (s.a.a) davranışları sayesinde gönlümüzde oluşan beklenti değildir. Hayır! Ondan çok uzaktadır. Biz kendimizden de aynı şeyi beklemekteyiz. İslam dünyasında da başkalarından kendi çıkarlarını ve şu "ben"lerini, hedeflerinin başına yerleştirmemelerini bekliyoruz. Bunu her şeyin üstünde tutmalarını, bilakis İslam'ı ve İslami kuvvete kavuşmayı, İslami iktidarı, İslami kemâl ve yücelmeyi kendi çıkarlarının üstünde tutmalarını bekliyoruz. Eğer bu böyle olursa, hiç kuşkusuz İslam ümmeti İslam'ın gerçek gücünün büyük bir bölümüne yeniden kavuşacaktır.

Burada, halkın ilgi, iman, inanç, sevgi ve hareketinden oluşan o büyük yükü omuzlanan ve işi buralara kadar ilerleten insan, yani rahmetli İmam Humeyni'nin (k.s) mübarek varlığında en önemli nokta, kendisini silmesi ve göz ardı etmesiydi; yükümlülüğünü işin ve hareketin ekseni yapmasıydı

ve bu yüzden başarılı da oldu. O büyük insanın daha birçok olumlu özelliği de vardı. İşin esası budur. Bizler de İran İslam Cumhuriyeti'nde şu son yirmi yılda ne zaman yükümlülük ve hedeflerimize öncelik vermeyi ve kendimizi, benliklerimizi, heva ve heveslerimizi zayıflatmayı başardıysak, ilerlemişizdir; ne zaman durum bunun tersi olmuşsa, darbe yememiz de kaçınılmaz olmuştur.

İran'a dayatılan 8 yıllık savaşta maceraların detayından haberi olanlar bunu daha iyi bilir. Nerede yükümlülük duygusu hâkim olduysa ve nerede yetkililerin benlikleri azaldıysa, oralarda ilerledik. Ama nerede benlik ön plana çıktıysa, zarar gördük. Bugün yine aynı şeyler geçerlidir.⁽¹⁾

1- İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Bi'set yıldönümünde İslami nizamın yetkilileri ile görüşmede konuşma, tar. 06.11.1999.

Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Varlığı, Şahsiyeti ve Mesajının Yüce Değeri

Hız. Resul-ü Ekrem (s.a.a) şahsiyeti bakımından yaratılış âleminin zirvesindedir; ister insanoğlunun idrak edebildiğı boyutlarda olsun (akıl, tedbir, akılcılık, kerem, rahmet, af, kesin tavır vb.) ister insan zihnini aşan (İslam Peygamberi'nin (s.a.a) varlığında ism-i azam'ın tecelli ettiğini ve Resulullah'ın (s.a.a) Hak Teâlâ'ya yakınlığını gösteren) boyutlarda olsun, biz bunlardan sadece bir ad veya bir şekil duyuyor veya görüyoruz; hakikati ancak Allah Teâlâ ve büyük evliyalari bilir. O büyük zat insan saadeti için en yüce ve en iyi mesajdır; tevhid mesajıdır; insan mertebesinin yükseldiğı mesajdır; insan varlığının tekâmül mesajıdır.

İnsanlığın bugüne kadar bu mesajı yaşamın tüm boyutlarında tam olarak uygulayamadığı doğrudur. Ancak hiç kuşkusuz insanın yücelme ve ilerleme hareketi bir gün bu noktaya ulaşacaktır. Bu, insan için bir doruk noktası, bir yücelme noktasıdır. İnsanoğlunun düşünce ve idrak gücü, bilimi ve idrak ettiğı yüce şeylerin ilerlediğı ve İslam mesajının da hâlâ canlı olduğu varsayımında, kuşkusuz bu mesaj bir gün beşerî toplumda hak ettiğı yeri bulacaktır. Nebvi mesajın hakkaniyeti, İslam tevhidinin hakkaniyeti, İslam'ın yaşam için dersi ve insanların saadet ve ilerlemesi için çizdiği yol insanlığı aydın ve düz bir yola doğru yönlendirecek ve insanlar bu yola adım atarak ilerleyecek; tekâmül ve yücelme noktasına varacaktır.

Biz Müslümanlar için önemli olan nokta, İslam ve İslam'ın sevgili Peygamberi'ne (s.a.a) marifetimizi arttırmaktır. Bugün İslam dünyasında en büyük acılardan biri, tefrika ve ayrışma acısıdır. İslam âleminin vahdet eksenini ise Allah Resulü'nün (s.a.a) mukaddes zatı -herkesin inanç noktası; tüm insanların duygularının odaklandığı nokta- olabilir. Biz Müslümanların bunca aydın ve bunca geniş kapsamlı olan İslam Peygamberi'nin (s.a.a) mukaddes varlığı gibi bir başka noktamız daha yoktur; nitekim tüm Müslümanlar ona inanır; inanmaktan öte, duygusal ve manevi bir bağ Müslümanların kalplerini ve duygularını o mukaddes varlığa bağlamıştır. Bu, vahdetin en iyi odağıdır.

Düşmanların Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Mukaddes Zatına Saygısızlıklarının Nedenleri ve Köklerinin Araştırılması

Son yıllarda, Ortaçağ'da ve müsteşriklerin maksatlı yorumlarıyla bilinen dönemlerde olduğu gibi Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) mukaddes zatına yönelik hakaretler tesadüfi bir durum değildir. Ortaçağ'da Hıristiyan papazlar yazılarında, sözlerinde, sanat çalışmalarında ve müsteşriklerin tarih yazarlığının yaygınlaştığı dönemde de aynı zümre, eserlerinde İslam Peygamberi'nin (s.a.a) kişiliğine hakaret ediyordu. Geçen yüzyılda da yine Batılı gayrimüslim müsteşriklerin, hakkında kuşku uyandırmaya çalıştıkları ve hakaret ettikleri noktalardan biri, Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) mukaddes ve mübarek şahsiyetiydi.

Aradan uzun yıllar geçti; ama son zamanlarda yine başladılar. Son bir kaç yılda dünyanın dört bir yanında İslam Peygamberi'nin (s.a.a) şahsiyetine yönelik medyada ve kültürel alanlarda çirkin ve şom bir saldırıya şahit olmaktadır. Bu mesele planlı olabilir; çünkü Müslümanların Hz. Resul-ü

Ekrem'in (s.a.a) mukaddes varlığı ve ona besledikleri inanç, sevgi ve aşk ekseninde bir araya gelebileceğini bilmektedirler. Bu yüzden bu eksenî münakaşa konusu yapmaya çalışıyorlar.

İslam âlimleri, Müslüman düşünürler, yazarlar, şairler ve İslam dünyasının sanatçıları bugün güçleri yettiğince İslam Peygamberi'nin (s.a.a) şahsiyetini ve bu büyük insanın azametinin boyutlarını Müslümanlara ve gayrimüslimlere aydınlatmakla yükümlüdür. Bu konunun, İslam ümmetinin vahdetine ve bugün İslam ümmetinin genç kuşakları arasında İslam'a doğru yönelişte göze çarpan çıkışa katkısı olacaktır.

Çağdaş Dönemde İslami Uyanış ve Dirilişin İşaretleri

Sevgili kardeşlerim! Bugün İslam dünyası kendisini İslam ilkeleri ve hakikatlerine alıştırmaya ve yakınlaştırmaya her zamankinden daha çok muhtaçtır. Bugün İslam dünyasının her tarafında İslami hareket için gerekli olan zemin hazırdır. Bugün Batı'nın maddi dünyasının fesadına karşı, Müslüman milletlerin İslami tevhidin hakikatini idrak etmesi pek de zor olmasa gerek. Bugün, İslam âlimleri ve düşünürlerinin, gönülleri; İslam hakikati ile tanıştırmak üzere harekete geçmeleri ve çaba harcamaları gereken gündür. İslam âlimleri ve düşünürleri İslam ümmetini, hamdolsun ön hazırlıkları tamamlanan ve örnekleri dünyanın dört bir yanında göze çarpan ve en bariz örneği bu ülkede ve büyük İran milleti arasında İslam Cumhuriyeti nizamının kurulması ile gerçekleşen İslami diriliş zeminine yaklaştırmaları gerekir.

Bizler nerede İslam, İslam hakikatleri ve İslam'ın bizler için belirlediği görevlere karşı samimi davrandıysak, ilahî nusret, zafer ve başarıya kavuştuk. Biz hem kendi ülkemizde bunu tecrübe ettik hem İslam dünyasının meselelerinde buna şa-

hit olduk. Eğer bugün Lübnan'da mümin gençlerin kendileri için, İslam ümmeti için ve Arap milleti için büyük zaferler elde ettiklerine şahit oluyorsak, bu, İslam sayesinde ve İslam'la tanışma sayesinde ve İslami ahkâmı uygulama sayesinde olmuştur.

Bu, her zaman böyle olmuştur. İslam ümmetinin acılarının ilacı, İslam ümmetinin büyük acısı ve derin yarası olan Filistin meselesinin ilacı da aynıdır. Bazıları Filistin meselesinin kapandığını, Filistin milletinin yok olduğunu ve Filistin davasının gürültü ve kargaşa altına gömüldüğünü zannetmesin. Bu yanlış bir düşüncedir; batıl bir kuruntudur. Zamanın akışı, Filistin meselesi gibi bir hakkı, âlemin sayfasından asla silemez. Filistin ve Filistin milleti hâlâ hayattadır ve Filistin'in geleceği aydındır.

Doğu Süper Gücünün Çökmesi; Müstekbirlerin Hezimete Uğrayabileceğinin Örneğidir

Çok sayıda ülke, ister Orta Asya'da ister Balkanlar'da, bazıları elli yıl, bazıları yetmiş yıl Sovyetler Birliği'nin egemenliği altındaydı. Hiç kimse bir gün bu ülkelerin eski kimliklerine geri döneceğini hayal bile edemiyordu; ama döndüler. Bir zamanlar Sovyetler Birliği yenilmez ve zail olmaz görünüyordu ve bu konuya yüzeysel bakanlar da Sovyetler Birliği'ne ilhak edilen ülkeler meselesinin ebediyen kapandığını zannediyordu; fakat böyle değildi.

Filistin konusunda da aynı durum geçerlidir. Filistin asla yok olmaz. Filistin âlemin arenasında kaybolmaz; nitekim Lübnan'ın güneyi de kaybolmadı. Aslında Siyonistler Lübnan'dan bir gün ayrılmak için bu ülkeye gelmemiştir. Onlar Lübnan'da ebediyen kalmak için gelmişti. Ancak gördüğünüz gibi Lübnan'ın Müslüman gençleri ve Lübnan milletinin

mücadelesi, sabrı ve direnişi, düşmanı zor durumda bıraktı ve geri çekilmeye zorladı. Aynı durum Filistin konusunda da geçerlidir. Müslüman milletin direnişi ve İslam'a sarılması, bugünkü sahte haritayı bozabilir ve gerçek haritayı, yani Filistin haritasını ve Filistin milletini bu topraklara iade edebilir. Bu iş, Yüce Allah'ın inayeti ile mümkündür.

İslam marifeti ve ona amel edilmesi sayesinde bugün bazıların gözünde imkânsız gözüken birçok şey mümkün olur; üstelik pratikte gerçekleştiğinde, görüldüğü kadar zor ve imkânsız olmadığı da anlaşılır.

Yüce Allah'tan İslam ümmetini uyandırmasını ve bizleri İslam'ın ve Kur'an-ı Kerim'in, İslam Peygamberi'nin (s.a.a) mukaddes varlığının kıymetini bilenlerden yapmasını niyaz ediyorum.

İnşallah Müslümanlar arasındaki ihtilaflar ve ayrışmalar, vahdete, birliğe ve kardeşliğe dönüşür.

İnşallah Yüce Allah'ın inayeti ve Hz. Mehdi'nin (s.a.a) yardımıyla hepimiz; bütün İslam ümmeti, İslam dininin bu ümmet ve tüm beşeriyet için belirlediği noktaya ulaşmaya nail oluruz.⁽¹⁾

1- 17 Rebiyülevvel dolayısıyla İslami nizamın yetkilileri ile görüşmede konuşma, tar. 20.06.2000.

Bi'set, İnsanlığın Tüm Bireysel ve Toplumsal Karanlıklardan Çıkışı İçin Açılan Yol

Bi'set, gerçekten bir bayramdır; üstelik büyük bir bayram; hem tüm çağlarda ve devirlerde tüm Müslümanlar için ve hem de tüm insanlar için... Tabi İslam'ın mesajı üzerinde iyi düşünürlerse...

Nebevi bi'set hareketi insanlara yeni bir yol açtı.

"Sizi karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için O ve melekleri size rahmet eder."⁽¹⁾

Bi'set, insanları karanlıktan kurtarıp nura doğru hidayete erdirmek içindir. Bu karanlık, dünya genelinde insanların yaşamında ve tarih boyunca var olan karanlıklardır; şirk ve küfür karanlığı, zulüm ve şaşkınlık karanlığı, zulüm, adaletsizlik ve ayrımcılık karanlığı, İslami ahlaktan uzaklaşma ve ahlaki feshat bataklığına saplanma karanlığı, kardeşin kardeşi öldürme karanlığı, kötü algılama ve yanlış anlama karanlığı ve kısacası her türlü karanlıktır. İslam ise insanları bu karanlıktan kurtarmak için doğru yola hidayete erdirir ve insanlar yavaş yavaş ve öğrenerek, hareket ederek, karar vererek, doğru düşünerek ve engelleri tanıyarak bu yolu bulacaktır.

Bugün dünyanın Nebevi mesajı anlama kapasitesi, geçmişe nazaran çok daha fazladır. İnsanoğlunun ilmi arttıkça, İslam'ın getirdiği mesajın başarılı olma ihtimali de o kadar ar-

1- Ahzab, 43.

tar. Âlemin zorbaları dünyanın neresinde olursa olsun insanî duyguları bastırmak ve -beşeriyete zulümlerini daha da aşikâr eden- insanlara musallat olmak için insanlık dışı vah-şi gereçleri kullandıkça, İslam nuru için yer daha fazla açılır ve insanlar daha fazla İslam'a susamış olur. Bugün insanlığın tevhid, maneviyat, adalet ve insani değerler mesajı olan İslam mesajına şevkle yöneldiğini açıkça görüyoruz. İnsanlar gerçekten buna muhtaçtır.

Biz Müslümanların görevi, davranışlarımız ve sözlerimizle, azim ve irademizle bu mesajı dünya halkının gözü önüne sermektir. İslam ümmetinde İslam'a iman eden insanlar nerede faziletli bir harekette bulunursa, İslam dini dünya halkının gözünde daha nurani ve daha ideal görünecektir. Ancak; İslam ümmeti kesimlerinden zafiyetler, alçaklıklar, zillet ve geri kalmışlıklar göze çarparsa, bu da İslam şanının gerilemesine ve azalmasına yol açacaktır.

Bugün eğer İslam ümmetinden olup da ellerinden bir iş gelebilen insanlar ve İslam ümmetinin güçlü bireyleri çokuş işareti olan bir söz veya harekette bulunursa, bu durum dünya halkı gözünde İslam'a hakaret sayılır. Dolayısıyla Müslüman politikacıların görevi bugün çok ağırdır; ulemanın görevi çok ağırdır; aydınların, sanatçıların, yazarların ve ediplerin görevi çok ağırdır; İslam ülkelerinde halk kitlelerini etkileyebilen insanların görevi çok ağırdır.

Bugün dünya karşısında, mazlum konuma düşen insaniyet ve şaşkın insanlık karşısında İslam mesajını göstererek "Bu sizin kurtuluş yolunuzdur, bunlar gerçektir." diyebileceğimiz gündür.⁽¹⁾

1- İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Bi'set yıldönümünde İslami nizamın yetkilileri ve İslam ülkelerinin Büyükelçileri ile görüşmede konuşma, tar. 25.10.2000.

**Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Medine'de
On Yıllık İslami Hâkimiyet Dönemindeki
Siyerine Kısa Bir Bakış**

İlk hutbeyi İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Medine'de İslam'ın on yıllık hâkimiyeti dönemindeki siyerine ayırdım. O dönem en parlak dönemlerden biridir ve hiç mübalağasız; tarihin en parlak dönemidir. Kısa, ama aynı zamanda çok çalışılan ve beşerî tarihte fevkalade etkili olan bu dönemi tanımak gerekir. Ben bütün kardeşlerime ve özellikle gençlere Allah Resulü'nün (s.a.a) yaşam tarihine bakmalarını ve onu okuyup öğrenmelerini tavsiye ediyorum.

Medine dönemi, İslam Peygamberi'nin (s.a.a) yirmi üç yıllık risalet yıllarının ikinci dönemiydi. Mekke on üç yıllık ilk dönemdi ve ikinci dönemin ön hazırlığı sayılırdı. Allah Resulü'nün (s.a.a) Medine dönemi de yaklaşık on yıl sürdü; bu dönemde İslami nizamın temelleri atıldı; tüm zamanlar ve tarihin tüm devirleriyle ve tüm mekânlar için İslam hâkimiyetinden bir model oluşturuldu. Kuşkusuz bu model, mükemmel bir modeldi ve bunun benzerine hiç bir devirde rastlayamayız. Öte yandan bu mükemmel modele bakarak bileşenlerini tanıyabiliriz. Bu bileşenler tüm insanlar ve Müslümanlar için onları kullanarak insanların ve nizamların hakkında yargıda bulunmaları gereken işaretlerdir.

İslam Peygamberi'nin Medine'ye hicret etmesinin amacı, o günlerde dünya genelinde hâkim olan zalimane tağut ortamı

ve her türlü siyasi, iktisadi ve sosyal fesatla mücadele etmekte. Amaç, sadece Mekkeli kâfirlerle mücadele etmek değildi. Mesele, evrensel bir meseleydi. Allah Resulü (s.a.a) nerede zemin müsaitse düşünce ve inanç tohumunu ekme hedefini izliyordu. Çünkü uygun zamanda bu tohumların yeşereceğinden emindi. Amaç özgürlük, uyanış ve insanların mutluluk mesajının bütün kalplere ulaşmasıydı. Bu da örnek ve emsalsiz bir nizam oluşturmaksızın imkânsızdı. Bu yüzden Allah Resulü (s.a.a) bu örnek nizamı kurmak üzere Medine'ye geldi.

Daha sonra gelenlerin bu yola ne kadar devam edebilecekleri, başkalarının bu yola ne kadar yaklaşabilecekleri kendi çabalarına bağlıdır. İslam Peygamberi (s.a.a) modeli kurmuş ve bütün beşeriyete ve tarihe sunmuştur.

Allah Resulü'nün (s.a.a) Kurduğu İslami Nizamın Yedi Seçkin ve Önemli Bileşeni

İslam Peygamberi'nin (s.a.a) kurduğu nizamın çeşitli bileşenleri vardır ve bunların arasında yedi bileşen daha önemli ve daha seçkindir.

1- İman ve Maneviyat

Birinci bileşen, iman ve maneviyattır. Nebevi nizamda gerçek saik ve motor, halkın kalbinden ve düşüncesinden kaynaklanan ve onların elini kolunu, ayağını ve vücudunu doğru yolda harekete geçiren imandır. Bu birinci bileşen, insanlara iman ve maneviyat ruhunu kazandırmak, takviye etmek, onlara doğru inanç ve düşünceyi sunmaktır. Allah Resulü (s.a.a) bu işe Mekke'de başladı ve Medine'de bayrağını tüm gücü ile kaldırdı.

2- Eşitlik ve Adalet

İkinci bileşen, eşitlik ve adalettir. İşin esası adalet ve eşitlik ilkesi olup her hakkın, hak edene hiç bir mülahaza gözetmek-sizin ulaştırılmasıdır.

3- İlim ve Marifet

Üçüncü bileşen, ilim ve marifettir. Nebevi nizamda her şeyin temeli bilmek, tanımak, bilinç ve uyanıştır. Hiç kimse bu nizamda körü körüne bir yöne itilmez. İnsanlar bilinç, marifet ve teşhis gücü ile pasif değil, aktif güce dönüştürülür.

4- Safa ve Kardeşlik

Dördüncü bileşen, samimiyet ve kardeşliktir. Nebevi nizamda hurafeler, kişisel saikler, menfaatçilik ve rantçılıktan kaynaklanan çatışmalar tenkit edilir ve bunlarla mücadele şarttır. Ortam, samimiyet, kardeşlik ve gönül birliği ortamıdır.

5- Davranış ve Ahlaki Salah

Beşinci bileşen, davranış ve ahlaki salaktır. Bu özellik insanları tezkiye eder ve her türlü ahlaki fesat ve rezillikten arındırıp ahlaklı hâle getirir. **“Onları arındıran, onlara Kitab’ı ve hikmeti öğreten bir peygamber gönderen O’dur.”**⁽¹⁾ Tezkiye bunun temel ilkelerinden biridir. Yani Allah Resulü (s.a.a) herkesin eğitim ve terbiyesiyle birebir uğraşır ve onları “insan” yapmaya çalışırdı.

6- İktidar ve İzzet

Altıncı bileşen, iktidar ve izzettir. Nebevi nizam ve toplum horlanan, bağımlı, başkasını izleyen veya ona buna el açan

1- Cum’a, 2.

değil; bilakis saygın, muktedir ve kararını kendi veren bir nizamdır; maslahatını tanıdıktan sonra onu karşılamak için çaba harcar ve işini ona göre iletir.

7- Çalışmak, Hareket ve Daima İlerlemek

Yedinci bileşen çalışmak, hareket ve daima ilerlemektir. Nebi nizamda durmak yoktur; sürekli ve düzenli çalışmak, hareket etmek ve ilerlemek vardır. Yani hiç bir zaman “Artık bitti, şimdi biraz oturup dinlenelim.” dendiğini duyamazsınız. Böyle bir şey asla olamaz. Kuşkusuz bu çalışma lezzet ve neşe kaynağı bir çalışmadır; yorucu, sıkıcı, bıktırıcı ve bunaltıcı bir çalışma değildir. Bu çalışma insanlara güç, şevk ve neşe kazandırır.

İslam Peygamberi (s.a.a) bu nizamı inşa etmek, tamamlamak, onu tarihe ebedi bir model olarak miras bırakmak ve böylece kıyamet gününe dek sürecek tarihin her yerinde, onun gibi bir nizamı kurup insanların böyle bir topluma doğru hareket etmeleri için kalplerinde şevk yaratmak amacıyla Medine’ye geldi. Kuşkusuz böyle bir nizamı kurmak için itikadî ve insanî temellere ihtiyaç vardır.

İlkin doğru inanç ve düşünceler olmalı; ardından bu nizam o temellerin üzerine inşa edilmelidir. İslam Peygamberi (s.a.a) bu inanç ve düşünceleri kelime-i tevhid, insan izzeti ve diğer İslami maarifler kalıbında Mekke’deki on üç yıllık dönemde beyan etmişti. Daha sonra da Medine’de bu nizamın temellerini oluşturan bu yüce düşünceleri ve maarifi sürekli başkalarına izah etti ve öğretti.

İkincisi, bu binayı taşıyacak insanî temeller ve sütunlar gerekir. Çünkü İslami nizam bireyden bağımsızdır. Allah Resulü (s.a.a) bu sütunların büyük bir bölümünü Mekke’de inşa etmiş ve hazırlamıştı. Bunlardan bir grubu, aralarındaki mer-

tebe farklılığına rağmen İslam Peygamberi'nin (s.a.a) büyük sahabesiydi. Bu insanlar Mekke'de geçen zorlu on üç yıllık çaba ve mücadelenin ürünü ve meyveleriydi. Bir grup da Sa'd İbn Muazlar, Ebu Eyyuplar ve başkaları gibi Yesrib'de, Resulullah'ın (s.a.a) mesajı ile oluşmuştu. Daha sonra da Allah Resulü (s.a.a) Medine'ye geldi ve buraya geldiği ilk andan itibaren insanları yetiştirmeye başladı; her gün yeni ve liyakatli yöneticiler, büyük, cesur, hoşgörölü, imanlı, güçlü ve marifetli insanlar bu seçkin ve yüksek binanın sağlam sütunları olarak Medine'ye gelmeye başladı.

İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Medine'ye hicretine gelince: Hz. Resulullah Efendimiz (s.a.a) bu kente gelmeden önce Yesrib olarak anılan kent, hicretten sonra Medinetü'n-Nebi olarak adlandırıldı ve adeta kenti saran ılık bir ilkbahar meltemi yaşandı. İnsanlar yaşamlarında bir açılış olduğunu hissetti; bu yüzden gönüller uyandı ve ona yöneldi. Allah Resulü'nün (s.a.a) Kuba'ya (Medine yakınlarında bir yerin adıdır ve Resulullah -s.a.a- on beş gün orada kaldı) geldiğini duyunca, onu ziyaret etme şevki Medine halkının gönlünde günbegün arttı. Bazı insanlar Kuba'ya gidiyor ve Allah Resulü'nü (s.a.a) ziyaret edip geri dönüyordu. Bazıları da onun Medine'ye gelmesini bekliyordu. Daha sonra İslam Peygamberi (s.a.a) Medine'ye geldiğinde o şevk; o latif ve narin meltem insanların kalbinde adeta bir fırtınaya dönüştü; kalpleri değişti. İnsanlar birdenbire yüzlerde, sözlerde ve davranışlarda eski inanç ve duyguların, aşirete bağımlılıkların ve bağnazlıkların yok olduğunu ve yaratılış âleminin hakikatlerine ve ahlaki maarife doğru yeni bir kapının açıldığını fark ettiler. Bu fırtına ilkin Medine'de kalplerde büyük bir inkılap yaptı; ardından Medine'nin çevresine yayıldı; daha sonra da Mekke kalesini fethetti; sonunda uzak diyarların yolunu tuttu ve o dönemin iki büyük imparatorluğunun en derin noktalarına

kadar ilerledi. Nereye ayak bastıysa kalpleri sarstı ve insanların içinde bir inkılâp yarattı.

Asr-ı Saadet'te Müslümanlar İran ve Roma imparatorluklarını iman gücüyle fethetti. Saldırıya uğrayan milletler de Müslümanları görünce, kalplerinde aynı iman şekilleniyordu. Kılıçlar sadece engelleri, zorbaları ve zenginleri ortadan kaldırmak içindi; yoksa halk kitleleri çoktan o fırtınayı hissetmişti ve o dönemin iki büyük imparatorluğu olan İran ve Roma en derin noktalarına kadar İslami nizamın ve İslam topraklarının bir parçası olmuştu. Tüm bunlar kırk yıl sürdü. Bunun on yılı İslam Peygamberi'nin (s.a.a) döneminde ve geriye kalan otuz yılı da ondan sonraydı.

Medine'de On Yıllık İslami Hâkimiyet Döneminde Hz. Peygamber'in (s.a.a) Siyerinde Sayısız Dersler

Allah Resulü (s.a.a) Medine'ye gelir gelmez, işe koyuldu. Mübarek yaşamının şaşırtıcı yönlerinden biri, bu on yılda bir anı bile boşa harcamamasıdır. İslam Peygamberi'nin (s.a.a) maneviyat nurunu saçma, hidayete erdirmeye, talim ve terbiye işinden bir an bile geri kaldığı görülmedi. Onun uyanık olması, uykusu, camiye gitmesi, evi, savaş arenası, sokağa ve çarşıya çıkması, aile muâşeretini ve mübarek varlığı, nerede olursa olsun, hep birer dersti.

Böyle bir ömürde ne kadar çok bereket vardı! Bütün tarihi; düşüncesi ile fetheden ve tarihi etkileyen biri! Ben defalarca söylemişimdir, daha sonraki asırlarda insanlık için kutsallık kazanan birçok kavram, eşitlik kavramı, kardeşlik, adalet ve halkçılık kavramları gibi, hepsi onun talim ve terbiyesinin etkisinde olmuştur. Başka dinlerin öğretilerinde böyle şeyler yoktu veya en azından ortaya çıkmamıştı. Böyle bir insan sa-

dece on yıl hükümet, siyaset ve toplum işi yapmıştı. Ne kadar bereketli bir ömür! Allah Resulü (s.a.a) Medine'ye geldiği ilk andan itibaren tavrını belirledi.

İslam Peygamberi'ni (s.a.a) taşıyan deve Yesrib kentine girdi ve insanlar etrafını sardı. O dönemde Medine kenti mahalle mahalleydi. Her mahallenin de kendine göre evleri, sokakları, hisarı, büyükleri vardı ve belli bir aşirete aitti; Evs ve Hazrec'e bağlı aşiretlerdi bunlar... Allah Resulü'nü (s.a.a) taşıyan deve Yesrib kentine girdiğinde, aşiretlere ait hangi binanın önüne geldiyse, aşiretin büyükleri öne çıktı ve deveyi durdurup şöyle arz etti: "Ya Resulullah! Bizim evimiz, yaşamımız, servetimiz ve her şeyimiz sana aittir; bize misafir ol!" Allah Resulü (s.a.a) şöyle buyurdu: *"Devenin yolunu açm. Bu deve kendisine verilen emre göre hareket eder. Bırakın ilerlesin!"*

Devenin yolunu açtılar ve deve bir sonraki mahalleye vardı. Yine büyükler, eşraf, yaşlı insanlar, şahsiyetler ve gençler Resulullah'ı (s.a.a) taşıyan devenin yolunu kestiler: "Ya Resulullah! Burada deveden inin. Burası sizin eviniz. Ne arzu ederseniz, size sunarız, hepimiz hizmetinizdeyiz" dediler. Resulullah (s.a.a) yine şöyle buyurdu: *"Çekilin! Bırakın deve yoluna devam etsin."*

Deve öylece mahalle mahalle ilerledi, ta ki Neccaroğulları aşiretinin mahallesine geldi. Resulullah'ın (s.a.a) annesi bu aşirete mensuptur. Neccaroğulları erkekleri Allah Resulü'nün (s.a.a) dayıları sayılırdı. Bu yüzden öne çıktılar ve şöyle dediler: "Ya Resulullah! Biz senin akrabaları sayılırız. Bizim neyimiz varsa senin hizmetindedir. Bizim evimize gel." Resulullah Efendimiz (s.a.a) onları da nezaketle reddedince, onlar da yoldan çekildi.

Deve, Medine'nin en yoksul mahallesine geldi ve bir noktada yere çöktü. Herkes evin kime ait olduğunu merak ediyordu.

Bu, Ebu Eyyub Ensari'nin eviydi; Medine'nin en yoksul adamı veya en yoksul adamlarından biri! Ebu Eyyub Ensari yoksul ve fakir ailesiyle geldi; Allah Resulü'nün (s.a.a) eşyalarını indirip evin içine götürdü. Resulullah da (s.a.a) misafir olarak bu yoksul ailenin evini seçti; zenginlere, eşrafa, nüfuz sahibi kimselere, aşiret reislerine ve bunlara benzer insanlara "Hayır." dedi. Yani işin ta başında sosyal tutumunu belirledi ve böylece bu insanın paraya pula, aşiret onuruna, falanca aşiret liderinin şerefine bağımlı olmadığı, akrabaya, aşiret bağlarına, küstah ve vurdumduymaz insanlara ve benzerine bağlı olmadığı ve olmayacağı anlaşıldı.

İslam Peygamberi (s.a.a) daha ilk adımda, hangi kesimin tarafı olduğunu ve varlığının en çok kimlerin yararına olacağını belirlemiş oldu. Kuşkusuz bütün herkes Hz. Resulullah'tan (s.a.a) ve onun öğretisinden yararlanır; ancak daha mahrum olanların daha fazla hakkı vardır ve mahrumiyetinin telafi edilmesi gerekir.

Ebu Eyyub Ensari'nin evinin tam karşısında boş bir arsa vardı. Arsanın kime ait olduğunu sordu. İki yetim çocuğa ait olduğunu söylediler. Kendi parasından ödeyerek o arsayı satın aldı. Ardından "Bu arsada bir cami inşa edeceğiz." buyurdu. Yani siyasi, ibadi, sosyal bir merkez, hükümet merkezi; halkın toplanacağı bir mekân inşa etmek istediğini buyurdu. Hükümetin merkezi olarak bir mekân gerekiyordu. Böylece caminin inşaatı başladı. Caminin arsasını kimseden istemedi veya bağışta bulunulmasını talep etmedi. Arsayı kendi parasıyla satın aldı. O iki yetim çocuğun babası ve haklarını savunacak kimseleri yoktu; ancak İslam Peygamberi (s.a.a) onların babası ve haklarını savunan kimse misali haklarını tam ve eksiksiz ödedi.

Caminin inşaatına karar verdiklerinde, Allah Resulü (s.a.a) eline kazma kürek alıp caminin temelini kazmaya başlayan

ilk kişi veya ilk kişilerden biriydi. Bunu protokol icabı bir iş olarak yapmadı; bilakis, gerçekten çalışmaya başladı, ter döktü. Şöyle çalıştı ki, bir kenara çekilip seyredenler “Biz burada otururken, Resulullah’ın (s.a.a) böyle çalışması doğru olur mu? O zaman biz de gidip çalışalım.” dediler. Dolayısıyla herkes gelip çalıştı ve cami inşaatı kısa sürede tamamlandı. İşlam Peygamberi (s.a.a), o büyük ve muktedir lider kendine hiç bir ayrıcalık tanımadığını gösterdi. Yani eğer bir iş yapılacaksa, onun da onda emek ve alın terinin olması gerekirdi.

Allah Resulü’nün (s.a.a) İcraatında Titiz Tedbir ve Akılcılığın Varlığı

İşlam Peygamberi (s.a.a) kurduğu nizamı yönetmek için gerekli olan tedbir ve politikaları hazırladı. Onun nasıl adım adım, tedbirli ve akılcı bir şekilde ilerlediğine bakıldığında, o güçlü azim ve iradenin ardında ne kadar titiz ve dakik hesaplarla düşüncelerin yattığı, bunun ilahî vahiyden başka yolla mümkün olmadığı kolayca anlaşılır. Bugün eğer söz konusu on yıllık dönemin durumunu adım adım izlemek isteyen olursa, pek bir şey anlayamayacaktır. Eğer insan her olayı birbirinden bağımsız ele alacak olursa, bundan bir şey anlayamaz; işlerin düzenine ve sırasına bakmak gerekir. Bunca işin nasıl tedbirli, akılcı ve doğru hesaplarla yapıldığına bakmak gerekir.

İlk iş, vahdeti oluşturmaktır. Bilindiği zere Medine halkının tümü Müslüman olmadı; çoğunluğu Müslüman oldu ve az sayıda Medineli de gayrimüslim olarak kaldı. Bunlardan başka, Medine’de Yahudilerin  önemli aşireti olan Kaynu-kaoğulları, Nadiroğulları ve Kurayzaoğulları aşiretleri de yaşıyordu. Bunlar kendilerine ait ve hemen hemen Medine’ye yapışık vaziyetteki kalelerinde sakindi. Bu aşiretler yüz yıl, belki de iki yüz yıl önce Medine’ye gelmişti ve neden geldiklerinin uzun bir macerası vardır.

İslam Peygamberi (s.a.a) Medine'ye geldiğinde söz konusu Yahudilerin iki üç özellikleri vardı. Medine'nin esas serveti, en verimli tarlaları, en kârlı ticaretler, kuyumculuk vb. zanaatlar gibi en iyi sanayileri Yahudilerin elindeydi. Medine halkının büyük bir bölümü ihtiyaçlarını gidermek için genellikle bunlara başvurur; borç alır ve faiz öderdi. Yani bir bakıma malî açıdan herkesin dizgini Yahudilerin elindeydi. İkincisi, Yahudilerin Medine halkına karşı kültürel üstünlüğü vardı. Çünkü Yahudiler kitap ehliydi ve Medine'nin yarı barbar halkının zihinlerinden çok uzak olan çeşitli maarif ve özellikle dinî maarifi biliyorlardı; bu yüzden, fikrî açıdan da Medine halkına musallat durumdaydılar. Gerçekte eğer günümüz tabirleri ile anlatacak olursak, Yahudiler Medine'de aydın kesim sayılıyordu ve bu yüzden Medine halkını aşağılıyor; onlarla alay ediyorlardı. Ama aynı Yahudiler, her hangi bir tehlike hissettiklerinde kendilerini zayıf göstermesini de bilen bir kesimdi. Ancak, doğal olarak Yahudiler daha üstün durumdaydı. Üçüncü özellikleri, Yahudilerin uzak yörelerle irtibatta olmalarıydı. Yani Medine ile sınırlı kalmamışlardı.

Yahudiler Medine'nin gerçeklerinden biriydi ve bu yüzden İslam Peygamberi'nin (s.a.a) onları hesaba katması gerekiyordu. Allah Resulü (s.a.a) toplu bir misak hazırladı. O, Medine'ye geldiğinde, hiç bir anlaşma söz konusu olmaksızın, halktan her hangi bir talepte bulunmaksızın veya bu konuda halkla her hangi bir müzakere yapmaksızın, toplumun liderliğinin ona ait olduğu kendiliğinden anlaşıldı. Yani Nebevi şahsiyet ve azamet doğal olarak herkesi ona karşı huşu ve tevazua zorladı. Resulullah'ın (s.a.a) lider olduğu ve herkesin onun söylediklerinin ekseninde hareket etmesi gerektiği anlaşıldı. İslam Peygamberi (s.a.a) bir misak yazdı ve herkesçe kabul edildi. Bu misak sosyal teamüller, alış verişler, anlaşmazlıklar, diyet, Resulullah'ın (s.a.a) muhalifleri, Yahudiler ve gay-

rimüslimlerle ilişkileri hakkındaydı. Tüm bunlar yazıldı ve kayda geçirildi; çok da detaylıdır; eski tarih kitaplarının iki üç sayfası kadar bir hacmi vardır.

Bir sonraki çok önemli icraat, kardeşliği inşa etmektir. Eşraf-lık, hurafelere dayalı bağnazlıklar, etnikçilik ve halk kesimlerinin birbirinden ayrı durması, o dönemin Arap dünyasında yaşayan bağnaz ve cahil toplumların en büyük afetleriydi. İslam Peygamberi (s.a.a) uhuvveti inşa ederek tüm bunları ezdi geçti. Falanca aşiretin reisi ile çok fakir veya orta kesimden filanca kişi arasında kardeşlik bağı kurdu; “Siz ikiniz, kardeş oldunuz.” buyurdu ve onlar da büyük bir zevkle bu kardeşliği benimsedi. Eşrafı ve büyükleri, Müslüman olan ve özgürlüğüne kavuşan kölelerle yan yana getirdi; böylece sosyal vahdet yolunda var olan tüm engelleri ortadan kaldırdı. Cami için müezzin seçmek istediklerinde, yakışıklı ve güzel sesli birçok insan vardı; birçok seçkin şahsiyet vardı. Ancak tüm bunların arasından Habeşistanlı Bilal’i seçti. Bilal’in ne güzelliği, ne sesi, ne aile ve ne soyu söz konusuydu. Burada kriter sadece İslam ve imandı; Allah yolunda mücadele etmektir; fedakârlık yapmaktır. Allah Resulü (s.a.a) pratikte değerleri işte böyle belirledi! Yani onun sözünden ziyade ameli, siyeri ve icraatı gönülleri etkiledi.

İslami Nizam Üç Merhalede Kuruldu

Bu işi sonuca ulaştırmak için üç merhale söz konusuydu. Birinci merhale, nizamın temelini atmaktır; bu da anlattığım işlerle gerçekleşti. İkinci merhale, kurulan nizamı korumaktır. Gelişen, büyüyen ve güç sahipleri onu tanıdıkları an; varlığından tehlike sızan canlı bir varlığın kaçınılmaz olarak düşmanı vardır. Eğer Allah Resulü (s.a.a) bu mübarek doğal mevludu düşman karşısında akıllı bir şekilde koruyamazsa, kurulan nizam yok olacak; tüm çabaları boşa gidecekti; bu

yüzden onu koruması gerekiyordu. Üçüncü merhale, binayı tamamlamaktı. Yani temeli atmak yeterli değildir. Temeli atmak, ilk adımdır. Bu üç önemli iş yan yana yürütülmelidir. Temeli atmak birinci merhale; ama temeli atarken düşmanın dikkati bu binanın üzerine çekilmiştir ve bundan sonra koruma işi başlamalı ve devam etmelidir. Bu temel atma işinde insanların ve sosyal kurumların yapısı da gözetilmiştir ve bundan sonra da devam edecektir.

Hız. Peygamber'in (s.a.a) Çağında İslami Toplum Tehdit Eden Beş Temel Düşman

İslam Peygamberi (s.a.a) yeni doğan bu toplumun beş temel düşman tarafından tehdit edildiğini fark ediyor:

1- Medine'nin Etrafındaki Yarı Vahşi Aşiretler

Bir düşman, küçük ve önemsiz olabilir; ama ondan gafil olmamak gerekir. Çünkü beklenmedik bir zamanda büyük bir tehlike yaratabilir. Bu düşman hangisidir? Medine çevresinde yaşayan yarı vahşi aşiretler! Medine'den on fersah, on beş fersah ve belki de yirmi fersah uzakta yaşamları savaş, kan akıtmak, yağmalamak, birbirine düşmek ve birbirinden çalmaktan ibaret olan yarı vahşi aşiretler yaşamaktadır. İslam Peygamberi (s.a.a) eğer Medine'de sağlam, huzurlu ve güvenli bir sosyal nizam inşa etmek istiyorsa, bunları hesaba katması gerekir. Allah Resulü (s.a.a) bunları düşündü. Söz konusu aşiretlerden hangisinde hidayete erme izi gördüyse, onlarla anlaşma imzaladı. Onlara işin başında "Mutlaka gelin, Müslüman olun." da demedi. Hayır, aralarında kâfir ve müşrik olanlar da vardı; ama onlarla saldırmazlık anlaşması imzaladı. İslam Peygamberi (s.a.a) yaptığı anlaşmalara çok sadıktı ve onlara bağlı kalırdı. Buna daha sonra değineceğim. Şer olan ve güvenilemeyenler için de çare düşündü ve

Allah Resulü (s.a.a) bizzat onların icabına baktı. Sevgili İslam Peygamberi'nin (s.a.a) falanca aşiretin üzerine elli kişilik "seriyye" adı verilen bir ordu gönderdiğini, falanca aşiretin üzerine 20 kişilik seriyye gönderdiğini duymuşsunuzdur. Bunlar sözü edilen aşiretlerdi. Doğaları sükûnetle, ıslah olmakla ve hidayete ermekle bağdaşmayan, kan akıtmadan ve zorbalık yapmadan yaşayamayan insanlardı bunlar. Dolayısıyla İslam Peygamberi (s.a.a) onların üzerine yürüdü ve hepsini bastırarak yerine oturttu.

2- Mekke'ye Hâkim Olan Kibirli ve Güçlü Eşraf

İkinci düşman, bir merkeziyeti de olan Mekke'ydi. Gerçi Mekke'de bilinen anlamda bir hükümet yoktu; ama o dönemde Mekke'ye kibirli, güçlü ve nüfuz sahibi bir eşraf kesimi hâkimdi. Bunlar birbiriyle anlaşamıyordu; ama Hz. Resul-ü Ekrem Efendimizin (s.a.a) karşısında birlik olmuşlardı. Allah Resulü (s.a.a) esas tehdidin bu zümreden kaynaklandığının bilincindeydi; nitekim pratikte de öyle oldu. İslam Peygamberi (s.a.a) eğer Mekkelilerin Müslümanların üzerine yürümesini beklerse, mutlaka bunu yapacaklarını anlamıştı. Bu yüzden Mekkelilerden erken davrandı; ancak Mekke'ye doğru hareket etmedi. Mekkelilerin kervan yolu Medine'nin yakınlarından geçiyordu. Allah Resulü (s.a.a) onların kervanlarına saldırıma başladı ve Bedir Savaşı, işin başında bu saldırıların en önemlisiydi. İslam Peygamberi (s.a.a) taarruza geçti; onlar da büyük bir bağnazlık ve inatla ona savaş açtı. Bu durum yaklaşık dört beş yıl böylece devam etti. Yani Allah Resulü (s.a.a) onları kendi hâline bırakmıyordu. Onlar da şu yeni mevludu, yani tehlike hissettikleri İslami nizamı yok etmeyi umuyorlardı. Uhud Savaşı ve vuku bulan diğer birçok savaş, bununla ilgilidir.

Mekkelilerin İslam Peygamberi'nin (s.a.a) üzerine yürüdüğü son savaş olan Hendek Savaşı, en önemli savaşlardan biriydi.

Mekkeliler tüm güçlerini topladılar; başkalarından da yardım aldılar. Amaçları Allah Resulü (s.a.a) ve iki yüz, üç yüz veya beş yüz kadar yakın sahabesini katliam etmektir. Medine'yi de yağmalayacak ve rahatlayıp geri döneceklerdi. Böylece Müslümanlardan hiç bir iz geride kalmayacaktı. Onlar Medine'ye doğru hareket etmeden önce Allah Resulü (s.a.a) durumdan haberdar oldu ve ünlü hendeği kazdırdı. Medine'nin bir tarafı kente sızmaya açıktı. Bu yüzden o tarafta eni yaklaşık kırk metre olan bir hendek kazdılar. Ramazan ayıydı. Bazı rivayetlere göre havalar çok soğuktu. O yıl yağmur da pek yağmamıştı ve insanların pek geliri de yoktu. Dolayısıyla birçok sorun vardı. Ancak Allah Resulü (s.a.a) herkesten daha çok çalıştı. Hendek kazılırken, nerede yorgun olan veya ilerleyemeyen birini görürse, hemen kazmayı elinden alır, bizzat kazmaya başlardı. Yani sadece emir vermiyordu; bizzat çalışanların arasındaydı. Kâfirler hendeği görünce, başarılı olamayacaklarını anladılar ve büyük hüsrana geri dönmek zorunda kaldılar. İslam Peygamberi (s.a.a) şöyle buyurdu: *"Bu iş burada biter. Bu, Mekke'li Kureys'in bize son saldırısıdır. Şimdi sıra bizde. Şimdi biz Mekke'ye, onların üzerine yürüyeceğiz."*

Bir yıl sonra Allah Resulü (s.a.a) umre ziyaretine karar verdi. Oldukça manalı ve derin anlamlı bir macera olan Hudeybiye macerası o dönemde yaşandı. İslam Peygamberi (s.a.a) umre niyetiyle Mekke'ye doğru yola çıktı. Mekkeliler Resulullah'ın (s.a.a) haram ayda (savaş ayı değildi ve onlar da haram aya saygı gösterirdi.) Mekke'ye doğru geldiğini öğrendiler. Şimdi ne yapılmalıydı? Onun gelmesine müsaade mi edilmeliydi? O zaman bu başarı ile nasıl baş edeceklerdi ve nasıl ona karşı durabileceklerdi? Yoksa haram ayda onunla savaşmaları mı gerekirdi? Ama nasıl savaşılmalıydı? Sonunda karar verdiler ve "Onun Mekke'ye gelmesine mani oluruz." dediler. Eğer bir bahane de bulabilirlerse, hepsini öldürmeye karar verdi-

ler. Allah Resulü (s.a.a) ise büyük bir tedbirle onları masaya oturmaya; seneye tekrar gelmesi, umre ziyaretini yerine getirmesi ve tüm bölgenin Resulullah'ın (s.a.a) propaganda yapmasına açık olması şartlarını içeren bir anlaşma imzalamaya zorladı. Bunun adı barıştı; ancak Yüce Allah Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurdu:

“Biz sana doğrusu apaçık bir fetih ihsan ettik.⁽¹⁾”

Doğru ve sağlam kaynaklara bakan biri Hudeybiye macerasının ne kadar acayip ve ilginç bir macera olduğunu anlar. Bir yıl sonra Allah Resulü (s.a.a) umre ziyaretini gerçekleştirdi ve Mekkelilere rağmen onun ihtişamı günbegün arttı. Bir sonraki yıl, yani sekizinci yıl, kâfirler anlaşmayı çiğnediklerinde İslam Peygamberi (s.a.a) gitti ve Mekke'yi fethetti. Bu fetih çok muazzamdı ve Hz. Peygamber'in iktidar ve gücünü gösteriyordu. Dolayısıyla Allah Resulü (s.a.a) bu düşmana karşı da tedbirli, güçlü, sabırlı ve acele etmeksizin ve hatta tek bir adım geri atmaksızın davrandı ve günbegün ve an be an öne doğru ilerledi.

3- Yahudilerin Üç Önemli Aşireti

Üçüncü düşman, Yahudilerdi. Bunlar şartlar icabı İslam Peygamberi (s.a.a) ile Medine'de yaşamayı kabul eden güvenilirmez ecnebilerdi. Fakat hiç bir zaman sinsilikten, sabotajdan ve yıkıcı olmaktan el çekmediler. Bakara Suresi'nin önemli bir bölümü ve yine Kur'an-ı Kerim'in diğer bazı sureleri İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Yahudilerle uğraşları ve kültürel mücadelesiyle ilgilidir. Daha önce de belirttiğim gibi, Yahudiler kültürlüydü; bazı bilgileri vardı; imanı zayıf olan insanların zihinlerini etkileyebiliyorlardı. Yahudiler sürekli komplo kuruyor; insanların umudunu kesiyor ve herkesi birbirine düşürüyordu. Bunlar, organize olmuş düşmandı.

1- Fetih, 1.

Allah Resulü (s.a.a) mümkün olduğu yere kadar bunlara karşı hoşgörölü davrandı; ancak, hoşgöröden anlamadıklarını görünce, onları cezalandırdı. İslam Peygamberi (s.a.a) durup dururken ve boşuna bunların üzerine yürümedi. O üç aşiretten her biri belli bir amelde bulundu ve Resulullah (s.a.a) o amele göre onları hak ettikleri şekilde cezalandırdı.

İlkin, Kaynukaoğulları aşireti Allah Resulü'ne (s.a.a) ihanet etti. Allah Resulü (s.a.a) de onların üzerine yürüyüp oradan gitmeleri gerektiğini buyurdu; böylece onları göç ettirip bölgeden attı ve tüm imkânları Müslümanlara kaldı.

İkinci aşiret, Nadiroğulları aşiretiydi. Bunlar da ihanet etti. İhanet öyküleri de çok önemlidir. Dolayısıyla İslam Peygamberi (s.a.a) onlara da eşyalarının bir kısmını alıp gitmelerini emretti. Onlar da mecburen bölgeyi terk ettiler.

Üçüncü aşiret, Kurayzaoğulları aşiretiydi. İslam Peygamberi (s.a.a) onlara aman tanıdı; kalmalarına izin verdi ve Hendek Savaşı'nda, onların yaşadığı mahallelerden düşmanın kente sızmasına müsaade etmemeleri için onlarla anlaşma imzaladı; fakat onlar namertlik ettiler ve Allah Resulü'ne (s.a.a) saldırarak üzere düşmanla anlaştılar. Yani hem Resulullah (s.a.a) ile anlaşmalarına bağlı kalmadılar hem de Medine'nin düşman nüfuzuna açık tarafında hendek inşa edildiği, onların mahallesi kentin başka tarafında olduğu, düşmanın buradan sızmasını engellemeleri gerektiği hâlde bunu yapmadılar. Düşmanla birlik olup, yaşadıkları mahalleden Medine'ye sızarak Allah Resulü'ne (s.a.a) arkadan darbe vurmaya üzere Mekkelilerle müzakere ettiler. İslam Peygamberi (s.a.a) bu komplo kurulurken olayı öğrendi. Medine kuşatması yaklaşık bir ay sürmüştü. Bu sürenin ortalarında Kurayzaoğulları aşireti ihanet etti. İslam Peygamberi (s.a.a) onların niyetinden haberdar oldu ve çok akılcı bir tedbirle onlarla Kureyş'in arasını bozdu.

Bunun da detayları tarihte yazılıdır; öyle bir şey yaptı ki onlar ve Kureyş birbirine güvenmez oldu. Resulullah'ın (s.a.a) çok güzel askerî ve siyasi hilelerinden biri buydu. Yani onları geçici olarak, zarar veremeyecekleri şekilde durdurdu. Daha sonra Kureyş ve müttefikleri hezimete uğrayarak hendeğin önünden çekilip Mekke'ye döndüklerinde, İslam Peygamberi (s.a.a) de Medine'ye döndü ve döndüğü gün öğle namazını kıldırdıktan sonra, ikinci namazını Kurayzaoğulları'nın kalesinin önünde kıldıracağını, hep birlikte oraya gidilmesini buyurdu. Yani bir gün bile bekletmeden gitti ve onları kuşattı. Kuşatma ve aralarındaki çatışma yirmi beş gün sürdü ve sonuçta Allah Resulü (s.a.a) onların tüm savaşçı erkeklerini helak etti; çünkü ihanetleri çok büyüktü ve ıslah olmaları imkânsızdı.

İslam Peygamberi (s.a.a) bunlara böyle davrandı. Yani Yahudilerin düşmanlığını Kurayzaoğulları aşireti ve bundan önce Nadiroğulları ve sonra Hayber Yahudileri macerasında böyle tedbir etti ve büyük bir iktidar ve insanî yüce ahlak ilkeleri ile beraber bunları Müslümanların başından bertaraf etti. Bu maceraların hiç birinde Allah Resulü (s.a.a) anlaşmayı bozmadı. Bunu İslam düşmanları bile kabullenmekte ve Resulullah'ın (s.a.a) bu maceraların hiç birinde anlaşmayı ihlal etmediğini, anlaşmayı ihlal edenin karşı taraf olduğunu itiraf etmektedirler.

4- Münafıklar

Dördüncü düşman, münafıklardı. Münafıklar, Müslümanların arasındaydı; dilde iman eden, ama batında iman etmeyenlerdi. Bunlar alçak, inatçı, dar görüşlü, düşmanla her an işbirliğine hazır olan, ancak organize olmayan kişilerdi. Bunların Yahudilerle farkı da buydu. Allah Resulü (s.a.a) her an saldırıya ve darbe vurmaya hazır olan organize düşmana karşı,

Yahudilere karşı davrandığı gibi davranır ve onlara aman tanımazdı. Ancak organize olmayan, bireysel inat, düşmanlık ve kötülük yapan ve imanı olmayanlara tahammül ediyordu. Abdullah b. Ubeyy, Allah Resulü'nün (s.a.a) en azılı düşmanlarından biriydi. Bu şahıs, İslam Peygamberi'nin (s.a.a) ömrünün son yılına kadar hayattaydı; fakat Resulullah (s.a.a) ona karşı asla kötü davranmadı. Herkes onun bir münafık olduğunu biliyordu; ama buna karşın ona hoşgörölü davranıldı; yani diğer Müslümanlara karşı davrandığı gibi davrandı; beytülmal den payını verdi; güvenliğini temin etti; saygı gösterdi. Oysa münafıklar ellerinden geldiğince her türlü kötülüğü ve namertliği yapıyordu; nitekim Bakara Suresi'nin bir bölümü de bu münafıklarla ilgilidir.

Ancak; münafıklardan bir grup organize bir harekette bulununca, Allah Resulü (s.a.a) üzerlerine yürüdü. Dırar camii macerasında bu münafıklar bir merkez inşa ettiler; İslami nizamın dışında Roma topraklarında Ebu Amir Rahib adlı biriyle irtibat kurdular ve Roma'nın Allah Resulü'ne (s.a.a) karşı çıkarma yapması için hazırlık yaptılar. İşte bu noktada İslam Peygamberi (s.a.a) onların üzerlerine gitti ve inşa ettikleri camiyi yaktırdı, yıktırdı. Bu caminin cami olmadığını, oranın cami aleyhinde, Allah'a ve halka karşı komplo yeri olduğunu buyurdu.

Yine bir başka yerde, münafıklar küfürlerini aşikâr ederek Medine'den ayrılıp başka yerde kendilerine bir ordu kurduklarında, Allah Resulü (s.a.a) onlarla mücadele etti ve şöyle buyurdu: *"Eğer yaklaşırlarsa, onların üzerine gider, hepsi ile savaşırız."*

Medine'nin içinde de münafık vardı, ama İslam Peygamberi (s.a.a) onlara bir şey demiyordu. Dolayısıyla üçüncü grupla kesin ve organize bir şekilde mücadele ederken, dördüncü

gruba karşı hoşgörü ile beraber olan bir tavır sergiliyordu. Çünkü bunlar organize değildi ve tehlikeleri, bireysel tehlikelerdi. Nitekim Resulullah (s.a.a) genellikle; davranışlarıyla bu zümreyi mahcup ediyordu.

5- Dış Düşman; Nefsani Eğilimler, Sapkınlığa ve Sapmaya Eğilim

Beşinci düşmana gelince, bu düşman her Müslüman ve mümin insanın içinde var olan bir düşmandı. En tehlikeli düşman da buydu zaten. Bu düşman bizlerin de içimizde vardır. Bunlar insanın bizzat zeminini hazırladığı nefsanî eğilimler, bencillikler, sapkınlığa ve sapmaya eğilimlerdir.

Allah Resulü (s.a.a) bu düşmanla da sert mücadele etti. Ancak bu düşmanla mücadele kılıçla olmuyor; talim, terbiye, tezkîye ve ikazla oluyordu. Dolayısıyla insanlar onca çabanın ardından savaştan döndüklerinde İslam Peygamberi *“Siz küçük cihattan döndünüz; şimdi daha büyük olan cihada başlayın.”* buyurdu. Sahabe *“Ya Resulullah! Daha büyük olan cihat nedir? Biz bu muazzam cihadı bunca çaba ile yaptık. Bundan daha büyük cihat da var mıdır?”* diye sorunca, Allah Resulü (s.a.a) *“Evet, nefsinizle cihat, bundan da büyüktür.”* buyurdu.

Eğer Kur’ân-ı Kerim **“...kalplerinde hastalık bulunanlar”**⁽¹⁾ diyorsa, bunlar sadece münafıklar değildir. Gerçi bazı münafıklar da bu zümrenin arasında yer alır; ama kalbinde hastalık bulunan herkes münafıklardan sayılmaz. Yani bazen biri mümin olabilir; ama içinde bir hastalık vardır. Bu “hastalık” ne demektir sahi? Ahlaki ve kişisel zafiyetler, heveslere düşkünlük, türlü bencilliklere eğilim demektir ve eğer bunları önleyemezsen, bizzat onlarla mücadele etmezsen, imanını yok eder; seni içten çürütür. Bunlar imanını yok ettikleri za-

1- Enfal, 49.

man, kalbin imansız, ama zahirin imanlı görünür. İşte o zaman böyle birine münafık denir. Eğer maazallah kalbimiz imandan boşalırsa, hele görünüşümüz iman sahibi biri gibi gözükürse, o zaman tüm inanç ve imanımıza olan bağlılığımızı kaybetmiş oluruz; dilimiz ise hâlâ daha önce söylediğimiz imanla ilgili sözleri tekrarlar. Buna nifak denir. Bu da çok tehlikelidir. Kur'ân-ı Kerim şöyle buyurur:

“Sonunda, Allah'ın ayetlerini yalan sayarak ve onları alaya alarak kötülük yapanların akıbetleri pek fena oldu.”⁽¹⁾

Yani kötü amelde bulunanlara en kötü şeyler nasip olur. Nedir bu kötü ameller? İlahî ayetleri tekzip etmektir. Kur'ân-ı Kerim bir başka yerde de şöyle buyurur:

“Nihayet, Allah'a verdikleri sözden döndüklerinden ve yalan söylediklerinden dolayı Allah, kendisiyle karşılaşacakları güne kadar onların kalbine nifak (ikiyüzlülük) soktu.”⁽²⁾

Neden? Çünkü Allah'a verdikleri sözden döndüler ve böylece kalplerinde nifak oluştu. İslami toplum için de en büyük tehlike budur. Tarihte de nerede İslami toplum sapmışsa, bu noktadan sapmıştır. Belki dış düşman gelip ezebilir, yenilir, tarumar edebilir; ancak yok edemez ve sonunda iman ayakta kalır; bir yerlerde yeniden ayaklanır ve yeşerir. Ancak şu iç düşman ordusu insana saldırdığı ve içini boşalttığı zaman, yol sapmış olur. Nerede sapma olursa, kaynağı budur. İslam Peygamberi (s.a.a) bu düşmanla da mücadele etti.

İslam Peygamberi (s.a.a) davranışlarında tedbirliydi ve çabuk hareket ediyordu. Hiç bir konuda zamanın boşa gitmesine

1- Rum, 10.

2- Tevbe, 77.

müsaade etmedi. Kişisel kanaat ve dürüstlüğü vardı ve mübarek varlığında en ufak bir zayıf tarafı yoktu. Allah Resulü (s.a.a) masum ve temizdi. Bu, başkalarını etkilemekte en önemli etkindir. Bizler bunları öğrenmeliyiz. Bu sözlerin birçoğu bana da söylenmeli; ben de öğrenmeliyim; yetkililer de öğrenmelidir. Amelimizle etkilemek, sözle etkilemekten kat kat daha derin ve daha geniştir.

İslam Peygamberi (s.a.a) açık sözlü ve kesin tavırlıydı; asla imalı konuşmazdı. Gerçi düşmanla karşılaşınca, çok dakik siyaset yapar ve düşmanı hataya düşürürdü. Birçok kez Allah Resulü (s.a.a) düşmanı gafil avlamıştır; ister askerî boyutta olsun; ister siyasi boyutta olsun. Ancak müminlere ve kendi halkına karşı her zaman açık, net ve şeffaf konuşur ve siyasetçi gibi davranmazdı, gerektiği yerlerde de esnek davranmasını bilirdi. Örneğin, kendisiyle birçok macerası olan Abdullah b. Ubeyy meselesinde böyleydi. Allah Resulü (s.a.a) asla halkla ve anlaşma imzaladığı gruplarla, hatta düşmanları ve Mekkâ kâfirleri ile anlaşmasını bozmadı. Resulullah (s.a.a) onlarla olan ahdini ve anlaşmasını hiçbir zaman bozmadı; ama onlar bozdular. Allah Resulü (s.a.a) ise kesin tavırla karşılık verdi. Asla başkaları ile anlaşmasını bozmadı. Bu yüzden herkes onunla anlaşma imzaladığında, bu anlaşmaya güvенеbileceğini biliyordu.

Öte yandan İslam Peygamberi (s.a.a) tevazuunu da asla kaybetmedi ve aynı zamanda Allah ile ilişkisini günbegün daha da güçlendirdi. Savaş meydanının ortasında İslam ordusuna çeki düzen verirken askerlerini teşvik ve tahrik ederdi. Kendisi bizzat silah kuşanır; onlara komutanlık ederdi. Ya da onlara neler yapmaları gerektiğini öğretirdi. Yerde diz çöker, elini Allah Teâlâ huzurunda kaldırır; gözyaşı dökmeye, Allah'a yalvarıp yakarmaya başlar ve şöyle derdi: *"Ya Rabbim! Sen bize yardım et. Ey yüce Rabbim! Sen bizi kolla. Ya Rabbim! Sen düş-*

manları bertaraf et.” Ne dua etmesi gücünü kullanmasına mani olur, ne de gücü, Allah’a tevessül etmeye, yalvarmaya ve Allah ile irtibat kurmasına engel olurdu. Her ikisini bir arada göz önünde bulundururdu.

Allah Resulü (s.a.a) asla düşman karşısında kuşkuya ve korkuya kapılmadı. Kendisi cesaret simgesi olan Hz. Emîrül-Müminin Ali (a.s), *“Ne zaman savaş sırasında şartlar zorlaşır ve gerilemeye başlarsak, Resulullah’a (s.a.a) sığınırđık.”* diyor. Herkes zor durumlarda zafiyet hissine kapılacak olursa, Allah Resulü’ne (s.a.a) sığınırđı.

O, on yıl devlet yönetti; ancak eğer şu on yılda yapılan icraati aynen uygulamak üzere çok çalışkan bir gruba verecek olursak, bu grup onca işi ve çabayı yüz yılda bile tamamlayamaz. Eğer bizler de bugün yaptıklarımızı İslam Peygamberi’nin (s.a.a) o dönemde yaptıkları ile karşılaştıracak olursak, işte o zaman onun ne denli büyük işler yaptığını anlarız. O devleti yönetmek, o toplumu oluşturmak ve o modeli yaratmak, Allah Resulü’nün (s.a.a) mucizelerinden biridir. İnsanlar tam on yıl gece gündüz onunla yaşadı; evine gitti; o da onların evine gitti; camide birlikte oldular; yolda beraber yürüdüler; birlikte seyahat ettiler; yedikleri içtikleri ayrı gitmedi; birlikte açlık çektiler; beraber sevindiler.

İslam Peygamberi’nin (s.a.a) yaşadığı ortam aynı zamanda neşeli bir ortamdı. O, insanlarla şakalaşır; müsabakalar düzenler ve kendisi de katılırdı. İslam Peygamberi (s.a.a) ile on yıl birlikte yaşayan insanların, ona kalplerinde beslediği sevgi ve inanç, günbegün daha da derinleşti. Mekke fethi sırasında Ebu Süfyan Resulullah’ın (s.a.a) amcası Abbas’ın himayesinde gizlice İslam ordusunun kampına gelip aman talep etmek istediğinde sabah vaktiydi. Baktı, Allah Resulü (s.a.a) abdest alıyor ve insanlar onun etrafında toplanmış, mübarek

yüzünden ve ellerinden saçan damlaları kapmaya çalışıyor. Ebu Süfyan bu manzarayı görünce şöyle dedi: “Ben dünyanın büyük ve muktedir imparatorları olan Kısra ve Kayser’i gördüm; ama onlarda böyle bir izzeti göremedim.” Evet, bu manevi izzet, gerçek izzettir. **“...asıl üstünlük, ancak Allah’ın, Peygamberinin ve müminlerindir.”**⁽¹⁾ Eğer müminler de aynı yolu izlerse, izzete kavuşur.

Böyle bir günde, 28 Safer’de, o semavi nur, o büyük insan ve o şefkatli baba halkın arasından göçtü ve onları yasa boğdu. İslam Peygamberi’nin (s.a.a) rihlet günü ve ondan önce onun hasta yatağında yattığı günler, Medine için çok zor geçen günlerdi. Hele Resulullah (s.a.a) rihlet etmeden kısa bir süre önce yaşanan maceradan sonra daha da zor geçti. Allah Resulü (s.a.a) camiye geldi ve minbere çıktıktan sonra şöyle buyurdu: *“Kimin benim boynumda bir hakkı varsa, gelsin o hakkını benden alsın.”* İnsanlar ağlamaya ve *“Ya Resulullah! Olur mu böyle şey!? Bizim ne hakkımız olabilir ki!?”* demeye başladılar. Allah Resulü (s.a.a) şöyle buyurdu:

“Allah katında rezil olmak, sizin önünüzde rezil olmaktan daha zordur. Eğer benim boynumda hakkınız varsa, eğer benden bir alacağınız varsa, gelin alın ki, kıyamet gününe kalmasın.”

Bu nasıl bir ahlak anlayışıdır! Bu sözleri kim söylüyor? Hz. Cebrail’in (s.a.a) hem sohbeti olmaktan onur duyduğu o büyük insan!

Kimseyle şakası yok. Ciddi konuşuyor; çünkü bir yerde farkında olmadan onun eliyle birinin hakkının çiğnenmiş olabileceğinden korkuyor. İslam Peygamberi (s.a.a) bu talebini iki üç kez tekrarladı. Tarihte bunu farklı şekillerde anlatıyor-

1- Münafikun, 8.

lar; hangisi ve ne kadarı doğru, pek bilemiyorum. Ancak rivayete göre, adamın biri ayağa kalktı ve şöyle arz etti: “Ya Resulullah! Benim senden bir alacağım var. Bir gün sen devemin üzerinde benim yanımdan geçiyordun. Ben de devemin üzerindeydim. Benim devam sana yaklaştı ve sen de asanla deveyi uzaklaştırmak istedin; ama asa bana çarptı. Şimdi ben senden bunu alacaklıyım.” Allah Resulü (s.a.a) hemen gömleğini çıkardı ve “*Hemen gel ve kisas yap, kıyamet gününe bırakma.*” buyurdu. İnsanlar şaşkın şaşkın bakıyor ve birbirine “Bu adam gerçekten kisas mı yapmak istiyor? Gönlü buna nasıl razı olur?” diye soruyordu. O sırada Resulullah’ın (s.a.a) birini eve gönderip aynı asayı getirmesini istediğini fark ettiler. Sonra da şöyle buyurdu: “*Gel, al şu asayı, bana vur.*” Adam yaklaştı. Halk şaşkınlık ve hayretler içinde adamın böyle bir şey yapacağından büyük utanç duyarak izliyordu. Ama birden adam, Resulullah’ın (s.a.a) ayaklarına sarıldı; mübarek vücudunu öpmeye başladı ve ardından şöyle dedi: “Ya Resulullah! Ben sizin mübarek bedeninize dokunarak cehennem ateşinden korunmak istedim.”

Ey yüce Rabbim! Muhammed’e ve pak hanedanına, izzet ve celaline, en iyi selamlarını, lütuf ve sevgilerini bugünden ebediyete dek aziz peygamberimizin mutahhar ruhuna gönder.

Ey yüce Rabbim! Ona İslam’dan, Müslümanlardan ve tüm insanlardan hayırlar inayet eyle. Bizleri onun ümmetinden eyle. Bizleri onun yolunu ve sırat-ı müstakimini izleyenlerden eyle. Toplumumuzu onun kurduğu topluma benzet. Bizlere onu izleme gücü nasip eyle.⁽¹⁾

1- Tahran Cuma hutbeleri, tar. 18.05.2001.

İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Veladetinin Önem ve Tesirleri

Kuşkusuz İslam Peygamberi'nin (s.a.a) dönemindeki karanlık dünyanın bu mukaddes zatın ilahî nuru ile aydınlandığı günü, beşeriyet için yeni bir tarihin başlangıcı saymalıyız. Nitekim Hz. Emîrül-Müminin Ali (a.s) beyanatında buyurduğu üzere o gün zalim sultaların ve kanunların hâkimiyeti yüzünden saadet nuru beşerî toplumlarda mahvolmuştu.⁽¹⁾ İslam Peygamberi'nin (s.a.a) varlığından kaynaklanan nur ta baştan Hakk'ın hâkimiyetinin işaretlerini ve halk arasında ilahî delillerin varlık gerekçelerini aşikâr etti.

Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) veladeti sırasında vuku bulan acayip hadiseler, gerçekte beşeriyete ve tarihe yönelik birer uyarıydı. Eğer bu veladet sırasında Kisra sarayı hasar görüyorsa veya bazı ateş tapınaklarında ateş sönüyorsa, bunun simgesel anlamı vardır. Bu hakikatlerin ve bu hadiselerin simgesel manası, bu mübarek mevludun zuhur etmesiyle insanlığın önüne yeni bir yolun açılacağı ve beşeriyetin vahim karanlıklardan ve zalimane düzenlerden sıyrılıp kurtulacağıdır.

Bu yolu kimlerin seçeceği, güçlü bir şekilde katedeceği, kimlerin temkin etmeyeceği ve hayırlarından mahrum kalacağı meselesi, insanların isteğine bağlıdır. İnsanlar kendi elleriyle kendi kaderini ve geleceğini seçer; ancak yine de bu yol, insanların önünde açılmıştır. İlahî sünnet de, beşerin genel hareke-

1- Nehcü'l-Belağa, hutbe 89.

tinin bu yüce hedeflere doğru olmasına yöneliktir. Bu, beşeriyet camiasının doğal ve kaçınılmaz olarak ona doğru ilerlediği şeydir. Nitekim tarihte yaşanan tüm hadiseler de bunu göstermiştir. İnsanoğlunun ilmî ilerlemesi ve marifetinin gelişmesi, hepsi İslam'ın Büyük Peygamberi'nin (s.a.a) öğretisi doğrultusunda ve bu yolun sonuna ulaşmaya yöneliktir.

Bugün insanlar, her zamankinden daha çok İslam Peygamberi'nin (s.a.a) aydınlatıcı öğretisine muhtaçtır.⁽¹⁾

1- İslam Peygamberi (s.a.a) ve İmam Cafer Sadık'ın (a.s) veladet yılı-dönümünde İslami nizamın yetkilileri ile görüşmede konuşma, tar. 10.06.2001.

Allah Resulü'nün (s.a.a) Bi'setinin Hedef ve Boyutları

Bi'set, gerçekte özellikleri beşeriyet için mümtaz ve emsalsiz olan risalet bayrağının göndere çekilmesidir. Bi'set, gerçekte ilim ve marifet bayrağını dalgalandırmıştır. Bi'set "Oku" ile başladı. **"Yaratan Rabbinin adıyla oku."**⁽¹⁾ ve **"Sen, Rabbinin yoluna hikmet ve güzel öğütle çağır ve onlarla en güzel şekilde mücadele et."**⁽²⁾ ile devam etti. Yani bu, hikmetle iç içe bir davetti. İslami davet gerçekte tarih boyunca dünyaya hikmeti yaymak ve dağıtmaktır. Bi'set de adalet bayraktarlığı ve adalet bayrağını göndere çekmektir. Yani adalet bütün müminlerin, Allah'ın kulları ve tüm beşeriyetin arasında sağlanmalıdır; risalet de yüce insanî ahlak bayrağını göndere çekmektir.⁽³⁾

Allah Teâlâ İslam Peygamberi'ne (s.a.a) hitaben şöyle buyurur:

"(Ey Resûlüm!) Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik."⁽⁴⁾

Yani beşerin tüm çağlarda, tüm şartlarda ve âlemin her yerinde ihtiyaç duyduğu her şey şu bi'sete yerleştirilmiştir; ilim ve marifet, hikmet ve rahmet, adalet, eşitlik, kardeşlik ve kısaca insanın sağlıklı bir yaşam için muhtaç olduğu bütün temel ge-

1- Alak, 1.

2- Nahl, 125.

3- Biharu'l-Envar, c. 67, s. 372.

4- Enbiya, 107.

reksinimleri bi'sette saklıdır. Hatta İslam'da cihad emredilmiş olmasına, bu cihat zorbalık ve tecavüzle mücadele anlamına gelmesine rağmen ve bazı muhaliflerin İslam'ı cihat hükmü yüzünden kılıç dini olarak tanıtmaya karşın, aynı İslam şöyle buyurur:

“Eğer onlar barışa yanaşırlarsa sen de ona yanaş ve Allah'a tevekkül et.”⁽¹⁾

Yani şartlar icap ettiğinde, Yüce İslam dini, barışı savaşa tercih eder.

Bugün insanlık işte bu maarife muhtaçtır. Biz Müslümanlar suçluyuz ve suçumuzu itiraf etmeliyiz. Biz Müslümanlar suçluyuz; çünkü evvela İslam'ın hakiki maarifini dünya genelinde tanıtamadık. İkincisi, dünya genelinde İslam'dan doğru bir model sunamadık. Eğer Müslümanlar sosyal ve bireysel davranışlarını, devlet ve siyaset modellerini İslam maarifine göre düzenlerse, bu, İslam için en büyük propaganda olur. Kuşkusuz bugün dünya genelinde İslam aleyhine çok karmaşık ve sıkı bir propaganda saldırısı yürütülmektedir.⁽²⁾

1- Enfal, 61.

2- İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Bi'set yıldönümünde İslami nizamın yetkilileri ile görüşmede konuşma, tar. 15.10.2001..

Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Veladetinin Tesirlerinin Simgesel İşaretleri

Böyle bir günde Allah Teâlâ İslam Peygamberi'nin (s.a.a) mukaddes varlığından oluşan en büyük ilahî kaynağı yarattı. Bu kutlu veladet, beşerin kaderinde belirleyici bir dönemin başlangıç noktasıydı. İslam Peygamberi'nin (s.a.a) veladetinin işaretleri hakkında anlatılanlara göre, o büyük insanın doğduğu gün, Kisra sarayının burçları yıkıldı; asırlar boyunca yanmakta olan Azergüşesb ateş tapınağındaki ateş söndü; o dönemde bazılarının gözünde kutsal sayılan Save göleti kurudu ve Kâbe'nin çevresinde duran putlar devrildi.

Tamamen esrarengiz ve simgesel olan bu işaretler ilahî irade ve sünnetin bu büyük insanın, yüce ve emsalsiz şahsiyetin dünyaya geldiğini ilan etmek içindi. Bu simgesel hadiselerin anlamı, ister zalim iktidarlar ve ister despot hükümdarlar olsun, o dönemde İran ve Roma gibi diyarlarda süregelen insanlığın zillet döneminin bu mübarek adımlarla sona ereceğiydi. İnsanlık bu mübarek varlık sayesinde bunlardan kurtulmalıydı; yani hem zalim hükümdarların mazlum insanlara tarih boyunca dayattığı zulümden ve hem insanı kendisinden daha alçak mahlûklar veya insanlar karşısında eğilip onlara tapmaya zorlayan ve zillete düşüren hurafe ve yanlış inançlardan kurtulmalıydı.

Kur'ân-ı Kerim Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) bi'seti hakkında şöyle buyurur:

“Bütün dinlerden üstün kılmak üzere, Peygamberini hıdayet ve hak din ile gönderen O'dur. Şahit olarak Allah yeter.”⁽¹⁾

Burada “Bütün dinlerden üstün kılmak üzere” derken, zaman belirtilmemiştir. Bu, yönü gösterir. Yani insanlığın bu hadise vesilesiyle manevi, sosyal, hakiki ve akılcı özgürlüğe doğru hareket etmesi gerekir. Bu iş başladı ve devam etmesi de biz insanların elindedir. Bu da yaratılış âleminde bir başka sünnettir.

Eğer insanlar daha fazla çaba harcar ve çalışırsa, ilahî programlarda belirlenen hedeflere daha çabuk ulaşırlar. Ancak eğer bu yapılmaz ve zafiyet gösterirlerse, bu yolda daha uzun yıllar beklemleri gerekir; tıpkı İsrailoğulları’nın sapkınlığı gibi:

“Öyleyse orası (arz-ı mukaddes) onlara kırk yıl yasaklanmıştır; (bu müddet içinde) yeryüzünde şaşkın şaşkın dolaşacaklar.”⁽²⁾

İsrailoğulları kendi hataları yüzünden şaşkın şaşkın yıllarca çöllerde avare oldular. Bu süreyi kısaltabilirlerdi, ama zafiyetleri ile daha da uzattılar. Bizim kaderimiz de öyledir. Müslümanlar için de insanın yaratılış yönü, bi’set ve Yüce Allah tarafından peygamberlerin gönderilme felsefesi ve kitapların nazil oluşunun sebebi hem beyan edilmiş hem belirlenmiştir. Şimdi insanlar isterlerse bu yolu hem uzatabilir hem kısaltabilirler; hedeflerine daha erken veya daha geç ulaşmak kendi elindedir artık.⁽³⁾

1- Fetih, 28.

2- Maide, 26.

3- İslam Peygamberi (s.a.a) ve İmam Cafer Sadık’ın (a.s) veladet yıl dönümünde İslami nizamın yetkilileri ile görüşmede konuşma, tar. 30.05.2002.

Çağdaş Cahiliyetle İslam Öncesi Cahiliye Çağı'nın Karşılaştırılması

Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) bi'seti insanlık için yeni bir yolun başlangıcıydı. Bu mesajı çevreleyen o günün ortamı ve mesajın ortaya çıktığı mekân, oldukça kötü ve tahammül edilmesi imkânsız bir dünyaydı; maddiyata aşırı derecede düşkünlük dünyası; hayvanî özelliklerin hâkim olduğu, güçlülerin ve zorbaların dizginsiz dünyasıydı; ayrımcılık, fesat, zulüm ve kayıtsız şartsız şehvetperestlik dünyasıydı. Bu durum sadece Hicaz yöresine özgü değildi. Şimdiki Arabistan'ı çevreleyen Sasani İran ve Roma imparatorlukları gibi iki büyük devlette de aynı sorunlar hâkimdi.

İslam zuhur ettiğinde insanların yaşamını baskı altında tutan cahillik, oldukça ağır ve geniş kapsamlı bir cahillikti. O dönemde tüm bölgelerde, Arabistan yöresini çevreleyen tahammülü imkânsız fitneler vardı. O çağın şartlarına göre ilim de vardı; medeniyet de vardı; kraliyet iktidarları ve protokoller bağlamında düzen de vardı. Ancak var olmayan tek şey, insanîyet nuru ve faziletiydi. Yani tam da beşerin kesin ihtiyacı olan şey, yani insanî fazilet ortamı ve acıma duygusunun hâkim olduğu adalet ortamı yoktu. O dönemde yaşayan insanların bulamadığı şey adaletti; zayıfların, güçlülerin ayağı altında ezilmemesiydi; yeryüzünün bereketlerinin sadece güçlü bir kesimin tekelinde olup da başkalarının bundan mahrum bırakılmamasıydı. İnsanlığın büyük dertleri bunlardı. Sasani iktidarında da bu böyleydi; Roma imparatorluğu adı altındaki durum da böyleydi. Tabi her birinde şekli fark-

lıydı. O dönemin Hicaz yöresinde ve bedevi yaşamın hâkim olduğu topraklarda da başka türlüydü. İslami bi'set tüm bunların karşısında zuhur etti ve doğdu. Bu bi'set, sadece Hicaz halkına ait değil, tüm beşeriyete aitti.

“O herkes için, bir öğüttür.”⁽¹⁾

İslam Peygamberi (s.a.a) bu acı problemlerin karşısına dikilmeyi başardı ve hepsini altüst etti. Allah Resulü (s.a.a) beşerî adaletsizlik ve düzensizlik duvarlarında derin çatlaklar oluşturmayı, bazı duvarları yıkmayı ve bazılarını da yıkmaya hazır hâle getirmeyi başardı. İslam Peygamberi (s.a.a) en zorlu ve en ağır gerçeklerle karşı karşıyaydı. Gerçekte çirkinlik, düzensizlik ve fesat gibi özellikler güç, kılıç, irade ve siyasetle bir araya geldiğinde insanlık için büyük bir tehlikeye dönüşmektedir.

Bugün 21. yüzyılın insanı, onca iddiasına karşın, sergilenen bazı zafiyetler yüzünden, dizginsiz bir güç veya güçler topluluğunun gücüne, çelik pençelerine ve silah gücüne dayanarak kendine ait olmayan bir şey üzerinde hak iddia etme noktasına doğru sürükleniyor. Bu durum, tam da bi'setin başladığı günlerde hâkim olan durumdur. Ancak Allah Resulü (s.a.a) direndi, “Bu bir gerçektir, bu gerçekle nasıl uzlaşıyoruz?” dedi. Çünkü bazıları zafiyet ve iradesizliğini bu şekilde haklı göstermeye çalışır ve “Bu bir gerçek, ne yapalım, elden ne gelir?” derler.

Oysa karşısında teslim olmamız gereken gerçek, asla bu değildir. Doğal gerçekler, çaresi bulunmayan gerçekler, insanlara dayatılmayan gerçekler, asıl bunlar insanların alışması ve uzlaşması gereken gerçeklerdir. Bazılarının silah zoruyla ve zorbalıkla başkalarına dayattıkları gerçeklere ise karşı durmak ve onları bozmak gerekir.

1- Tekvir, 27.

Bugün istikbarın gücünün bir gerçek olduğunu ve elimizden bir şey gelmediğini söylemek asla mantıklı değildir. Bu gerçek doğal değil; başkalarınca dayatılan bir gerçektir. Büyük insanlar, ilahî dinler ve büyük düşünceler taşıyan düşünürler bu gerçeği değiştirmek için karşısında durur; mücadele eder ve onu değiştirirler. Bi'setin hakikati, budur. Bu mesaj Mekke ortamına girdiğinde yani *"Allah'tan başka ilah yoktur, deyin ki kurtuluşa eresiniz."* buyurduğunda⁽¹⁾ hatta insaflı insanlar bile bu sözün bir gün zafere ulaşacağına ihtimal vermeye cesaret edemiyordu. Çünkü bunun için gerekli zemin yoktu. Dahası, Kâbe'nin duvarlarına asılan onca büyük put ve bu putları koruyanlar, Cahiliye Dönemi'nin derin bağnazlıkları, Mekke'nin bilinen eşrafı, onca güçlü ve nüfuz sahibi hanedan varken ve bunların ardında Sasani iktidarı ve Roma imparatorluğu gibi güçlü devletler dururken bu imkânsızdı. Sonunda *"Lâ ilâhe illallah"* şiarı bunların hepsini ezdi geçti. Ama ilk etapta kim bu mesajın uygulanabileceğini düşünmeye cesaret edebilirdi!? Zayıf insanlar tam bu noktada geri adım atmaya başlarken görev, risalet ve bi'set sorumluluğu, İslam Peygamberi'ni (s.a.a) ilerletti. Bi'set demek, ayaklanmak demektir; bi'set geldi ve ilkin Hicaz'da, sonra da o günün uygar âleminde bu ortamı 23 yılda değiştirdi.

İslam'ın zuhuru ve bi'setin üzerinden henüz yarım asır geçtiği bir sırada o günün uygar dünyasının yarısından fazlası İslam'dan etkilendi. O dönemin güçlü imparatorluklarının ilim, akıl, teşkilat, askerî güç, iddia, gurur ve kibirleri olmadığı zannetmeyin. Evet, bunların hepsine sahiplerdi; ancak ihlaslı, fedakâr ve çalışkan insanların kalplerine açık, net ve güçlü mantığa dayalı bir iman yerleştğinde tüm bu engelleri ortadan kaldırmak mümkündür. Bugün de öyledir. İslami

1- Biharu'l-Envar, c. 18, s. 202.

iman, mantık ve delile dayanan, insanlığın saadet ve iyiliğini güvence altına alan bir imandır.⁽¹⁾

1- İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Bi'set yıldönümünde İslami nizamın yetkilileri ile görüşmede konuşma, tar. 05.10.2002.

İslami Uyanış: Müslümanların Cehalet ve Sapkınlık Döneminden Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Hakiki Öğretisine Dönüşü

Bu kutlu doğum, insanlık tarihi için ilahî rahmetin habercisiydi. Kur'ân-ı Kerim'de İslam Peygamberi'nin (s.a.a) varlığı “**Âlemlere rahmet**” şeklinde tabir edilmiştir. Bu rahmet sınırlı değildir; talim, terbiye, tezkiye, insanları doğru yola hidayet, maddi ve manevi yaşamlarında ilerlemelerini sağlama gibi faktörleri de kapsar. Bu veladet sadece o dönemin insanlarına da özgü olmayıp bütün tarihe aittir. **“Peygamberi, müminlerden henüz kendilerine katılmamış bulunan diğer insanlara da göndermiştir.”**⁽¹⁾ Bu hedefe ulaşmanın yolu ise, insanoğlu için belirlenen İslam maarifi ve kanunlarına uymaktır.

Büyük İslam ümmeti asırlar boyu birçok sorun ve sapmalara maruz kalmıştır. Bizler İslam'ı kendimizden uzaklaştırdık ve İslam'ın bizi sakındırdığı şeylerle uğraştık. Şu uzun tarih boyunca iç savaşlarla uğraştık; tağut güçleri bizi uğraştırdı. Sonuç ne oldu? Büyük İslam ümmeti İslam'ın ilk asırlarından sonraki yüzyıllarda Sevgili Peygamberimiz (s.a.a) ve aziz İslam'ın bu ümmet için belirlediği hedeflere ulaşamadı. Yüce Allah'ın İslam ülkelerine sunduğu ve bizim kalkınmamıza vesile olabilecek onca maddi servete karşın, bilimde, sanayide ve kalkınmanın birçok ekseninde dünyanın geri kalmış bölgelerinin bir parçası olduk. Oysa bu, İslam'ın bizler için

1- Cuma, 3.

mukadder buyurduğu durum değildi. Bu, biz Müslümanların kötü amel, davranış ve gafletinden hâsıl olan durumdu. “... Başına gelen kötülük ise nefsindendir.”⁽¹⁾ Aslında biz, bitmek bilmeyen gafletlerimizle kendimizi bu hâle getirdik.

Artık İslam dünyasında durum değişmiştir. İslami uyanış İslam dünyası genelinde hissedilmektedir. İslam dünyasının her tarafında büyük bir hareketin çeşitli merhaleleri göze çarpıyor. Müslümanların izzet, kalkınma ve ilerlemesine vesile olan İslami ilke ve kanunlara geri dönme eğilimi gözlemleniyor. İslam dünyasının aydınları, ulema ve siyaset adamlarının bu hareketi takviye etmeleri gerekir. İslam dünyasında gençler arasında yükselen İslami uyanış hareketinin İslam devletlerinin zararına olacağını düşünenlerin bu düşüncesi yanlıştır. Hayır! İslami devletler İslami uyanış bereketi sayesinde istikbar güçlerinin onlardan gasp ettiği eski izzetini geri alabilirler. Bunun bir örneği, bizim ülkemiz, inkılabımız ve İmam’ımızdır (k.s). Biz asırlar boyu istibdadın tutsağı ve iki asır da ecnebi sultasının altında kaldıktan sonra kendimize geldik ve Rahmetli İmam Humeyni (k.s) milletimize izzetini geri kazandırmayı başardı. İngilizler, Ruslar ve Amerikalılar sırasıyla bu ülkede efendilik ettiler ve kelimenin tam anlamıyla hüküm sürdüler. Görünüşte yönetim onlarda değildi; ama aslında tüm işler ve ülkenin her şeyi onların elindeydi. Halkımız ise kendi haklarından, kaynaklarından, izzetinden ve inancının hakiki tadından mahrumdu.

Rahmetli İmam Humeyni (k.s) istibdat ve sömürünün uzun süren sultasını İslam’a dönüş ve İslam’a dayanma yoluyla, ülkemizin başından bertaraf etmeyi ve bize izzetimizi yeniden kazandırmayı başardı. İmam Humeyni (k.s) halkımıza kendi ayağı üzerinde durabileceğini anlatarak İslami kimliğini

1- Nisa, 79.

hissettirdi; kendi kaderini belirleyebileceğini, kendi yöneticilerini seçebileceğini, kader belirleyici durumlarda evet veya hayır diyebileceğini hissettirdi. Bizim milletimiz asırlarca böyle bir şeyi tatmamıştı; bunu onlara İslam dini kazandırdı. Dünyanın neresinde olursa olsun, İslami hareketin takviye edildiği, geliştiği ve o ülkenin insanları ve gençlerinin İslam'a yaklaştıklarını hissettiği her yerde, aynı kimlik ve izzetin ihya edildiği duygusu hâkim olacaktır.⁽¹⁾

1- 17 Rebiyülevvel yıldönümü dolayısıyla İslami nizamın yetkilileri ile görüşmede konuşma, tar. 19.05.2003.

Bi'seti Anmak; Onun Büyük Derslerini Yeniden Hatırlamaktır

Bi'seti anmak, sırf saygın bir anıyı takdir etmekten ziyade, bugün bütün beşeriyet ve özellikle Müslümanların ona ihtiyaç duyduğu İslam Peygamberi'nin (s.a.a) bi'setinin büyük derslerini yeniden gündeme getirmektir. Bugün insanlık tağut güçlerinin sultanından, zulümden, ayrımcılık, fesat ve özel bir kesimin heveslerinin insanların yaşamı üzerindeki sultanından acı çekmektedir. Bugün insanoğlunun yaşamı, maneviyattan hiç bir şey anlamayan, heva ve heveslerinin tutsağı olan insanların heveslerinin oyuncağı olmuştur. İnsanlık bugün her zamankinden daha fazla bi'set mesajına muhtaçtır.

Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Bi'seti, İnsanları Yaşam Tarzlarında Tevhide Davettir

Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) bi'seti, en başta tevhide davetti. Tevhid sırf felsefi veya fikrî bir tez değil; insanlar için bir yaşam tarzıdır; Allah'ı kendi yaşamında hâkim kılmaktır; çeşitli güçlerin elini insan yaşamının üzerinden kesmektir.

İslam Peygamberi (s.a.a) ve diğer bütün peygamberlerin esas mesajı olan "Lâ ilâhe illallah"ın anlamı, insanın yaşam tarzını ve yolunu seçerken, şeytani ve tağutî güçlerin buna müdahale etmeye ve insanların yaşamını kendi heves ve eğilimlerine feda etmeye hakkı olmadığıdır. Eğer tevhid, İslam'ın yorumladığı gerçek manada ve bütün peygamberlerin taşıdığı mesaj olarak Müslümanların ve toplumların yaşamında gerçekleşir-

se, insanlar hakiki saadete, dünyevi ve uhrevi kurtuluşa erer; insanoğlunun dünyası da mamur olur. Böyle bir dünya insanoğlunun hakiki tekâmül ve yücelmesinin hizmetinde olur.

İslam açısından dünya, ahiretin ön hazırlığı ve güzergâhıdır. İslam dünyayı reddetmez; dünyevi imkânlardan tatmin olmayı menfur saymaz; insanı tüm yetenekleri ve içgüdüleriyle yaşam arenasında aktif görmek ister. Ancak tüm bunlar insanî maneviyatın tatlanması ve ruhun yücelmesinin hizmetinde olmalıdır. Böylece bu dünyada yaşamak da tatlı olur. Böyle bir dünyada zulüm, cahillik ve yırtıcı olmaya yer yoktur ve böyle bir dünyayı inşa etmek zor olduğu kadar çaba ve cihat da gerektirir. İslam Peygamberi (s.a.a) ta ilk günden itibaren bu cihada başladı.

Bi'set; İnsanoğlunun İhtiyacı Olan Tüm Kemallere Davettir

İslam Peygamberi'nin (s.a.a) insanları davet ettiği şey, insanoğlunun tarihin tüm devrelerinde muhtaç olduğu şeydir. Allah Resulü (s.a.a) insanları ilme davet etti. Kur'ân-ı Kerim'in ilk ayetleri ilmi takdir etmeye yöneliktir:

“Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı döllenmiş bir yumurtadan yarattı. Oku! Rabbin, en büyük kerem sahibidir. O Rab ki kalemle (yazmayı) öğretti.”⁽¹⁾

İslam dini ilkin talim meselesini gündeme getirdi. İlim, insanın kurtuluş vesilesidir ve belli bir zaman veya mekâna bağlı olmadığı gibi, insan yaşamının tüm devirleri ile de ilgilidir.

İslam Peygamberi (s.a.a) insanları hareket ve kıyama davet etti. Allah Teâlâ Resulullah'a (s.a.a) nazil ettiği ilk ayetlerde

1- Alak, 1-4.

şöyle buyurur: **“Kalk ve (insanları) uyar.”**⁽¹⁾ İşte bu; kıyam etmek, hareket etmek, durgunluk ve donukluk durumundan çıkmak ve kendini sorumlu bilmektir:

“(Resulüm! Onlara) de ki: Size bir tek öğüt vereceğim: Allah için ikişer ikişer ve teker teker ayağa kalkın.”⁽²⁾

Allah için kıyam etmek insan yaşamının tüm şartlarında işe yarar; kıyam etmeden ve harekete geçmeden hiç bir yüce hedefe ulaşabilmek mümkün değildir.

İslam Peygamberi (s.a.a) insanları nefislerini tezkiye, tasfiye ve terbiyeye davet etti:

“Çünkü ümmîlere içlerinden, kendilerine ayetlerini okuyan, onları temizleyen, onlara Kitab'ı ve hikmeti öğreten bir peygamber gönderen O'dur.”⁽³⁾

Tezkiye, ilk şarttır. Tezkiye olmaksızın ilim de insanoğlunun fesat ve sapkınlığa düşüp evrilmesine neden olur. Nitekim günümüzde de gördüğümüz üzere ilim, insanoğlunun çökmesinin vesilesidir ve ilimden; milletleri zincire vurmak, hakikatleri ters yüz göstermek ve insanlara açlık çektirmek için yararlanılmaktadır. Bugün dünyanın dört bir yanında nice insanlar ilim silahı ile üzerlerine yürüyen ve onlara musallat olan sömürücülerin sultanı yüzünden, kendilerine ait olan hayatî kaynaklardan mahrum olup yoksulluk, miskinlik, mahrumiyet ve çaresizlik içinde yaşamaktadır. Evet, bugün de böyledir. Bugün küresel emperyalizm, yani dünyayı sömürmenin yeni yöntemi, ilme dayanarak ve bilimi bir araç olarak kullanmak suretiyle insanları mahvetmekte; onları

1- Müddessir, 2.

2- Sebe, 46.

3- Cum'a, 2.

zincire vurup ölüme ve yok olmaya sürüklemektedir. Bütün bunlar, tezkiyesi olmayan ilmin sonucudur.

İslam'da Üstünlük Kriteri Takvadır

İslam dini insanları uhuvvet ve kardeşliğe, herkesi bir görmeye, aralarında ayrımcılık yapmamaya, bir milleti bir başka millete karşı yücelik ve üstünlük taslamamaya davet eder. İslam dini, muttaki insanlara saygı duymayı emreder.

İslam'da üstünlük kriteri takvadır.

Takva, kendi davranışlarına dikkat etmek, ayağının altına bakmak, ilahî sınırları gözetlemek ve yaşam için plan yapmaktır.

Bunlar belli bir zamana özgü değildir ve günümüz insanı da buna muhtaçtır. İnsanların medeniyeti ve ilmi ilerledikçe, bu tür şeyler onu saadete kavuşturur. İslam ümmeti bu tür konulara özen göstermeli ve bunları talep ederek bu uğurda çaba harcamalıdır. Bunun için Müslüman milletlerle İslam ülkelerinin lider ve yetkilileri, bu ülkeleri yönetenlerin azim ve iradeleri gereklidir.

Bugünün duasında⁽¹⁾ şöyle geçer:

“Doğrusu ben, sana doğru göç eden insanın birikiminin seni seçeceği bir irade ve azim olduğunu biliyorum.”

Bu duada belirtildiği üzere, en faziletli insanî birikim, insanın Allah yolunu seçecek ve bu yolda hareket edecek azim ve iradeye kavuşmasıdır. Bu yol, zorlu bir yoldur, ancak insanın azim ve iradesi ile kolaylaşır. Bunlar, İslam'ın bize verdiği derslerdir. Bizler de bu dersleri yaşamımızda tecrübe ettiğimizde, pratik olduklarını anlamışızdır; yani deneyimler de bunu doğrulamaktadır.

1- İkbalu'l-A'mal, c. 2, s. 678.

Asr-ı saadette bir avuç insan medeniyetten, ilimden ve yaşamın tüm nimetlerinden mahrum oldukları hâlde bu ilkeler sayesinde ve bu güçlü temellere sarılarak bir kaç asırda dünyada en büyük medeniyeti inşa etmeyi başardı; bütün dünya onların medeniyetinden, ilminden ve ilerlemelerinden yararlandı. Bu, bizim geçmişteki deneyimimizdir. Bugün de bizler İran İslam Cumhuriyeti'nde nerede irademizle Allah'a tevekkül ettiysek ve nerede gücümüzü kullandıysak, heveslerimizi bir kenara bırakıp hedeflerimizi büyük saydıysak, attığımız adımlar başarılı olmuştur.

Bilginlerin, Aydınların, Yetkililerin ve Seçkin İnsanların İslami Toplulukların Durumunu İslah Sorumlulukları

İslam'ın en büyük hedeflerinden biri olan toplum ve medeniyet inşa etmenin, düşmanlıklar olmaksızın mümkün olamayacağı kesindir. Asr-ı saadette de İslami nizam ve toplumun kurulmasına karşı düşmanlıklar söz konusuydu. Bugün de öyledir. Bugün İslam dünyasında Müslüman milletler kendilerinde İslam'a saygı ruhunu buluyor ve İslam yüzünden izzetli olduklarını hissediyorlar. İslami uyanış, İslam ümmeti düşmanları istese de istemese de, ortaya çıkan bir hakikattir. Bu yolu izlemek, İslam ülkelerinin yöneticilerinin kesin azim ve iradelerini gerektirir.

Bizler bizzat bu sözlerin ilk muhataplarıyız ve üzerimize ağır görevler düşmektedir. İslam Peygamberi (s.a.a) şöyle buyurur:

“Halk kitlelerinin ıslahı, o ülke ve toplumun başındakilerin, bilge ve seçkin insanların ıslah olmasına bağlıdır.”⁽¹⁾

1- Mevaizu'l-Adediye, s. 124.

Allah Resulü'nden (s.a.a) bilge ve seçkinlerin kimler olduğu sorulduğunda şöyle buyurdu:

“Bilginler, aydınlar, bilinçli insanlar, hükümdarlar ve yetkililer ümmetin bilge ve seçkin insanlarıdır.”⁽¹⁾

1- İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Bi'set yıldönümünde İslami nizamın yetkilileri ile görüşmede konuşma, tar. 24.09.2003.

Resulullah'ın (s.a.a) Emsalsiz Şahsiyeti; Tüm Çağlar İçin Ebedi Örnek ve Modeldir

İslam Peygamberi'nin (s.a.a) yaşamı, Allah için, Allah yoluna ve ilahî emirleri yaygınlaştırmaya vakfedilen bir yaşamdır. Bu yegâne ve emsalsiz insanın kişiliği İslam tarihinin tüm devirleri için ebedi bir örnek, bir ders ve bir modeldir:

“Andolsun ki, Resulullah, sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok zikredenler için güzel bir örnektir.”⁽¹⁾

İşte böyle bir çabayla İslami öğreti tarih boyunca yaygınlaşıp her tarafa yayıldı. Bu öğreti sadece Müslümanlara özgü değildir. Bütün insanlar İslam öğretisinin yaygınlaşmasından yararlanmıştır. Eğer biz Müslümanlar İslam öğretisinin değerini bilir ve derinliklerini anlarsak, insanın hakiki ve fitrî isteklerine uygun yeni bir dünya inşa edebiliriz. İslam ümmeti İslam'a sarılarak kendini şehvet, öfke, cahillik, bencillik ve kibirle dolu dünyadan kurtarabilir. İslam'ın tüm maarif ve öğretisinin ruhu, insanın davranış ve ruhunun dizgininin şehvet ve öfkenin ellerine verilmemesinden ibarettir; insanı ve insanî toplumları bencilliklerin yönetmemesi, bilakis akıl ve takvanın yönetmesidir.

Şu beşerin çektiği acılara bir bakın! Fakirlikler, mahrumiyetler, ayrımcılıklar, fesat, cahillik ve yersiz bağınazlıklar nere-

1- Ahzab, 21.

den kaynaklanıyor? Toplumlarda katliamlar, savaşlar, mazlumiyetler, zulümler ve acımasızlıklar nereden geliyor? Tüm bunların kökleri, nefsini kontrol edemeyen, şehvetine, öfkesine, bencilliğine, mal ve servet hırsına tutsak olan insanların başka insanların kaderine musallat olup, insanları yoksulluğa, savaşa, cahilliğe, ayrımcılığa, fitne ve fesada sürüklemelerine uzanır. İslam dini buna çare bulmak istiyor. İslam dini, Yüce Allah'ın insanlığa en büyük hediyesi olan irade ve karar yetisinin cehalet, kötülük, dünyaperestlik ve bencilliğin eline değil, akıl ve takvaya teslim edilmesini ister.⁽¹⁾

1- Halk kesimleri ile görüşmede konuşma, tar. 14.04.2004.

İslam Peygamberi; Başta Adalet, İnsaniyet, Marifet, Kardeşlik, Gelişme ve Tekâmül Olmak Üzere Tüm İyiliklerin Öğretmenidir

Bu mübarek münasebet dolayısıyla büyük İslam ümmetini, aziz İran milletini, bu mecliste bulunan saygıdeğer konukları, özellikle yabancı konukları ve kardeşlerimi kutlarım. İslam'ın Büyük Peygamberi'nin (s.a.a) kişiliğini takdir etme ve saygı gösterme bağlamında biz Müslümanların birbirimize söyleyeceğimiz ve kendi aramızda konuşup irdelleyeceğimiz çok şeyimiz olduğunu söylemek isterim. Çünkü İslam Peygamberi (s.a.a) tarihin sonuna kadar tüm iyiliklerin, adaletin, insaniyetin, marifetin, kardeşliğin ve insanlığın daimi gelişmesi, tekâmülü ve kalkınmasının öğretmenidir. İnsan bu değerli derslerden bağımsız olduğunu düşünebilir mi!? Bugün de insanlık her zaman olduğu gibi Allah Resulü'nün (s.a.a) derslerine ve öğretisine muhtaçtır.

Müslümanların Şimdiki Durumu ve İslam Ümmetine Vahdet Çağrısı

Bugün İslam ümmetinin burada bulunan saygıdeğer ve seçkin topluluğuna arz etmek istediğim konu, Müslümanlar arasında vahdet ve birlik meselesidir. Bugün İslam dünyası ve İslam ümmeti birçok musibetle karşı karşıya bulunuyor ve bu musibetlerin büyük bir bölümü biz Müslümanlardan kaynaklanıyor. Bizler müsamahakâr davrandık; tembellik ettik; bencilliklerimiz ve dünya sevgimizle İslam ümmetinin insanî

tekâmül zirvesine giden yolunu izlemedik. Bu yüzden şimdi bu yola geri dönmeliyiz; hareket etmeliyiz; tövbe etmeliyiz. Fakat hiç kuşkusuz tarihin son dönemlerinde şu geri kalmışlıkların, musibetlerin ve sorunların büyük bir bölümü, günümüz ve dünün dünyasına hâkim olan batıl küresel düzenden kaynaklanır. Küresel düzen, güce ve zorbalığa dayalı bir düzendir; insanca yaşama düzeni değil, orman düzenidir.

Şu İslam dünyasının hâline bakın! Biz yıllardır, sürekli Filistin meselesinden İslam dünyasının derin yarası olarak söz ediyoruz. Bugün Irak da buna eklendi. Bakın şu zorbalara zora ve şiddete başvurarak neler yapıyor! Ne kadar mantıksız ve yanlış söz varsa, zora başvurarak, silah mantığına, siyasi ve mali güce güvenerek mantıklı ve savunulabilir bir sözmüş gibi gösteriyor ve uyguluyorlar. Dünyadaki tüm milletlerin örf ve adetlerinde cinayet ve suç sayılan her şeyi alenî bir şekilde yapıyorlar ve bazen de işin dış görünüşünü düzeltmek için ona bir ad da koyuyorlar. Oysa hiç kimsenin bunu kabul etmediğini de biliyorlar. Hatta bazen yaptıkları işler için bir ad, bir maske kullanma ihtiyacı bile hissetmiyorlar. İşgalci Siyonist rejim İsrail; açıkça Filistinli seçkin insanları katledeceğini söylüyor ve Amerika yönetimi de açıkça ve alenî bir şekilde ona destek veriyor. Bu, günümüz dünyasına hâkim olan düzendir.

Emperyalist Amerika'nın zorbalığı ve dayatmaları için mücadelede iddiasında bulunduğu "Terörizm", açıkça Siyonist rejimin (İsrail) elebaşlarının dilinde ve amelinde zorla ve silah gücüyle gerçeğe dönüşmektedir. Irak'ın işgali, büyük ve kültürlü bir milleti aşağılayıp zillete sürüklemek, uluslararası bir suçtur; ama onlar bunu açıkça ve insan hakları, demokrasi ve özgürlüğü savunma adı altında yaptılar. Dünyada hiç kimse bu yalanlara inanmadı. Çünkü işgalcilerin Irak topraklarının-

daki davranışları zaten bunun tam tersini gösteriyordu; insan haklarına ve halkın kendi yönetimini belirleme hakkına asla itina etmedikleri ve hiç bir değer de vermedikleri açıkça ortadaydı! Irak'ta bütün atamaları Amerika yapıyor; kendileri yönetici belirliyor; kendileri yasa yapıyor ve yine bu yasalara karşı çıkanları hiç yargılamaksızın cezalandırıp infaz ediyor! Irak'ta neler yaşandığına bir bakın! Bunlar, bugün İslam ümmetinin acınacak hâlidir.

Bugün İslam ümmeti sırf dünyanın zengin bir noktasında yer aldığı için, çağdaş medeniyetin çarkının dönmesi buradaki imkânlara bağlı olduğu için, zorbarların saldırılarına maruz kalmıştır ve bu zorbarlar bu yolda her türlü cinayeti mubah saymaktadır. Bu, İslam ümmetinin acınası hâlidir. İslam ümmeti bu saldırılara karşı kendini güçlü bir şekilde savunamaz mı? Bu sorunun cevabı “evet”tir. Biz, kendimizi savunabiliriz. Bizim kendi hakkımızı ve varlığımızı savunmak için birçok imkânımız var.

Biz büyük bir ümmetiz.

Bizim muazzam servetimiz var. Biz, halkımıza “zorbarların karşısında durabilecek” gücü veren seçkin insanlara ve manevi sermayelere sahibiz.

Bizim dünyada eşine ender rastlanan derin bir kültür ve medeniyetimiz vardır; birçok imkânlara sahibiz ve bu yüzden potansiyel olarak kendimizi savunabiliriz.

Peki ama neden savunamıyoruz!? Neden pratikte elimizden hiç bir şey gelmiyor!? Neden bir ve birlik değiliz?

Çünkü türlü bahanelerle bizleri birbirimizden ayırdılar. İslam ümmeti denilen muazzam ve donanımlı orduyu tek düşünce ve kaygıları, birbiriyle çatışmak, birbirinden korkmak, birbirine saldırmak ve birbirinin yüzünü tırmalamak olan

gruplara ayırdılar. Bu şartlarda bu ordunun etkinliğini kaybedeceği açıktır.

Bugün İslam dünyasının vahdet meselesini gözden geçirme ve üzerinde ciddi ciddi düşünme zamanı gelmiştir. Bugün Amerika'nın bu bölgedeki tehdidi sadece bir iki ülkeye yönelik değil, herkese yöneliktir.

Bugün Amerika'nın egemen sınıfının arkasında duran Siyonist sermayenin tehdidi sadece bizim bölgenin bir parçasını yutmakla yetinmez; bölgenin tümünü yutmak ister ve bunu açıkça dile getiriyorlar.

“Büyük Ortadoğu Projesi”nin, yani “**BOP**”un bundan başka anlamı yoktur.

Bundan elli küsur yıl önce gaspçı Siyonist rejim İsrail'in kurulduğu günden ve yine bu düşüncenin Batılı ve Avrupalı çevrelerde şekillendiği yaklaşık yüz yıl öncesinden beri niyetleri bu bölgeyi yutmaktı; parçalamaktı.

Çünkü bu bölge onlara lazımdı. Onlar için bu bölgenin insanları asla önemli değildir.

Burada yaşayan herkes tehdit altındadır. Madem herkes tehdit altındadır, o zaman en makul iş, herkesin düşünmeye başlaması ve el ele vermesidir. Bizim İslam ülkelerine ve devletlerine ciddi tavsiyemiz ve onlardan talebimiz, bu meselelerin üzerinde düşünmek ve çalışmaktır. Tabi bunun bazı ön hazırlıkları ve zorlukları da vardır. Öncelikle ön hazırlığın tamamlanması gerekir. Kuşkusuz düşman da boş oturmayacak ve tefrika yaratmaya yarayan eski araçlarını kullanacaktır. Etnik grupları, mezhepleri ve kavimleri kullanacak, İslam'ın ön plana çıkarılmaması üzerine kurulu planları devreye sokacaktır. İslam dini etnik kimliğin, kişilik ve esas kimliğin kriteri olmadığını vurgulamaktadır:

“Muhakkak ki Allah yanında en değerli olanınız, O'ndan en çok korkanınızdır.”⁽¹⁾

İslam dini Müslüman kardeşlerin birbirine karşı kardeşçe davranmaları gerektiğini vurgular. Burada Sünnî veya Şîî olan veya falanca mezhepten olan kardeşler dememiş, sadece “Müslüman kardeşler” demiştir.

“Müminler ancak kardeştirler.”⁽²⁾

Kur’ân-ı Kerim’e, İslam’a ve şu kıbleye inanan herkes, mümindir ve müminler birbirinin kardeşidir. İslam bize bunu söylemiştir. Ancak biz hançerimizi kardeşlerimizin göğsüne saplamak için ardımızda saklıyoruz. Kuşkusuz her tarafta suçlular da vardır. Bunların önüne geçmek ve hepsi ile mücadele etmek gerekir.

Bugün İslam ümmeti hayatı, onuru, kurtuluşu ve İslam bayrağını dikmesi için vahdete muhtaçtır. Hangi mantık buna karşı direnerek ihtilaf yaratabilir? Vahdet tüm zaruretlere ve önceliklere tercih edilir; ama aynı zamanda hepsinden önce gelir ve önceliklidir. Neden Müslümanlar arasında birliğin zarureti anlayamıyoruz!? Omuzlarımızda ağır bir yük vardır ve bu dönem, çok hassas bir dönemdir. Eğer düşmanlar güç kullanarak bölgeyi ele geçirirse, İslam dünyası yine sömürü döneminde olduğu gibi yüz yıl daha gerileyecek ve İslam ümmetiyle modern ve sanayileşmiş dünya arasındaki mesafe yüz yıl daha uzayacaktır. Biz buna cevap vermiyoruz. Bugün biz bundan sorumluyuz. Bugün tüm devletler, seçkinler, elitler, kültürel ve dinî rical bundan sorumludur. Hepimiz İslam dünyasının vahdeti karşısında sorumluyuz. İmam Humeyni’nin (k.s) İslam İnkılabı’nın zaferi öncesin-

1- Hucurat, 13.

2- Hucurat, 10.

den, yaşamının son anlarına kadar sürekli dile getirdiği ve vurguladığı konu İslam ümmetinin vahdeti, Müslümanların birlik ve beraberliği ve küçük bahaneleri büyütmemekti. Bugün bunun gerçekten hikmetli ve çok doğru bir tavsiye olduğuna şahit olmaktayız.⁽¹⁾

1- Vahdet zirvesine katılan konuklar ve nizamın önde gelen yetkilileriyle görüşmede konuşma, tar. 07.05.2004.

**İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Bi'setinin
Bereketlerinden Biri Olarak İslam
Ümmetinin Özellikleri**

Emsalsiz özellikleri ve bileşenleriyle İslam ümmetini oluşturmak, bu muazzam bi'setin en büyük bereketlerinden biriydi. İslam ümmeti, sadece bir kalabalığın herhangi bir inanç ek-seni etrafında toplanmasından ibaret değildir. İslam ümmeti, Allah Resulü (s.a.a) ve Kur'ân-ı Kerim'in planını yaptığı üzere ilim, ahlak, hikmet, doğru ilişkiler ve adaletten yararlanan insanlardan oluşan bir toplumdur ve tüm bunların sonucu ise insanların, Yüce Allah tarafından kendilerine verilen yete-nekle tekâmülün zirvesine ulaşmasıdır. İslam ümmeti İslami talim ve terbiyenin mazharıdır ve Hz. Resul-ü Ekrem (s.a.a) bu işe en kötü ve zorlu şartlarda sıfır noktasından başlamıştır.

Muhteşem bi'set anından hemen sonra tevhid haykırışının İslam Peygamberi'nin (s.a.a) mübarek ağzından duyulduğu günlerde dünya küfür ve zulüm dünyasıydı; ahlaktan uzaklaşma dünyasıydı ve insanlar türlü fesat ve sorunların içine batmıştı. Allah Resulü'nün (s.a.a) yaşamında bu muazzam hareket mucizevi bir şekilde on üç yıl içinde gerçekleşti ve 13 yılın ardından İslam ümmetinin ilk çekirdeği Medine'de oluştu. Bu merkezî çekirdeği kamerî dördüncü ve beşinci yüzyıllarda İslam ümmeti olarak bildiğimiz duruma dönüştüren şeyse, aydın iman, açık ve çok yönlü öğretisi, kesin azim, irade ve sürekli çabaydı.

İşte bunlar hicretin ilk yıllarında Medine'deki bir kaç bin kişilik küçük bir toplumu, kamerî dördüncü ve beşinci yüzyıllar-

da dünyada muazzam, muktedir, saygın, ilim ve hikmet kaynağı bir ümmete dönüştürmeyi başardı. Bunun detayını tarih bize anlatmaktadır. Daha sonraları İslam ümmeti inişli çıkışlı tarihinde nerede İslam öğretisinden gafil olduysa, hezimete uğradı ve geriledi. İslam ümmeti nerede ilim, ahlak, sosyal ilişkiler, manevi iktidar, izzet, vahdet ve hepsinden daha da önemlisi adaleti göz ardı ettiyse, ilerlemesi durdu ve gerilemeye başladı. Bu iş, mütecaviz, saldırgan ve gözü dönmüş güçlerin bu ümmeti paramparça edecek, Müslümanları birbirine düşürecek ve ardından onlara musallat olup kaynaklarını yağmalayacak bir konuma kadar ilerledi.

Çağdaş İslami Uyanışın Başlaması; İstikbarın Müslüman Milletlere Çok Yönlü Saldırısı

Çağımızda onlarca yıldan beri İslam öğretisi sayesinde ve bu öğretiye dönüşün ardından İslami uyanış dalgası yükseldi ve tevhid bayrağı bir kez daha dalgalanmaya başladı. Bu hareketin doruk noktası, İslam dünyasının en hassas noktalarından birinde İslam Cumhuriyeti nizamının kurulmasıydı; burada Müslümanlar bir kez daha kaybettikleri kimliklerini buldular ve izzet kazandılar. Bugün bizler yine İslam ümmetinin çökmeye başladığı yüzyıllarda yaşadığı aynı tecrübelerle karşı karşıyayız. Bugün yine İslam ümmetine karşı, bu hareketi daha başlamadan bastırmak amacıyla bir savaş başlattılar. Bugün yine küresel zorba ve müstekbir devletler İslam dünyasının muazzam ve sonsuz insanî ve doğal kaynaklarını yağmalamak üzere -kendileri de açıkça bunu söylüyor- yeni bir savaş başlattılar. İstikbarın bu savaşta taşıdığı bayrakların her biri, sinsilik bayrağıdır. Onlar bu bayraklara demokrasi bayrağı ve özgürlük bayrağı diyor; ama meselenin iç yüzü başkadır. Meselenin iç yüzü, İslam ümmetinin izzetini, yani İslam'ın ta kendisini yok etmektir. Meselenin iç yüzü, direniş

odağını imha etmek ve böylece bölgede istikbarın karşısında hiç bir engel bırakmamaktır.

Ne zaman bizler zafiyet sergileyerek müsamahakâr davranırsak, düşman o zaman ilerlemiştir. Bugün İslam dünyasında musibetler hâkimdir. Filistin’de musibet vardır. Irak’ta musibet var; Afganistan’da musibet vardır. Birçok İslam ülkesi şu müstekbirlerin ve dünyayı yutmak isteyenlerin tehdidi altındadır. Oysa eğer İslam’a sarılırsak, bu zafiyetlerin üstesinden gelebilir, düşmanlara karşı direnebiliriz. Bugün İslam dünyasının kesin ihtiyacı olan şey, vahdet-i kelimedir. Müslüman milletlerin; istikbar ve İslam düşmanlarının zulmünden içi kan ağlıyor. Müslüman milletlerin yürekleri, Irak, Filistin ve Afganistan’da yaşananlar yüzünden acıyla burkuluyor, boğazları haykırışlarla doluyor. İslam ülkelerinin artık şu biriken güçten yararlanmaları gerekir.⁽¹⁾

1- İslam Peygamberi’nin (s.a.a) Bi’set yıldönümünde İslami nizamın yetkilileri ile görüşmede konuşma, tar. 13.09.2004.

Müslümanların Vahdeti İçin İslam Ümmetinin Makul Görevi

Hız. Hatemu'l-Enbiya ve Seyyid-i Beşer Hız. Muhammed Mustafa'nın (s.a.a) ve yine Hız. İmam Cafer Sadık'ın (a.s) veladetini siz saygıdeğer konuklara ve delegelere, İslam ülkele-rinin büyükelçileri ve İran milletine, ayrıca dünya genelinde tüm İslam ümmetine tebrik ediyorum.

Bu ad ve bu münasebet vahdet için bir kriter olmuştur. Do-layısıyla 12 Rebiyülevvel'le (bir rivayete göre onun veladet tarihi) 17 Rebiyülevvel'in arasında kalan günleri "Vahdet Haftası" olarak adlandırdık. Çünkü evvela İslam ümmetinin vahdeti bugün ve her zaman bu ümmetin en önemli gereksi-nimlerinden biridir. İkincisi, Müslümanların vahdet kriteri ve birlik ekseni, İslam Peygamberi'nin (s.a.a) mukaddes varlığı ve o büyük insanın adı ve anısıdır.

Vahdetten şimdiye kadar çok söz ettik. Eğer şimdiye kadar söylediklerimizin bazılarını uygulamış olsaydık, bugün Müs-lümanların kaderi şimdikinden çok daha iyi olurdu. Doğal olarak vahdet karşıtı bazı etkenler vardır. Bunlar etnik an-laşmazlıklar, dinî anlaşmazlıklar, siyasi anlaşmazlıklardır ve bunlarla mücadele etmek gerekir. İslam ümmetinin vah-det ekseni olan Allah Resulü'nün (s.a.a) mukaddes adına ve o büyük insanın anısına dayanarak bu anlaşmazlıklara galip gelmek gerekir.

Ancak bundan daha da zor olan şey, İslam ümmetine aşıla-nan tefrika etkenleridir. Zaten şu etnik ve dinî anlaşmazlıklar

zemininde İslam düşmanları her zaman takip ettikleri siyasetlere göre Müslümanlar arasında ihtilaf yaratıyor. Bu tür anlaşmazlıkların ardında düşman eli, düşman komplosu ve düşman tedbirini açıkça görmek mümkündür. Buna bir çare düşünmek gerekir. Hangi mezhepten olursa olsun, ümmetin akil insanların, İslam düşmanları tarafından tahrik edilen fitne dalgalarının Müslümanların arasında artan bir şekilde huzur, kardeşlik ve sevgiyi tehlikeye atmasına müsaade etmemeleri gerekir.

Kur'ân-ı Kerim bizi vahdete çağırmaktadır. Kur'ân-ı Kerim, birlik ve dayanışmamızı kaybettiğimiz takdirde onurumuzu, kimliğimizi ve gücümüzü de kaybedeceğimiz konusunda bizi uyarmıştır. Bugün maalesef İslam dünyasında bu karışmalar göze çarpıyor. Bugün İslam dünyasının aleyhindeki komplolar çok ağır komplolardır. Eğer bu dönemde İslam aleyhindeki komplolar daha organize ve daha şiddetliyse bunun sebebi, düşmanları panikleten İslam ümmetinin uyanışıdır. Küresel istikbar, İslam ülkelerine göz dikenler ve İslam ülkeleri ve devletlerine müdahale edenler İslam ümmetinin vahdetinden korkmaktadır.

Dünyanın yaklaşık bir buçuk milyar nüfusu Müslümandır ve yaşadıkları yer, dünyanın en önemli ve en değerli bölgelerinden biridir. Bunca doğal kaynak, bunca muazzam kültürel miras, bunca becerikli ve yetenekli insan gücü, Batı'nın ürünleri için muazzam bir piyasadır; bu ülkelerde bulunan muazzam petrol ve doğalgaz kaynakları, tüm bunlar istikbar güçlerini vesvese ediyor. Onlar tüm bunlara musallat olmak istiyor; ancak İslami uyanış buna mani oluyor. İslam ümmetinin vahdeti, bu düşmanlara karşı en büyük engeldir. Dolayısıyla Batı bu engeli kırmak ve aşmak için tüm çabasını harcamaktadır.

İran'daki İslam İnkılabı, oldukça hassas ve önemli bir gelişme olan bu ülkede İslam bayrağının göndere çekilmesi, İslam ümmetini heyecanlandırdı; uyandırdı; kendi kader ve gücü konusunda ümitlendirip özgüven kazandırdı. Bu uyanış ve özgüven düşmanı karmaşık komplolar kurmaya zorladı. Bugün bizler bu komplolarla karşı karşıyayız. Onlar İslam dünyasının tümüne karşıdır; İslam'a karşıdır; İslami öğretiyeye karşıdır. Amerika Devlet Başkanı açıkça Haçlı savaşlarından söz etti. Amerika ve Siyonizm'den oluşan küresel istikbar sürekli propagandaları ile ortamı zehirliyor; İslam ülkeleri ve İslam devletleri arasında ihtilaf yaratmaya çalışıyor.

İslam Düşmanlarının İnsan Hakları ve Terörle Mücadeleyi Bahane Olarak Kullanması

İslam düşmanları İslam dünyasına sunabilecekleri fikir ve düşünce kıtlığı ile karşı karşıyadır. İslam düşmanları Müslüman seçkin insanların gönüllerini kazanabilecek yüce bir düşünce ve inançtan yoksundur ve böyle bir şey sunamıyorlar. Dolayısıyla gafil insanların gönlünü çalmak için insan hakları ve terörle mücadele gibi meseleleri malzeme yapıyorlar. Oysa Amerika, Siyonistler ve diğer tüm müstekbirler bizzat insan haklarını ihlal eden ve dünyayı inciten zümedir.

Hangi devlet ve hangi rejim Siyonist rejim İsrail kadar bir millete ve bir insan topluluğuna bu denli acımasız davranmıştır!? Hangi müstekbir devlet bugün Amerika devletinin yaptığı gibi Müslüman milletlere karşı bu denli kibirli davranmıştır? Bugün onlar tüm propagandalarını İran İslam Cumhuriyeti üzerinde odaklamış bulunuyor. Neden? Çünkü burada İslam'ı savunan en cesur insanlar bulunuyor ve onların çıkarları burada her yerden daha çok tehdit altındadır. Ancak hedef, sadece İran İslam Cumhuriyeti değildir. Onlar İslam dünyasının tümüne musallat olmak istiyor.

Onlar Ortadoğu'nun tümünü istiyor. Tüm İslam ülkelerini suçlu ve günahkâr ellerinde tutmak istiyorlar. Eğer onlar hedeflerine ulaşabilseydi, buradaki devletleri birer birer tehdit etmeye başlayacaklardı. Suriye, Mısır, Arabistan, Sudan, Afrika ülkeleri, Ortadoğu ülkeleri, Doğu Asya'daki İslam ülkeleri... Müslümanların ve Müslüman milletlerin müsamahakâr davranması durumunda bu ülkelerin hiç biri, istikbarın saldırısından korunamayacaktır. Bu, İslam dünyasına açık bir uyarıdır.

Bugün İslam dünyasının seçkin insanları ve politikacılarının ağır sorumlulukları vardır; kendi ülkelerinde sözlerinin geçtiği her alanda zorbaları rezil rüsva etmeli; onların İslam karşıtı sinsî propagandalarını kesin tavırlarıyla etkisiz hâle getirmeli; planlarının sonuca ulaşmasına müsaade etmemelidir. Bu herkesin sorumluluğudur.

Süper güçlerin iddia ettikleri güç, gerçek güçlerinden çok daha fazladır. Onlar bir zamanlar İran'da İslam Cumhuriyeti olmasına asla razı değillerdi; ama bugün İslam Cumhuriyeti yirmi altı yaşına girdi ve her geçen gün ilahî lütuf ve Rab-bimizin bize verdiği kuvvet sayesinde daha da ilerliyoruz. Onlar güçlü olduklarını telkin etmeye çalışıyor; heybetleri ve asık suratlarıyla milletleri korkutmaya çalışıyorlar. Fakat onlar gerçekten iddia ettikleri kadar güçlü değiller. Bugün Amerika, Irak ve Afganistan bataklığında saplanıp kalmış durumdadır.

İslam dünyası potansiyel olarak güçlüdür. Ulema, aydınlar, politikacılar, gruplar, cemiyetler, kalem erbabı, beyan erbabı ve millî veya uluslararası düzeydeki herkesin, hangi ülkede olursa olsun, ağır sorumluluğu vardır.

Müslümanların gönlünü ısıtın. Onları sahip oldukları güç konusunda bilgilendirin. Müslümanları ilim, akıl ve tedbirle

kendilerini geliştirmeye zorlayın. Onları âlemin zorba güçlerine karşı direnmeye teşvik edin. Yüce Allah şu vaatte bulunmuştur:

“Allah yolunda cihad edin.”⁽¹⁾

“Bizim uğrumuzda cihad edenleri elbette kendi yollarımıza eriştireceğiz.”⁽²⁾

Allah yardım edecektir. Allah yol gösterecektir. Rahmetli İmam Humeyni de (k.s) hem sözde ve hem amelde bu derisi İran milletine vermiş ve milletimiz bunun sonucunu kendi gözüyle görüp bu manaya şahit olmuştur.

Hiç kuşku yok ki Yüce Allah'ın şu vaadi gerçekteşecektir:

“Allah, sizlerden iman edip iyi davranışlarda bulunanlara, kendilerinden öncekileri sahip ve hâkim kıldığı gibi onları da yeryüzüne sahip ve hâkim kılacağını, onlar için beğenip seçtiğı dini (İşlâm'ı) onların iyiliğine yerleştirip koruyacağını ve (geçirdikleri) korku döneminden sonra, bunun yerine onlara güven sağılayacağını vadetti.”⁽³⁾

Ancak bunun şartı direnmek, dik durmak, yolu kaybetmemek, hedeften şaşmamak, vahdeti korumak ve Hak Teâlâ'ya tevekkül etmektir.⁽⁴⁾

1- Usul-u Kâfi şerhi, c. 1, s. 604.

2- Ankebut, 69.

3- Nur, 55 ve 69.

4- 17 Rebiülevvel dolayısıyla İşlami nizamın yetkilileri ve İşlam ülkelerinin Büyükelçileri ile görüşmede konuşma, tar. 26.04.2005.

Bi'set Günü; Tarih Boyunca Tüm Beşeriyetin Bayramıdır

Bi'set Günü, sadece Müslümanların değil, bütün herkesin bayramıdır. Her peygamberin veladeti ve yaşanan her bi'set olayı, tüm beşeriyet için yeni bir gün ve yeni bir bayramdır. İlahî peygamberlerden hangisi geldiyse, şaşkın insanlık kaflesini kemâl, ilim, ahlak ve adalete doğru yönlendirdi; onları insanî kemal merhalelerine bir adım daha yaklaştırdı. Tarih boyunca insanlığın tüm akılcı hareketleri, peygamberlerin öğretisinin sonucudur. İnsanlara yaşamını sürdürme gücü veren tüm özellikler ve ahlaki faziletler, hepsi ilahî peygamberlerin öğretisinin sonucudur. Tevhid düşüncesi ve Allah karşısında kulluk, peygamberlerin dersidir. Peygamberler insanları yaşam için hazırladı; gelişmelerine ve hareket etmelerine, kemale ermelerine katkı sağladı. Hz. Resul-ü Ekrem (s.a.a) peygamberlerin sonuncusudur; beşeriyete ebedi ve son sözü getiren peygamberdir.

Çağdaş Dünyanın Gerçekleri ve Gözetilme Zarureti

Kuşkusuz biz Müslümanlar bunun kıymetini bilmeliyiz. Bi'set hadisesi üzerinde düşünmeliyiz. Bi'setten ders almalıyız. Şu parlayan geçmişimizi, şu anda karşımızda bulunan zorlu geleceğimizin yolunu aydınlatan meşale yapmalıyız.

İslam Dünyasının Uyanışı

Bugün dünyada asla inkâr edemeyeceğimiz bir kaç gerçek

söz konusudur. İlk gerçek, İslam dünyasının uyanışıdır. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın. Bugün dünya Müslümanları, ister İslam ülkelerinde ve ister azınlık olarak yaşadıkları başka ülkelerde olsun, kendilerinde İslam'a eğilim ve İslami kimliklerini yeniden bulma duygusunu taşıyor. Bugün İslam dünyasının sosyalizm ve Batılı düşüncelerden umudu kesen aydınları, İslam'a yöneliyor ve insanlığın acılarının çaresini İslam'da arıyor. Bugün İslam ümmetinin kalbinde, İslam'a olan eğilimde, son asırlarda eşine rastlanmayan bir artış gözleniyor. İslam ülkelerinde on yıllarca süren Doğu ve Batı'nın yoğun, geniş siyasi ve kültürel sultasının ardından bugün İslam dünyasının gençlerinin bakış ufku ve çizgisi İslam'a doğru uzanıyor. Bu bir gerçektir; Batılı zorbalarla müstebkirler de bunu itiraf ediyor. Onlar şimdiye kadar birçok kez, bir İslam ülkesinde özgür seçimler gerçekleştiğinde, Müslüman milletlerin seçtikleri kişilerin, İslam'a bağlı ve İslam'ın propagandasını yapan insanlardan ibaret olduğunu itiraf etmiş bulunuyorlar. Zaten bu yüzden bugün Batı'nın demokrasi iddiasında büyük bir çelişki göze çarpmaktadır. Onlar bir yandan demokrasi ve halkçılık bayrağını taşıyorken, öbür yandan bu bayrağı gerçek manada İslam ülkelerinde göndere çekmeye cesaret edemiyorlar. Çünkü Batı, hangi İslam ülkesinde olursa olsun, halkın oyları ve seçimi devreye girdiğinde hiç kuşkusuz İslamcı kesimlerin iktidarın başına geçeceğini ve Müslüman milletlerin, Müslüman liderleri seçeceğini çok iyi biliyorlar.

Bugün Batı dünyası; Amerika ve Batılı düşüncenin politikalarını üreten Siyonistler ve Batılı sermaye çevreleri, Filistin milletin muazzam kıyamının, İslam'a olan eğilimlerinden kaynaklandığını çok iyi biliyorlar. Çünkü Filistin milleti İslam'ı eksen olarak seçti; böylece cesaret kazandı ve gerçek manada gönlünü mücadeleye verdi. Bir millet böyle bir psikolojiye

kavuşursa, hiç bir güç, ister sivil ister askerî olsun, o millete karşı koyamaz ve bastırmaya gücü yetmez. Batı bunu çok iyi biliyor. İslam dünyasında yaşanan gelişmelerin tümü de bu gerçeği doğrulamaktadır. Bugün İslami uyanış ve İslami hareketin İslam dünyasında aydın bir gerçek olduğu kesindir; hiç kimse bunu inkâr edemez.

İkinci gerçek, bu İslami eğilim, uyanış ve özgürlüğün bir numaralı düşmanının istikbar güçleri olduğu gerçeğidir. Bunun sebebi de bellidir. Çünkü İslam sultaya karşıdır; milletlerin ecnebi güçlere bağımlı olmasına karşıdır; uzun yıllar İslam ülkelerine dayatılan ilmî ve pratik geri kalmışlığa karşıdır; başka milletleri mutlak şekilde taklit etmeye ve başkalarını körü körüne izlemeye karşıdır. Tüm bunlar, sömürü ve istikbarın iki yüz yıl ve belki de daha fazla İslam dünyasına dayattıkları politikaların tam karşı noktasında yer alır. Onlar bugün yine bu bölgede kendileri için bazı çıkarlar tanımlamıştır. Ancak İslami uyanış, onların bu isteklerinin tam karşısındadır. Dolayısıyla onlar var gücü ile İslami uyanışa karşı çıkmakta ve aleyhinde propaganda yapmaktadırlar.

Bugün İslam aleyhinde her türlü propaganda yürütülüyor. Bakın, Batılı devletler, ister Amerika ister Avrupa, İslam ve Müslümanlara karşı neler yapıyor. Ne kadar karmaşık ve geniş komplolar kuruluyor. Onların elinde bulunan tüm sanatsal araç ve gereçler de bu şom amaca hizmet ediyor; düşmanlıklarını mümkün olan en ileri derecede kültürel, güvenlik, siyasi ve askerî faaliyetlerin bir kombinasyonu şeklinde İslam aleyhinde kullanıyorlar. Bu da açık ve kesin bir gerçektir.

Üçüncü ve herkesin bildiği, fakat birçoklarının da inkâr ettiği gerçek, bugün gündemde olan İslami uyanış simgesinin İslam dünyasında terör estirenler olmadığı gerçeğidir. Bugün Irak'ta bu cinayetleri işleyenler, İslam dünyasında İslam adı-

na Müslümanlara karşı faaliyet yürütenler, en önemli görevlerini Müslümanlar arasında Şîî Sünnî başlığı altında veya etnikçilik adı altında tefrika çıkarma olarak belirleyenler asla ve asla İslami uyanışın simgesi olamazlar. Bunu müstekbirler de biliyor. Yani Batı dünyasında İslam'ın imajını, irticaî ve korku saçan örgütlerin aynasında göstermeye çalışanlar, gerçeğin bu olmadığını çok iyi biliyorlar. İslam dünyasının bugün uyanışını hissettiği İslam, fikir, düşünce, düşünme ve yeni sözleri savunan İslam'dır. İslam dini insanlığın yaşamındaki düğümleri çözmek için yol gösterir. İslam dini irticaî, gözü kulağı kapalı, her türlü hür düşünceden uzak bir din değildir. Bunu müstekbirler çok iyi bilir.

Düşünce ve Hür Düşünmeyi Savunan İslam, İslami Uyanışın Hakiki Mazharıdır

Ortada duran bir başka gerçek, Batı'nın tüm gücüne karşın; İslami uyanışın üstesinden gelememesidir. Birçok İslam ülkesinde hem İslam, hem İran İslam Cumhuriyeti, hem büyük İslami liderler, müslimler ve İslam ahkâmı aleyhine bunca propaganda yaptılar. İslam'a hakaret etmek için, İslam ve İslami ahkâmı suçlamak için onca piyonu ileri sürerek kullandılar; askerî yollara başvurdular; iktisadi yolları kullandılar; medya üzerinden propaganda kampanyalarını çok güçlü bir şekilde ve geniş çapta yürüttüler; ama şimdiye kadar her hangi bir başarı sağlayamadılar. İslam ülkelerinde Müslüman gençlerin en büyük eğilimi, İslam'a ve İslami düşünceye yöneliktir. Bu şevk ve bu aşk Müslüman milletlerin kalbinde her geçen gün daha da artırmaktadır.

Bu gerçeklerin gerektirdiği mesele ise, İslam dünyasının bu gerçeklerin değerini bilmesidir. Bugün İslam dünyasının Müslüman milletlerin çıkarlarını korumak için izleyebileceği tek yol, İslam ekseninde birlik olmaktır; düşmanların ve müs-

tekbirlerin hedef ve çıkarlarına “hayır” demektir. İstikbarın amacı, başta Ortadoğu olmak üzere İslam dünyasında millî ve dinî kimlikleri yok etmektir. Bu amaçla daha fazla birlik ve daha fazla dayanışma, İslam’a sarılmak, İslam’ı yaygınlaştırmak, Amerika ve diğer müstebkirlerin aşırı taleplerine karşı durmakla mücadele edilebilir. Bunun başka yolu yoktur. Bugün Amerika dünyanın her yerinde haksız ve yüzü kara bir devlettir. Bugün Amerikalılar amelleri ile tüm şiarlarını kendi ayaklarının altında ezmiştir. Bugün Amerikalıların Irak milletine uyguladığı baskı, Irak’ta hâkim olan güvensizlik, katil ve vampir Siyonistlere verdikleri kayıtsız şartsız destek, Afganistan’da yarattıkları facialar, İslam ülkelerine dayattıkları baskılar, İslam dünyasında Amerika için çirkin ve menfur bir imaj yaratmıştır. Bugün İslam dünyası haddini aşan bu güce karşı durabilecek güçtedir ve durmalıdır. Bundan başka çare yoktur.

Her İslam ülkesi millî çıkarlarını korumak için, kendi milletinin desteğini almak, tarihî yükümlülüklerini yerine getirmek için İslam ümmetinin kimliğinin temel noktalarına dayanmalıdır; açıkça Filistin milletini savunmalıdır; Afganistan milletini savunmalıdır; Avrupa, Asya ve Afrika’da yaşayan Müslüman toplulukları savunmalıdır; Kur’ânî kimliğini ve kendi topraklarında Kur’ân-ı Kerim ahkâmını savunmalıdır. İslam ülkeleri ilişkilerini geliştirmeli ve samimi hâle getirmelidir; birbirine karşı dürüst olmalıdır; birbirine yardım etmeli ve birbirinin elini tutmalıdır. İşte o zaman İslam ümmeti kendisini istikbarın sultasından kurtarabilir ve bugün istikbar dünyasının İslam âlemine savurduğu tehditleri bertaraf edebilir.⁽¹⁾

1- İslam Peygamberi’nin (s.a.a) Bi’set yıldönümünde İslami nizamın yetkilileri ile görüşmede konuşma, tar. 02.09.2005.

İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Dersleri ve Herkesin Bu Dersleri Gözden Geçirerek Uygulama Görevi

Zamanın şu kesitinde, İslam Peygamberi'nin (s.a.a) mübarek adı ve anısı her zamankinden daha canlıdır ve bu, ilahî gizli lütuf ve Yüce Allah'ın hikmetli tedbirlerinden biridir. Bugün İslam ümmeti ve milletimiz her zamankinden daha çok; Büyük Peygamberi'ne (s.a.a) muhtaçtır; onun hidayetine, müjde ve nasihatlerine, mesaj ve maneviyatına, insanlara ders verdiği rahmetine muhtaçtır. Bugün İslam Peygamberi'nin (s.a.a) ümmetine ve tüm insanlığa verdiği ders âlim ve güçlü olma dersi, ahlak ve keramet dersi, rahmet dersi, cihat ve izzet dersi, direniş dersidir. O zaman bu yılın adı doğal olarak "Peygamber-i A'zam"ın mübarek adı olacaktır. Bu adın ve bu anının sayesinde milletimizin Allah Resulü'nün (s.a.a) derslerini gözden geçirmesi ve bu dersleri yaşamı ve cari programlarının derslerine dönüştürmesi gerekir. Milletimiz Nebevi mektebin ve Muhammedî (s.a.a) dersin talebesi olmaktan onur duyar. Milletimiz İslam bayrağını İslam ümmeti arasında sağlam ve güçlü dikmiştir; zorluklara katlanmış ve bu onurlu ve şerefli meydanda bulunmanın getirdiği zaferlere bizzat şahit olmuştur; ilahî inayet sayesinde daha da büyük zaferler yoldadır.

Biz İslam Peygamberi'nin (s.a.a) dersini, Büyük Peygamberimizin izzet dersini, ilim öğrenme dersini, rahmet ve keramet dersini, bizlere öğrettiği ve yaşamımızın dersi olan vahdet dersini yaşamımızın programına yerleştirmeliyiz.

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Bugün azim ve iradesiyle hizmet etmeyi amaç bilen bir hükümet sahneye çıkmış, çalışmaya hazır umut dolu bir millet, coşkulu ve yetenekli gençleri ile bu topraklarda boy göstermiştir; bu da, ülkemiz ve milletimizin geleceği için büyük bir müjdedir.

Yüce Allah'tan İslam Peygamberi'nin (s.a.a) ruhunu bizlerden hoşnut etmesini, rahmet ve izzet peygamberine, onun ümmetine bereketlerini günbegün arttırmasını, Veliyy-i Asr'ın (s.a.a) mukaddes kalbini bizden razı etmesini ve bizlere bu zorlu yolu katetmede başarı vermesini niyaz ediyoruz.⁽¹⁾

1- Hicri Şemsi 1385 yılının başlaması dolayısıyla Nevruz Bayramı mesajı, tar. 21.03.2006.

İslam Peygamberi (s.a.a), İlahî Enbiya ve Evliyaların Tüm Faziletlerinin En Mükemmel Örneğidir

Bu yıl İslam'ın Peygamber-i A'zam'ının=Büyük Peygamberi'nin (s.a.a) adı, yeni yılımızı süsledi. Büyük Peygamber (s.a.a) hakkında: "İslam'ın Büyük Peygamberi (s.a.a) ilahî enbiya ve evliyanın sahip olduğu tüm faziletlerin en mükemmel örneğidir; tarih boyunca tüm ilahî peygamberlerde ve evliyada var olan tüm faziletlerin tekâmüle ve kemale ermiş örneğidir." demekten başka ne diyebiliriz ki?

Mevlana'nın da dediği gibi: "Ahmed adı bütün peygamberlerin adıdır/ 100 kimdeyse, 99 da elbet ondadır."⁽¹⁾

Ne zaman İslam Peygamberi'nin (s.a.a) adını anacak olursak, Hz. İbrahim'in şahsiyeti, Hz. Nuh'un şahsiyeti, Hz. Musa'nın şahsiyeti, Hz. İsa'nın şahsiyeti, Hz. Lokman'ın şahsiyeti, tüm salih ve seçkin kulların şahsiyeti ve Hz. Emîrül-Müminin Ali'nin (a.s) ve Masum Ehlibeyt İmamları'nın (s.a.a) şahsiyeti Hz. Resulullah'ın (s.a.a) mukaddes zatında tecelli eder.

İslam Peygamberi'ni (s.a.a) varlık âleminde kâinatın en parlak yıldızına benzetmek, o büyük ve mukaddes varlığı böyle tabir etmek mümkündür. Neden parlak yıldız diyoruz da; güneş demiyoruz? Çünkü güneş belli bir cisim ve kütledir;

1- Mesnevi, birinci defter.

nurani ve büyüktür; ama sonuçta semavi bir küre ve sınırlı bir kütledir. Ancak şu gördüğünüz yıldızların arasında bazen bir galaksi kadar büyük olan yıldızlar vardır ve bizim yaz aylarında geceleri gökte gördüğümüz galaksilerden binlerce kat daha büyüktür. Galaksi, içinde binlerce güneş ve güneş sistemine benzer sistemlerin yer aldığı bir yıldızlar topluluğudur. İslam Peygamberi (s.a.a) galaksi gibi bir varlıktır ve içinde binlerce parlayan fazilet noktası vardır.

İslam Peygamberi'nin (s.a.a) mübarek varlığında ilim ahlakla bir aradadır; hükümet hikmetle beraberdir; Allah'a ibadet, Allah'ın kullarına hizmet etmekle bir aradadır; cihatla rahmet yan yanadır; Allah'a olan aşk, Allah'ın mahlûklarına olan aşkla beraberdir; izzet ve onur alçakgönüllü olmakla bir aradadır; günü düşünmekle geleceği düşünmek birliktedir; halka karşı dürüst ve samimi olmak, siyasi karmaşıklıkla yan yanadır; Allah'ı anarken kendinden geçmekle, vücudun sağlık ve sıhhatini düşünmek bir aradadır; dünya ve ahiret yan yanadır; ilahî yüce hedeflerle makul beşerî hedefler birliktedir.

İslam Peygamberi (s.a.a) Yüce Allah'ın varlık âleminde ondan daha mükemmeline yaratmadığı en mükemmel mahlûktur. İslam Peygamberi (s.a.a) müjdeleyendir; mübeşşirdir; nasihat edendir; ikaz edendir; tüm beşeriyete ve tüm tarihe şahit ve nazırdır; tüm beşeriyeti Allah'a davet eden ve insanların yolunu aydınlatan bir kandildir.

“Ey Peygamber! Biz seni hakikaten bir şahit, bir müjdeleyici ve bir uyarıcı olarak gönderdik. Allah'ın izniyle, bir davetçi ve nur saçan bir kandil olarak gönderdik.”⁽¹⁾

1- Ahzab, 45-46.

Tüm Yılların ve Tüm Tarihin “Peygamber-i A'zam”a (s.a.a) Ait Olması

“Peygamber-i A'zam (s.a.a) Yılı”, milletimiz ve devletimiz için bu muazzam “galaksivârî” varlığın, yani Peygamber Efendimizin yılıdır. Bundan başka, İslam Peygamberi’nin (s.a.a) uluslararası arenadaki varlığı da tüm Müslüman milletlerin duygu ve inançlarının birleştiği noktadır. Tüm milletlerin, hangi mezhepten olursa olsun, İslam ümmetinin duygu ve inançta birleştiği nokta, İslam Peygamberi’nin (s.a.a) mübarek varlığıdır. Bu adla adlandırılan bir yılda bulunmak, kuşkusuz üzerimize ağır bir sorumluluk da yüklüyor. Milletimiz ve devletimiz bu yıl Nebevi hikmet, Nebevi ilim, Nebevi hükümet, Nebevi adalet, Nebevi ahlak ve keramet, Nebevi izzet ve alçakgönüllülük, Nebevi cihat ve rahmete yakışacak şekilde hareket etmelidir. Kuşkusuz bunlar kolay iş değildir, nitekim İslam Peygamberi (s.a.a) de sadece bir yılın değil, tüm yılların ve tüm asırların peygamberidir. Tüm tarih ona aittir. Fakat bunun anlamı şudur: Biz bu yıl Allah Resulü’nün (s.a.a) hedeflediği ve inşa etmek istediği bir toplum için, öylesine bir dünya ve öylesine bir medeniyet için büyük bir sıçramaya, büyük bir harekete ve büyük bir adıma şahit olmalıyız. “Peygamber-i A'zam (s.a.a) Yılı” yüksek bakışların yılı, umut yılı, çalışma yılı, çaba harcama yılı, hizmet yılı, ülkenin geleceği için ciddi planlar yapma yılı ve ileriye doğru hareket yılı olmalıdır.⁽¹⁾

1- Meşhed’de Rezevi Türbesi’nin avlusunda konuşma, tar. 21.03.2006.

Yeni Yılı “Peygamber-i A'zam (s.a.a) Yılı” Olarak Adlandırmanın Mesajı

Bu yılı “Peygamber-i A'zam” (s.a.a) yılı gibi mübarek bir adla adlandırmanın bir mesajı vardır. Bu mesajı tüm varlığımız ve kalbimizle idrak etmeli ve ona göre ilerlemeliyiz. Ayrıca bu yılı sırf İslam Peygamberi’nin (s.a.a) mübarek adıyla bereketlendirmekle yetinmemeliyiz. Bu mesaj, toplumumuzun günbegün kendini Allah Resulü’nün (s.a.a) uğruna çaba harcadığı ve büyük mücadele verdiği hedeflere daha yaklaştırmasına yöneliktir. İslam Peygamberi’nin (s.a.a) yüce hedeflerini bir tek cümleye sığdıramayız. Fakat bazı başlıklarını bir yıl, on yıl veya bir ömür için örnek alabiliriz.

İslam Peygamberi’nin (s.a.a) Yüce Hedeflerinden Bazı Başlıklar

1- Ahlaki Erdemleri Tamamlamak

Bu başlıklardan biri, ahlaki erdemleri tamamlamaktır. “*Ben güzel ahlaki kemale erdirmek için gönderildim.*”⁽¹⁾ İnsanları iyi ahlaka sahip olmayan bir toplum, İslam Peygamberi’nin (s.a.a) bi’setinin yüce hedeflerine asla ulaşamaz. Bireyi ve toplumu insanî yüce mertebelere erdiren şey, iyi ahlakır. İyi ahlak da sadece insanlara karşı güzel davranmak değildir. Bunun anlamı, kendi içinde iyi sıfatları ve ideal özellikleri geliştirmek ve

1- Biharu'l-Envar, c. 68, s. 382.

amellerine yansıtmaktır. Kendi aralarında haset yaşayan, birbirinin kötülüğünü isteyen, birbirine karşı hile yapan, dünyaya karşı hırslı, dünya malı konusunda kıskanç ve cimri olan, birbirine karşı kin besleyen bir toplumda; yasalara tam olarak uyulduğu takdirde bile saadetten söz edilemez. Böyle bir toplumda ilim ilerleyip zahirî medeniyet doruğa ulaşsa bile, bu toplum ideal bir toplum değildir. İnsanların birbirine karşı güvensizlik duygusu taşıdığı, herkesin, diğerlerince kıskanıldığını düşündüğü, ona karşı kötü şeyler ve kin beslediğini sandığı, hakkında sürekli komplo kurduklarını ve malına göz diktiklerini düşündüğü bir toplum, asla rahat bir toplum olamaz. Ama bir toplumda insanların kalbinde ahlaki faziletler hâkimse, insanlar birbirini seviyorsa, birbirine karşı hoşgörölüyse, affetme ve bağışlama duygusu taşıyorsa, dünya hırsı yoksa, başkalarını kıskanmıyorsa, birbirine karşı haset beslemiyorsa, birbirinin ilerlemesini engellemiyorsa, insanları sabırlıysa, böyle bir toplum maddi açıdan pek ilerlemese bile, insanlar mutluluk ve saadet içinde yaşar. Ahlak, budur işte. Bizim buna ihtiyacımız vardır. Bizler kendi içimizde İslami ahlaki günbegün daha da geliştirmeliyiz. İslam'ın bireysel ve sosyal kanunları hiç kuşkusuz insan saadeti için birer vesiledir. Fakat bu yasaları uygulamak için iyi ahlak şarttır.

Bir toplumda ahlak ilkelerinin hâkim olması için iki şey gereklidir. İlkin, bizim kendi çabalarımız ve alıştırmalarımız; ikincisi de eğitim kurumları, talim ve terbiye merkezleri, bilimsel ve akademik kurumların tüm düzeylerde insanlara verdiği ahlakla ilgili eğitimidir. Bu kurumlar bundan sorumlu olmalıdır. Bu, "Peygamber-i A'zam (s.a.a) Yılı"nda atılabilecek adımlardan biridir. Yani kendimizi ideal ahlak konusunda İslam Peygamberi'ni (s.a.a) izlemeye alıştırmalıyız. Önce en çirkin ve en rezil sıfatlardan oluşan bir liste hazırlamalı; bunlardan hangisinin bizde var olduğuna bakmalı ve ardın-

dan bu sıfatlardan kurtulmaya çalışmalıyız. Yine en güzel ah-laki özelliklerden oluşan bir başka liste hazırlamalı ve alıştır-ma yaparak bu sıfatlara sahip olmaya çalışmalıyız. Kuşkusuz bu yolda ilerlemenin en önemli etkeni, sevgidir; yani Allah'a olan sevgi, Peygamber'e sevgi, izlediğimiz yola sevgi, ahlak öğretmenlerine, yani peygamberlere ve Masum İmamlar'a sevgi... İnsanı bu yolda hızla ilerleten etken, aşktır. Bu aşkı günbegün kendimizde geliştirmeliyiz.

“Allah'ım, sevgini, sevdiğin kimsenin sevgisini, kurbuna ulaştıracak her amelin sevgisini bana lutfet.”⁽¹⁾

Allah sevgisi, Allah'ın sevdiklerinin sevgisi ve Allah'ın sevdi-ği işlere yönelik sevgi... Bu sevgileri içimizde yeşertmeliyiz. Bu, “Peygamber-i A'zam=Büyük Peygamber (s.a.a) Yılı”nda İslam Peygamberi'nin (s.a.a) öğrettiği ve hepimizin uygula-ması gereken öğretilerden biridir.

2- Direniş ve Dik Duruş

İkinci mesele, direniş ve dik duruştur. Yüce Allah Hud Suresi'nde İslam Peygamberi'ne (s.a.a) şöyle buyurur:

“O hâlde seninle beraber tövbe edenlerle birlikte emro-lunduğun gibi dosdoğru ol! Aşırı da gitmeyin.”⁽²⁾

Allah Resulü (s.a.a) “*Hud Suresi beni yaşlandırdı.*” buyu-rur.⁽³⁾ Çünkü bu surenin yükü çok ağırdı. Peki, nesi ağırdı? Rivayetlere göre maksat işte bu ayetti. Peki, neden İslam Peygamberi'ni (s.a.a) yaşlandırsın ki? Çünkü ayette şöyle bu-yuruyor: “Sana emrolunduğu gibi bu yolda dimdik dur, di-ren ve sabırlı ol.” Şu direnmek bile başlı başına zor iştir. Bu,

1- Biharu'l-Envar, c. 83, s. 182, bölüm 43.

2- Hud, 112.

3- Vesailu's-Şia, c. 6, s. 172.

“Sırat” tır; mazharını kıyamet gününde bizler için beyan ettikleri Sırat köprüsüdür. Burada bizim amelimiz ve yolumuzun batını şu Sırat köprüsü gibidir. Biz şu anda Sırat köprüsü üzerinde yürüyoruz. Bu yüzden çok dikkatli olmalıyız. Eğer insan tüm davranışlarında bu denli dikkatli olmaya çalışırsa, bu onu yaşlandırır.

Ancak bence bundan daha da önemlisi, bir sonraki cümledir. İslam Peygamberi (s.a.a) sadece kendisi bu yolda direnmekle yükümlü değildir; aynı zamanda tüm müminleri de bu yolda direnmeye zorlamalıdır. Bu insanlar bir yandan düşmanlar, komplocular, kötüler ve sultacı güçler olmak üzere yaşamın türlü afetleri ve zorluklarının saldırısı ile karşı karşıyadır; öbür yandan dünyanın parasına puluna doğru çekilen insanın sabırsız gönlü ve nefsani istekler başta olmak üzere kendi nefsani heveslerinin saldırısına maruz kalır ve bu yüzden bu doğru yoldan sağa sola sapmaya başlarlar. Altın ve gümüş sevgisi, para aşkı, cinsel şehvet, mal-mevki hırsı ve benzeri durumların her biri, insanın kalbinin boynuna bir ip atan ve onu kendine doğru çeken durumlardır. İnsanın sapmaması için bunların karşısında direnmek; müminleri, biri düşman baskısının cazibesi ve diğeri heveslere kapılan gönlün baskısının cazibesi olmak üzere iki mıknatıs arasında doğru yolda tutup hidayete erdirmek, büyük bir ihtimalle İslam Peygamberi’ni (s.a.a) yaşlandıran konuydu.

Hz. Resul-ü Ekrem (s.a.a), Müslümanları ister Mekke’deki on üç yıllık dönemde ve ister Medine’de devlet kurduğu yıllarda hangi kaygan ve zor güzergâhlardan geçirip o zirvelere ulaştırdı? Böylesine muazzam bir hareketi ondan başka hiç bir insan yapamazdı. O insanlar hiç bir şeyden anlamıyor ve insanî ahlakın ne olduğunu bilmiyordu. Allah Resulü (s.a.a) bu insanları, ilahî meleklerle onların azamet ve nuraniyeti

karşısında kendilerinde aşığılık duygusu hissettirecek büyük insanlara dönüştürdü. Direniş, işte budur.

Bugün biz de direnişe muhtacız; rengârenk yaşamın cazibeleri bizim de gönlümüzü ve heveslerimizi tahrik ediyor. İnkılap döneminde nice insanlar gördük; bunlar iyi kalpli ve iyi inançları olan insanlardı. Fakat rahatlık, şehvet, güç ve makam, onun bunun övgüsü ve düşman tehditleri karşısında direnemediler; bir tarafa kaydılar ve Allah yolunun düşmanları kesildiler. İşte bu nedenle direniş şarttır. Düşman karşısında da direnmek gerekir. Düşman tehdit eder; vaatlerde bulunur; sürekli azametini İslami toplumun yüzüne vurur; şiddet dili kullanır ve bazen şiddet dilini tatlı vaatlerle karıştırıp gönülleri saptırmaya çalışır. Düşmanların kandırma ve tehditlerine karşı direnmek büyük bir sanattır ve eğer bir millet bu sanata sahipse, o zaman zirveye ulaşır; düşman da tehdidin artık fayda etmediğini, bu milletle uzlaşması veya teslim olması gerektiğini anlar.⁽¹⁾

1- Gönüllü seferberlerle görüşmede konuşma, tar. 26.03.2006.

Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Mutahhar Ruhı İçin İslam Ümmetinin Durumunun Önemı

Hız. Resul-ü Ekrem (s.a.a) ve İslam ümmeti ile ilgili üzerinde durulması gereken konulardan biri, bu büyük ümmetin başından geçen olaylar, hadiseler ve İslam ümmetinin kaderidir.

“Andolsun size kendinizden öyle bir peygamber gelmiştir ki, sizin sıkıntıya uğramanız ona çok ağır gelir. O, size çok düşkün, müminlere karşı çok şefkatlidir, merhametlidir.”⁽¹⁾

Bu, tarihin tüm devirleri için böyledir. İslam ümmetinin başına gelenler, Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) mutahhar ruhu için önem arz eder. O basiretli gözler, sürekli İslam ümmetinin durumunu merak eder.

Bu ümmet çok zorlu dönemleri geride bıraktı; birçok engebeli süreci aştı ve bugün belirleyici bir noktaya ulaştı. İslam ümmeti eğer çaba harcarsa, İslam dünyasının tüm geri kalmışlığını, sorunlarını, zorluklarını ve zilletlerini yok edebilir. Bu hareketin öncüleri de toplumun hem dinî ve hem akademik alanlarda ister siyasi, ister ilmî, ister kültürel insanları olsun, hep seçkin insanlarıdır. Bu insanlar bu yolun seçilmesini İslam ümmetine tavsiye edebilir ve yol gösterebilirler.

Bir başka yol ise İslam ümmetinin, İslam düşmanlarının isteğiği gaflette kalmalarıdır. Yani hep gaflette kalalım ve seçkin

1- Tevbe, 128.

insanlarımız anlaşmazlıklar, kıskançlıklar, bencillikler, dünya sevgisi ve sorumsuzlukların esiri olsun isterler... Böyle olursa, İslami dünyanın saadet yolu en az onlarca yıl daha, İslam ümmetinin erişme noktasından uzak kalır. Bizim çağımızın özelliği budur. İslam ümmetinin seçim yapması gereken gündür bugün. Gerçi gelişmek ve doğru yolda hareket etmek hemen sonuca ulaşan bir durum değildir; yavaş yavaş, orta ve uzun vadede sonuca ulaşır. Fakat seçkinlerin ve yetkililerin yol gösteren hareketi ve İslam dünyası genelinde alacakları kararların ertelendiği her gün, İslam ümmetinin zararına olacaktır. Herkes bu konuda sorumluluk duymalıdır.

Bugün İslam dünyasının birlik günüdür. Bakın, sizin şu zayıf birliğinizi bile bozmak için düşman ne kadar yatırım yapıyor! Irak'ın durumuna bakın. Diğer İslami bölgeler de az çok benzer komplolarla uğraştırılıyor. İslami mezheplerin, İslami tarikatların, İslami kavimlerin ve İslami milletlerin arasında türlü bahanelerle ihtilaf yaratmak, bunların onları öldürmesi, onların bunları öldürmesi, bunların onlara, onların da bunlara kin beslemesi için neler yapıyorlar!! Sonuçta Müslümanları İslam dünyasının esas düşmanından, dünyanın bu bölgesine musallat olmak için plan kuranlardan gafil bırakmak istiyorlar.

Eğer İslam dünyası birlik olursa, bugün Filistin'in yalnız kalmaması gerekir; Filistin milletinin oyları ile iktidar olan bir yönetimin; baskı altında tutulmadığı ve ilkelerinden vaz geçmediği takdirde yardımların kesilmesi ile tehdit edilmemesi gerekir. İslam dünyası tek ses ve tek yürek hâlinde, Filistin milleti ve Filistinli yetkilileri desteklediğini ilan etmeli ve bu milletin kendi ilkeleri üzerinde ısrarla durmalarını savunmalıdır. Eğer böyle olursa, o zaman Filistin milleti ve devletinin bedbahtlığına bizzat sebep olanlar artık bu şekilde alacaklı konuşamazlar. Filistin milletine karşı bunca facia olurken, sözde insansever ve insan hakları taraftarı (!) Avrupalı bay-

lar neden sus pus oturuyor? Sanki sağırklar, sanki körler ve göremiyorlar! Üstelik Filistin’de halkın oyları ile bir iktidar işbaşına gelince hemen aleyhinde konuşmaya ve tavır koymaya başlıyorlar. Bu, İslam dünyasında yaşanan tefrika yüzündendir. Bu, İslam dünyasının seçkin insanları ve siyaset adamlarının bencillikleri yüzündendir.

İslami Uyanış; İslam Ümmetinin İslami İzzetini Yeniden Kazanmasının Tek Yoludur

Hepimiz uyanmalıyız. Hepimiz bugün alacağımız kararın, İslam dünyasının tarihî kaderini belirlediğini anlamalıyız. Kuşkusuz bu karar sadece şahsımızı veya sadece bizim bugünümüzü ilgilendirmiyor. Bugün İslam ümmetinin kendi gücüne iman etmek, zulme boyun eğmeyi sürdürmekten vazgeçmek ve zorbalıklara karşı teslim olmamaktan başka hiç bir seçeneği yoktur. Biz, Müslüman milletleri kılıç kuşanıp başka ülkelerle savaşmaya davet etmiyoruz. Biz Müslüman milletlere kendi hakkını, kendi kıymetini, kendi izzetini, İslami milletlerin kıymetini, kendi tarihini ve değerli mirasını tanımayı tavsiye ediyoruz; bunların değerini bilmelerini ve bunlara dayanmalarını istiyoruz. Müslüman milletlerin, bugün Siyonistlerin avucunda olan ve onları aşağıladıkları küfür ve istikbar dünyasının bunca aşağılamalarına müsaade etmemeleri gerekir. Bizim sözümüz, budur. “...sizin sıkıntıya uğramanız peygambere çok ağır gelir.”⁽¹⁾ Evet, sizin sıkıntınız, İslam dünyası ve İslami milletlerin sıkıntısı Allah Resulü’ne (s.a.a) çok ağır gelir. İslam Peygamberi (s.a.a) sizin hidayete ermenizi ister; sizin saadete kavuşmanızı ister; sizin dünya ahiret saadetiniz için gösterdiği ilahî doğru yoldan yararlanmanızı ve ilerlemenizi ister. Allah Resulü (s.a.a) bunu istemektedir.

1- Tevbe, 128.

Hiz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) mukaddes varlığı vahdet için en önemli noktadır. Bundan önce de İslam dünyasının bu noktada birleşebileceğini arz ettik. Bu nokta, tüm Müslümanların duygularının odaklandığı noktadır. Bu nokta, İslam dünyasının aşk ve sevgi odağıdır. Şimdi bakın; Siyonistlerden para alan kalemler bu odağın üzerine gidiyor ve ona hakaretler yağıdırıyor!! Hedefleri, İslam ümmetine hakaret etmenin ve İslam dünyasını aşağılamanın önemini renksizleştirmektedir. Esas nokta da budur. Bizim devlet adamlarımız, ilmî ve kültürel seçkin insanlarımız, yazar, şair ve sanatçılarımızın bu noktanın üzerinde odaklanmaları gerekir. Bütün Müslümanlar bu şiarla birbirine yaklaşmalı; anlaşmazlık konularını göz ardı etmeli; birbirini suçlamamalı; birbirini tekfir etmemeli ve din dairesinin dışına itmemelidir. Bütün gönüller İslam ümmetinin her yerinde Resulullah'ın (s.a.a) anısı ve ona duyulan aşk ve sevgi ile tazelenmelidir. Hepimiz o büyük insana hayran ve aşığız.

Hiz. Resul-ü A'zam'ın (s.a.a) Mukaddes Varlığı; Tüm Müslümanların Aşk, Sevgi ve Vahdet Odağıdır

Bu hafta, hakikaten vahdet haftasıdır. Bu günler, hakikaten Müslümanların birlik ve beraberlik günleridir. Siyasi yetkililerin sorumluluğu çok ağırdır. Kültürel yetkililer, yazarlar ve ulema; ihtilaf ve tefrikaya yol açacak konuları gündeme getirmekten kaçınmalıdır. Hem Sünnî, hem Şiî, herkes şu vahdet noktası üzerinde durmalıdır. Ulema, bilgiler ve siyasi seçkin insanlardan beklentimiz, zamanın değer ve kıymetini anlamalarıdır; Müslümanların vahdetinin önemini bilmeleri ve düşmanların bu birlik ve gönül birliğini kırma komplolarını anlamalarıdır.

Bu, bizim kendi milletimize ve İslam dünyasına söylediğimiz ve arz ettiğimiz sözdür! Yüce Allah'tan, sevgili peygamberi-

nin şerefi, izzeti ve onuru aşkına İslam dünyasını bu yolda muvaffak etmesini ve İslam ümmetinin yarınını, inşaallah bugününden daha iyi eylemesini niyaz ediyoruz.⁽¹⁾

1- İslam Peygamberi (s.a.a) ve İmam Cafer Sadık'ın (a.s) veladet yıldönümünde İslami nizamın yetkilileri ile görüşmede konuşma, tar. 16.04.2006.

Büyük Bi'set Görevi İçin Resul-ü A'zam'ın (s.a.a) Yetenek ve Özellikleri

Bu yıl ülkemizde “Peygamber-i A'zam (s.a.a) Yılı” olarak adlandırıldı. Bugün o büyük insanın bi'set günüdür. Allah Resulü (s.a.a) mütevatir ve maruf hadisinde şöyle buyurmuştur: *“Ben güzel ahlakı tamamlayıp kemale erdirmek için gönderildim.”*⁽¹⁾ Bi'set işte bu hedefle vuku buldu ve amacı, ahlaki erdemleri ve insanın ruhî faziletlerini yaygınlaştırıp kemâle erdirmektir.

Bir insanın en üstün ahlaki erdemlerden yararlanmaması hâlinde Yüce Allah'ın ona bunca muazzam ve önemli bir görevi vermeyeceği kesindir. Dolayısıyla bi'setin ta başlarında Allah Teâlâ Peygamberine hitaben şöyle buyurur:

“Ve sen elbette yüce bir ahlak üzeresin.”⁽²⁾

Resulullah'ın (s.a.a) Yüce Allah tarafından vahiylerine uygun bir zemin olarak kabul buyuracağı düzeye kadar yetiştirilmesi, bi'setten önceki döneme aittir. Dolayısıyla rivayetlerde İslam Peygamberi'nin (s.a.a) gençlik çağında ticaretle uğraştığı ve bu yoldan elde ettiği büyük gelirinin tümünü Allah yolunda infakta bulunduğu, yoksul insanlara dağıttığı beyan edilir. Allah Resulü'nün (s.a.a) mükemmel hâle gelmesinin son günlerine ve ilk vahyin nazil olmasından önceki günlere denk gelen o dönemde, yani o henüz peygamberlik görevine seçilmeden önce her gün Hira dağına tırmanır ve ilahî ayetle-

1- Biharu'l-Envar, c. 68, s. 382.

2- Kalem, 4.

re bakardı; gökyüzüne, yıldızlara, yere ve yeryüzünde çeşitli duygular ve farklı yöntemlerle yaşayan mahlûklara bakardı. Allah Resulü (s.a.a) tüm bunlarda ilahî ayet ve işaretleri görür ve Hak Teâlâ karşısında huzu hâli, ilahî irade, emir ve nehiylerin karşısında huşu ve tevazu hâli günbegün artardı. Bir rivayette şöyle okumaktayız:

“O, insanların en akıllısı ve en cesuru idi.”⁽¹⁾

Allah Resulü (s.a.a) bi’setten önce ilahî ayetleri seyrederek bilgisini günbegün daha çok artırdı ve böylece kırk yaşına geldi.

“O, kırk yaşını tamamlarken Allah Azze ve Celle onun kalbine baktı; onu en üstün, en yüce, en itaatkâr, en çok korkan ve en teslimiyetçi kalp sahibi buldu.”⁽²⁾

Kırk yaşına geldiğinde gönlü en nurani gönül ve ilahî mesajı almak için en kapasiteli gönüldü.

“Allah, gök kapılarına izin verdi; kapılar açıldı; Hz. Muhammed de onlara bakıyordu.”⁽³⁾

Maneviyat, ruhaniyet, nuraniyet ve kemalin doruğu bağlamında bu merhaleye gelince, işte o zaman Allah Teâlâ onun yüzüne göklerin kapılarını, gaybî âlemlerin kapılarını açtı; gözünü manevi âlemlere ve gaybî âlemlere açtı.

“Allah, meleklerle izin verdi; onlar da indiler ve Hz. Muhammed onlara bakıyordu.”

Allah Resulü (s.a.a) melekleri görüyordu. Melekler onunla konuşuyordu. Meleklerin sözlerini duyuyordu, ta ki Hz. Cebrail (s.a.a) ona nazil oldu ve “Oku.” dedi. Bu bi’setin başlangıcıydı.

1- Muhtasarü'l-Besair, s. 60.

2- İmam Hasan Askerî'ye (a.s) Mensup Tefsir, s. 156.

3- Biharu'l-Envar, c. 17, s. 309.

Bu ilahî ve emsalsiz varlık, ilahî vahiy nazil olmadan önce kemalin bu merhalesine ulaşan bu mükemmel insan, bi'setin ilk anından itibaren çok yönlü zorlu ve karmaşık bir cihada başladı ve yirmi üç yıl boyunca bu cihadını en zor şartlar altında sürdürdü. Onun cihadı, hakikati idrak edemeyen insanlarla ve Hz. Emîrül-Müminin Ali'nin (a.s) *Nehcü'l-Belağa*'da: *"İnsanlar kendilerini tabanlarıyla ezen, tırnaklarıyla kırıp geçiren fitnelere düşmüştü. Fitneler tırnaklarının ucuna basmış, kalmıştı."*⁽¹⁾ şeklinde tanımladığı o mutlak karanlık ortamla mücadeleledi. O dönemde her taraftan gelen fitneler insanları sıkıştırıyordu. Dünya sevgisi, şehvet düşkünlüğü, zulüm, tecavüz, insanlar arasında ahlaki rezillikler ve hiç bir engel tanımayan güçlülerin güçsüzlere zulümleri her tarafta yaygındı. Bu son durum sadece Mekke'de ve Arap Yarımadası'nda değil; o dönemin en üstün medeniyetlerinde, yani iki büyük İran ve Roma imparatorluklarında da hâkimdi.

Tarihe şöyle bir göz atın. Tarihin karanlık sayfaları insan yaşamının her yanını sarmıştı. İslam Peygamberi (s.a.a) için bunca muazzam güç ve tasavvur bile edilemeyen aralıksız çabayla mücadele süreci, bi'setin ilk saatlerinde ve ilahî vahiy aldıktan hemen sonra başlamış oldu. Bundan sonra da ilahî vahiy tarıma elverişli bir toprağa ulaşan duru su misali o büyük insanın mukaddes kalbine nazil olmaya devam etti ve kendisine güç kazandırdı. Allah Resulü (s.a.a) de bu dünyayı muazzam bir değişimin eşğine getirmek için tüm gücünü kullandı ve başarılı da oldu.

İslam ümmeti yapısının ilk hücreleri Mekke'nin o zorlu günlerinde İslam Peygamberi'nin (s.a.a) güçlü elleriyle inşa edildi. İslam ümmeti binası üzerinde inşa edilmesi gereken sağlam sütunlar, ilk mümin insanlar, ilk iman edenler, Resulullah'ın

1- Nehcü'l-Belağa, hutbe 2.

(s.a.a) mesajının manasını idrak edebilecek ve gönül bağlayacak cesaret ve nuraniyete sahip olanlar, onun güçlü elleriyle yetiştirildi.

“Allah kimi doğru yola iletmek isterse onun kalbini İslâm'a açar.”⁽¹⁾

Bu hazır kalpler ve ilahî maarife doğru açılan kapılar ve ilahî öğreti, Resulullah'ın (s.a.a) güçlü elleriyle inşa edildi; zihinler aydınlatıldı; iradeler günbegün güçlendirildi ve Mekke günlerinde o bir avuç mümin insanın karşısına her geçen gün daha da artan ve tasavvur bile edemeyeceğimiz zorluklar çıktı. Tüm değerlerin Cahiliye değerleri olduğu, bağnazlıklar, yanlış tavırlar, derin kinler, acımasızlıklar, kötülükler, zulüm ve şehvetlerin iç içe olduğu ve insanların yaşamı üzerinde baskı yaparak onları kuşattığı bir ortamda, o sert ve her türlü nüfuza kapalı taşlar arasında yeşil fidanlar yeşerdi. Hz. Emîrül-Müminin Ali'nin (a.s) *“Çorak topraklarda biten ağaçların ateşi daha kuvvetli ve koru da daha geç söner.”*⁽²⁾ kelamının örneği işte bunlardır. Hiç bir fırtına o fidanları, kayalıkların arasında yeşerip kök salan o ağaçları yerinden oynatamazdı.

On üç yıl böyle geçti ve daha sonra o sağlam temellerin üzerinde İslami toplumun binası, medeni ve Nebevi toplumun yapısı inşa edildi. Ümmeti inşa etme işi de on yıl sürdü. Ümmeti inşa etme işi sadece siyaset değildi; ancak, bir bölümü siyasetti. Bu işin büyük bir bölümü, insanları birer birer yetiştirmektir.

“Çünkü ümmîlere içlerinden, kendilerine ayetlerini okuyan, onları temizleyen, onlara Kitab'ı ve hikmeti öğreten bir peygamber gönderen O'dur.”⁽³⁾

1- En'am, 125.

2- Nehcü'l-Belağa, mektup: 45.

3- Cum'a, 2.

Yani gönüller birer birer İslam Peygamberi'nin (s.a.a) öğretisiyle aydınlanıyordu. Allah Resulü (s.a.a) zihinlere ve düşüncelere bilim aşıliyordu. **"...Kitab'ı ve hikmeti öğreten bir peygamber."** Hikmet bir derece daha üstündür. Yani Allah Resulü (s.a.a) insanlara sadece yasaları, kuralları ve ahkâmı öğretmiyor; aynı zamanda onlara hikmet de öğretiyor; insanların gözünü âlemin hakikatlerine açıyordu. Tam on yıl boyunca da böyle hareket etti. Yani bir yandan siyaset, devleti yönetmek, İslam topraklarını korumak, İslam'ın kapsadığı toprakları genişletmek, Medine dışındaki grupların yavaş yavaş ve birer birer İslam ve İslami maarifin nurani arenasına girebilmeleri için yolu açmak, öbür yandan da insanları tek tek yetiştirmek söz konusuydu. Sevgili kardeşlerim! Bu iki iş birbirinden bağımsız olamazdı.

Sömürücü Müstekbirlerin Dinin Siyasetten Ayrı Olduğu Tezini Yaygınlaştırması

Bazıları İslam'ı sırf bireysel bir mesele olarak algıladı ve siyaseti İslam'dan aldı. Bu, günümüzde de birçok İslami toplumda Batılı saldırgan, müstekbir ve sömürücü dünyanın kültüründe propagandası yapılan konudur.

Neymiş!? İslam siyasetten ayırmış!

Böylece siyaseti İslam'dan aldılar. Oysa İslam Peygamberi'nin (s.a.a) hicretin başında ve kendisini Mekke'deki sıkıntılardan kurtardığı ilk günlerde ilk icraatı, siyasetti. İslami toplumun temelini atılması, İslami hükümetin kurulması, İslami nizamın oluşması, İslam ordusunun kurulması, âlemin büyük liderlerine mektup yazılması, o günün muazzam siyaset arenasına ayak basılması, bunların hepsi siyasettir. O zaman İslam'ı siyasetten nasıl ayırabiliriz!? O zaman siyaseti, İslam'ın hidayet elinden başka bir elle nasıl tefsir edip şekillendirebiliriz!?

“Onlar Kur’ân’ı bölüp ayıranlardır.”⁽¹⁾ Bazıları Kur’ân-ı Kerim’i param parça ediyor. Allah ile peygamberlerini birbirinden ayırmak isteyip **“Bir kısmına iman ederiz ama bir kısmına inanmayız diyenler...”**⁽²⁾ Kur’ân-ı Kerim’in ibadetine iman ettikleri hâlde bu semavi kitabın siyasetine iman etmeyenler...

“Andolsun biz peygamberlerimizi açık delillerle gönderdik ve insanların kıstı (adaleti) yerine getirmeleri için beraberlerinde kitabı ve mizanı indirdik.”⁽³⁾

Peki, kıst nedir? Kıst demek, toplumda sosyal adaleti sağlamak demektir.

Peki, bu işi kim yapabilir? Adalet ve eşitliğe dayalı olan bir toplum inşa etmek, siyasi bir iştir; bir ülkeyi yöneten yöneticilerin işidir. Bu, peygamberlerin hedefidir. Sadece bizim Peygamber efendimiz (s.a.a) değil, Hz. İsa (s.a.a), Hz. Musa, Hz. İbrahim (s.a.a) ve diğer tüm ilahî peygamberler siyaset için ve İslami nizamı inşa için geldiler. Ama bazıları sözde dindar kesilerek abasını topluyor ve “Bizim siyasetle işimiz olmaz!” diyor. Din siyasetten ayrı mıdır ki bunlar böyle konuşuyor!? Üstelik bu sözleriyle Batı’nın sinsî ve düşmanca propaganda-sına hizmet ediyor ve “Dini siyasetten ayırın, dini devletten ayırın.” diyorlar. Eğer bizler Müslüman isek, bilelim ki, din ve devlet birbiriyle iç içedir. Din ve devlet; birbirine yapıştıran iki ayrı şey değildir. Din ve devlet birdir.

İslam’da din ve devlet aynı kaynaktan, aynı noktadan kaynaklanır ve o da, ilahî vahiydir. Bu, İslam ve Kur’ân-ı Kerim’in özüdür. Bir yanda bazıları siyaseti İslam’dan ayırıyor, öbür yanda da bazıları İslam’ı sırf siyaset, siyaset oyunu ve siyaset işi olarak tanımlayıp Peygamber Efendimizin (s.a.a)

1- Hicr, 91.

2- Nisa, 150.

3- Hadid, 25.

bi'setinin en büyük hedefleri olan ahlak, maneviyat, sevgi, fazilet ve kerameti göz ardı ediyor. Bu da **"Onlar Kur'ân'ı bölüp ayıranlardır."**⁽¹⁾ tabiriyle örtüşür. İşte bu da **"Bir kısmına iman ederiz ama bir kısmına inanmayız."**⁽²⁾ tabiriyle aynıdır.

İslam'ı sırf parlak ve şatafatlı siyasi sözlerle özetlemek, kalplerin huşuundan gafil kalmak, zikir ve maneviyatı unutmak, Allah huzurunda diz çökme, Allah'tan talep etme, Allah'ın merhametine gönül bağlama, Allah'ın azameti karşısında gözyaşı dökme ve Allah'ın rahmetinden gafil olmak; sabır, af, hoşgörü, kardeşlik, sevgi ve şefkat gibi sıfatları göz ardı etmek ve İslam'ı sırf siyasetle sınırlandırmak da aynı şekilde sapkınlıktır ve birinci kesimden farkı yoktur.

"... Kendilerine ayetlerini okuyan, onları temizleyen, onlara Kitab'ı ve hikmeti öğreten bir peygamber gönderen O'dur."⁽³⁾

Burada hem tezkiye, hem talim ve terbiye söz konusudur. Dinin talim ve terbiye arenası da insanların kalpleridir; beyinleridir; bilekleridir.

"Ey Peygamber! Kâfirlere ve münafıklara karşı cihad et, onlara karşı sert davran."⁽⁴⁾

Düşman karşısında, saldırıların karşısında, maneviyat ve vahiyyi nurunun yaygınlaşmasına mani olanların karşısında duracak güç ve bilek de lazımdır.

"Biz demiri de indirdik ki onda büyük bir kuvvet ve insanlar için faydalar vardır."⁽⁵⁾

1- Hicr, 91.

2- Nisa, 150.

3- Cum'a, 2.

4- Tahrim, 9.

5- Hadid, 25.

Bunların karşısına çelikten bilek, demirden yumruk, yenilmez ve sarsılmaz bir iradeyle çıkmak gerekir. Bunlar, bugün İslam ümmetinin çektiği acıların ilacıdır.

İslam Ümmetinin Hakiki İslami Hükümete Olan İhtiyacı

Bugün İslam ümmeti İslami hükümete, gerçek manada muhtaçtır. İslami hükümet, insanların ve milletlerin kalbine hitap eden, insanların beynini bilime ve ilmî ilerlemelere odaklayan ve ellerini güçlendirmekle uğraşan bir hükümettir; insanları doğru politikalarla yöneten iktidardır. Bugün İslam ümmetinin önemli ihtiyacı işte budur.

İslam Ümmetinin Çöküşünün Sebep ve Kökleri

İslam ümmeti; dini devletten, ahlakı da siyasi yönetimden ayırdığı zaman sıkıntı yaşamaya başladı. Bağdat'ta, Şam'da ve diğer beldelerde bazı padişahlar "halife" adı altında İslam bayrağını kaldırdıkları hâlde İslam bayrağı altında nefsanî hevesler, şehvetler, garazlar, kibirler, komplekslere kapılarak mal biriktirme, servet toplama ve hazinelerini doldurmakla uğraşmaya başlayınca, İslam dünyasının sapma zemini oluşmaya başladı. Oysa İslam Peygamberi (s.a.a) ve onun saygıdeğer sahabesiyle mücahit ve mücadeleci arkadaşları İslam'ı hızlı bir şekilde ilerletmiş ve Allah Resulü'nün (s.a.a) mübarek elinin gücü, kamerî dördüncü ve beşinci yüzyıllarda İslam'ın siyasi ve ilmî hareketlerini ileriye taşımıştı.

Ama artık saraylarda, iktidarların başındaki hanedanlarda zafiyet, çöküş, fesat ve nifak tohumları serpiliyordu. Maalesef bu tohumlar yeşerdi; İslam ümmetini çökertti ve bizler bir kaç asır sonra bunun sonuçlarını etimizle, kemiğimizle hissetmeye başladık. On dokuzuncu ve yirminci yüzyılda sömürünün tutsağı olan ve düşmanın sultanı altına giren biz Müslüman

milletler kafileden geri kaldık; düşmanlarımız günbegün güçlenirken, biz her geçen gün daha da zayıf konuma düştük. Onlar bizim kanımızı emip güçlendi, bizse sürekli kan kaybına uğradık, zayıfladık ve iş, özellikle Ortadoğu bölgesinde başta olmak üzere İslam ümmetinin kaderi ve Müslüman milletlerin kaderi bir dönem İngilizlerin zalim ve insafsız yöneticilerinin eline düşecek noktaya kadar ilerledi. Sonra da İngilizler bu mirası çağımızın büyük şeytanı, yani Amerika Birleşik Devletleri'ne teslim etti. Her hâlükârda onlar İslam dünyasının zafiyetinden sürekli yararlandılar.

İslami Uyanış ve Müslümanların İzzetinin İhya Edilmesinde İmam Humeyni'nin (k.s) Rolü

Allah'ın rahmeti İmam Humeyni'nin (k.s) üzerine olsun; çünkü milletimizi uyandırdı ve İran milletinin gücünü ortaya koydu. Biz de diğer Müslüman milletler gibiydik. Biz de sömürücülerin eli ayağı altında eziliyorduk. Şu Tahran kentinde en büyük münkerler işleniyor ve kimseden çıt çıkmıyordu. Şu Tahran'da İslam'ın en büyük düşmanları gelip kendi evlerinde yaşıyormuş gibi mutlak güvenlik içinde yaşamaya başladı. Onlar bu ülkenin malını alıyor; petrolümüzü yağmalıyor; ilerlememize mani oluyor; hain ve zalimane planlarını bu millete dayatıyor; bizim yöneticilerimiz, yani Muhammed Rıza Şah ve çevresindekiler onların karşısında emre amade uşak gibi duruyordu. Bunu mecazi anlamda söylüyorum. Yani görünüşte Şah ve adamları ülkeyi yönetiyordu; ama gerçekte her iş için bizi sömürenlerden izin almaları gerekirdi. Şu bizim Tahran'da İran sarayı en önemli meselelerde karar almak için Amerikan büyükelçisine veya İngiliz elçiye şu işi yapalım veya bu işi yapmayalım mı, diye soruyordu. Bunlar bugün elimizde var olan belgelerde kayıtlıdır. Maalesef bugün birçok İslam ülkesinde de durum aynıdır.

Bu güçlü millet, şu akıllı millet, muazzam tarihî mazisi olan bu millet, bugün ilim meydanında, cihat arenasında, teknoloji sahalarında, siyaset arenasında parlayan bu millet o dönemde sömürücülerin eli ayağı altında eziliyordu. İmam (k.s) milleti arenaya çıkardı; halka güvendi; halk da gücünü gösterdi. İmam (k.s) halka güvenince, halk da İmam'a (k.s) güvendi. Böylece bir zamanlar küfür takımının umut noktası olan bu ülke, öz Muhammedî (s.a.a) İslam'ın bayraktarı oldu ve inşaallah İran milleti günbegün bu doğru yolda daha da ilerleyecektir. İnkılab'ın başladığı ilk günden uzaklaştıkça ve Rahmetli İmam Humeyni'nin (k.s) vefat etmesiyle insanların İslami değerlerden uzaklaşacağını düşünenler hata ettiler; yanlış düşündüler ve şimdi de yanlış yaptıklarını görüyorlar. Bizler bu değerlere sımsıkı sarılmış bulunuyoruz. Bizler İslami değerleri milletimizin yeteneklerinin gelişmesinin sebebi olarak biliyoruz. Bizler İslam bereketi sayesinde ve ilahî gücün yardımıyla bilinen hızın çok çok ötesinde bir hızla ilim zirvelerine tırmanacağız ve bu zirveleri birer birer fethedeceğiz. Uzun yıllar bize dayatılan zafiyetin üstesinden geleceğiz ve kendimizi güçlendireceğiz.

Kuşkusuz istikbar asla buna razı olmayacak. Kuşkusuz, zor-balar yaygara kopararak, propaganda yaparak, siyasetleri ve iktisadi baskılarıyla bu harekete mani olmaya çalışacaktır. Ancak bunu başaramazlar. Çünkü biz dimdik duruyoruz. Bu millet dimdik ayaktadır ve Müslüman milletler uyanmıştır. Bugün Müslüman milletlerin kalbi, Siyonistlere ve Amerika'ya karşı kin, nefret ve öfkeyle doludur. Bugün Ortadoğu, Kuzey Afrika ve Asya bölgelerinde İslam ülkeleri ve gençler İslami kimliklerini ortaya koymak için can atıyor. Bu, milletlerde yeşeren duygudur.⁽¹⁾

1- İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Bi'set günü dolayısıyla nizamın yetkilileri, İslam ülkelerinin Büyükelçileri ve Vahdet Konferansı'na katılan konuklarla görüşmede konuşma, tar. 22.08.2006.

Rahmet Peygamberi (s.a.a) ve Onun İlahî Risaletine İnsanlığın Daimi İhtiyacı

Bu günleri anmak bizim için birer hatırlatmadır; bu özel günde doğan mevludun azametini hatırlatmadır. Nitekim haki-katen beşerî akıl ve idrak gücü, o muazzam hakikati, o büyük ve yüce ruhu, onca nuraniyeti ile doğru biçimde anlamaya yetmez. Bizim gibilerin diline cari olan sözler, meselenin sadece zahirî yönleriyle ilgilidir. [Nitekim bu husus şiirde şöyle dillendirilmiştir:]

“O, yaratılıştta ve huyda peygamberlerden üstündür / On-lar, ilim ve keramette ona yaklaşamamışlardır.”

“Hepsi Resulullah’a yalvarıyor ve onun / Keramet okya-nusundan bir avuç ve rahmet yağmurundan bir yudum istemekteler.”⁽¹⁾

Bunlar insanoğlunun akli ve insanî idrak gücünün Hz. Resul-ü Ekrem’in varlığında uzaktan görebileceği şeylerdir; o büyük insanın ahkâm, yasa ve sözcüklerine kendini teslim edeceği hususlardır.

Bizler bugün birer Müslüman ve bir insan olarak İslam Peygamberi’ne (s.a.a) muhtacız; hatta alelâde türünden insanlar olarak da muhtacız. Çünkü Allah Resulü (s.a.a) “Rahme-ten li’l-Âlemin” yani âlemlere rahmetti, sadece Müslümanlara rahmet değildi. Tüm beşeriyet İslam Peygamberi’nin (s.a.a)

1- el-Misbahu'l-Lekfeami, s. 731.

bereket ve rahmetine borçludur. Bu büyük insanın insanlığa ilahî risalet olarak sunduğu ve hepsi bir arada ve tüm detaylarıyla Kur'ân-ı Kerim'de yer alan şeyler, bugün bizim karşımızdadır ve onlardan yararlanabiliriz.

Allah Resulü (s.a.a) beşerin yüzüne kurtuluş yolunu açtı; insanlığın yüzüne salah yolunu açtı; insanlığı, tüm sorunlarını çözebileceği ve tüm dertlerine derman bulabileceği bir yolda ilerlemeye teşvik etti. İnsanoğlunun sadece belli bir döneme ve belli bir devire ait olmayan eski yaraları vardır. İnsanlık adaletle muhtaçtır; hidayete ihtiyacı vardır; insanî yüce ahlaka muhtaçtır; elinden tutulmaya ve yol göstermeye ihtiyacı vardır. İnsanoğlunun akli ilahî bi'setle onurlandırılanların yardımına muhtaçtır. İnsanların yüzüne bu yolu Allah Resulü (s.a.a) ilahî hidayetin tüm genişliği ve kapasitesiyle açtı. Bundan önce ve bundan sonra insanların bu hidayetin ve ilahî yardımın bereketlerinden yararlanmasına mani olan şey, insanın kendisi ile ilgilidir; cahilliğimizle ilgilidir; bizim tembelliğimiz, müsamahakârlığımız ve rahata düşkünlüğümüzle ilgilidir; bizim hevaperestliğimiz ve nefsimize düşkünlüğümüzle ilgilidir. İnsanoğlu eğer gözünü açar, aklını kullanır, çaba harcar ve harekete geçerse, tüm eski acıların, yaraların ve sorunların dermanı için yol açıktır.

Bu davetin karşısında ise ordusunu, adamlarını ve yetiştirdikleri piyonları enbiyaya karşı seferber eden şeytanın daveti vardır; insan, bir yol ayrımındadır; ikisinden birini seçmesi gerekir.

Çağdaş Müslümanların Uyanışı ve İslami Maarife Gözünü Açması

Bugün İslam ümmetinin tüm kesimleri, uzun yıllar gaflette ve asırlar boyu çeşitli dönemlerde İslami hakikatlerden uzak

kaldıktan sonra şimdi, İslam şeriatine ve İslam inancına yeni bir bakışa sahip olmuştur. İslam ümmeti ve İslam dünyası gözünü İslam ahkâmına ve İslam maarifine açmıştır. Çünkü bugün İslam ümmeti insanların ürettiği felsefelerin uygulama alanında ne denli zayıf ve aciz olduğunu anladı. İslam dünyası bugün İslam şeriatı ve İslam maarifine sarılarak insanoğlunun yücelmesi ve kemale ermesinde öncü olabilir. Dünya bugün İslam ümmetinin hareketine amadedir. Bugün insanoğlunun ilmî ilerlemeleri -bu ilerlemelerin en önemli bölümünde ahlak, maneviyat ve dinî ruh bir kenara itilmiştir- insanın ilim ve doğanın hakikatlerine bakışı, İslam ümmetinin hareketine bir gerekçe olabilir. Bugün İslam Peygamberi'nin (s.a.a) siyeri, Resulullah'ın (s.a.a) keliması ve daha da önemlisi Kur'ân-ı Kerim, İslam dünyasının hizmetindedir ve bu yüzden İslam dünyası hareket edebilir.⁽¹⁾

1- Nizamın yetkilileriyle görüşmede konuşma, tar. 06.04.2007.

İnsanoğlunun Bi'set Mesajına Olan İhtiyacı ve İslami Davetin Üç Önemli Programı: İlim ve Hikmet, Tezkiye ve Ahlak, Adalet ve İnsaf

Hatemu'l-Enbiya'nın (s.a.a) bi'seti, toplumları eski ve kronik dertlerinden kurtarmak üzere tüm beşeriyetin yüzüne açılan bir kapıydı. Bazıları bu çağrıya icabet etti ve faydasını da gördü. Bazıları ise bunu reddetti ve hüsrana uğradı.

Bugün insanoğlu bi'set mesajına yine muhtaçtır ve büyük peygamberlerin öğretisini izleme bağlamında ihtiyaç ve gereksinimin doruğundadır; bu öğretinin hepsi en mükemmel şekilde İslam ve Kur'ân-ı Kerim öğretisinde toplanmıştır. İslami davet programlarının başında ise Kur'ân-ı Kerim ayetlerinde de üzerine vurgu yapılan üç şey daha önemlidir. Bunlar ilim ve hikmet, tezkiye ve ahlak, adalet ve insaftır.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bugünün insanı da bu üç şeye muhtaçtır. Bilim, günümüzde büyük ilerlemeler kaydetti; ama bu ilerleme sadece bir tek boyuttaydı. Maddi ve doğal ilimler, özellikle maddi yaşamla ilgili ilimler ilerleme kaydetti. Ancak manevi ilimlerde, yani insanın zihnini yaratılışın başlangıcı ve ilahî tevhitte aydınlatan konularda ve gönlünü yaratıldığı hedefe yönlendiren ilimlerde insanlar hâlâ öğrenmeye muhtaçtır. İslam'ın ilme daveti çok yönlü bir davadır. Manevi ve ruhî tezkiye ve ahlak meselesi bundan da önemlidir. İnsanoğlunun bugünkü sorunları, ahlaki tezkiyeden uzak kalmasından kaynaklanmaktadır.

İslam Ülkelerinin Yöneticileri ve Seçkin İnsanlarının Önemli Görevi

Bu sözün birinci derecede muhatabı toplumların ve ülkele-
rin yöneticileri ve milletlerin seçkin insanlarıdır. Eğer siyasi,
ilmî ve kültürel seçkin insanların yer aldığı toplumların zir-
velerinde ahlak, maneviyat ve tezkiye olursa, bu pınarın suyu
eteklere de ulaşır ve iyi ahlak sahibi insanlar yetişir. İslam ül-
kelerinin yöneticileri bu sözün birinci derecede muhatabıdır.
Dünya aşkı, şehvet aşkı, hayvanî heves ve arzulara düşkün-
lük, kökleri hayvanî ve maddi meselelere uzanan dostluklar
ve düşmanlıklar, kaynağı iktidar hırsı ve maddi gücün arttı-
rılması olan savaş çıkırtkanlığı, ülkelerin siyaset işini yürüten
siyaset adamlarının sinsilikleri ve rezilliklerine uzanan gü-
vensizlikler, bugün beşeriyetin önemli sıkıntılarıdır.

Her ülke için ahlaki tezkiye, olmazsa olmazlardan biridir. İn-
sanların birbirine karşı sevgi beslemesi, birbirine karşı ınsafılı
davranması, yaşam programını yaparken başka insanların
durumunu düşünmesi, insanların birbirine acıma duygusu
vb. şeyler insanoğlunun yaşamında hep huzura sebep olan
konulardır. Eğer bugün dünyanın geçmişe göre daha çok gü-
vensizlik ateşinde yandığına şahit oluyorsak, eğer güvensiz-
lik bugün insanoğlunun başına en büyük afet veya en azın-
dan en büyük afetlerden biri olmuşsa, eğer insan kendi ailesi
arasında bile güven içinde değilse, eğer sosyal yaşamında
güvenliği yoksa, kendi ülkesinde ve vatanında güven içinde
değilse, tüm bu güvensizlikler kötü siyaset, iktidar hırsı, ah-
laksızlık ve insanların tezkiyeden uzaklaşmasından kaynak-
lanır. İslam dini ise bizi tezkiyeye davet eder ve bu, İslam öğ-
retisinin en önemli emirlerinden biridir.

**“Nitekim kendi içinizden size ayetlerimizi okuyan, sizi
kötülüklerden arındıran, size Kitab’ı ve hikmeti talim**

edip bilmediklerinizi öğreten bir Resul gönderdik.”⁽¹⁾

Allah Resulü (s.a.a) ilahî ayetleri tilavet eder, insanları tezkiye eder ve onlara öğretir.

Adaletle gelince, adaleti inşa etmek, tüm ilahî peygamberlere emredilen görevdir. Nitekim Kur’ân-ı Kerim’in de buyurduğu üzere bunca peygamber ve kitabı göndermekten maksat, enbiyanın ve onları izleyenlerin çabası da bunun içindir. **“... insanların adaleti yerine getirmeleri için beraberlerinde kitabı ve mizanı indirdik.”⁽²⁾** Yani insanlar adalet ve eşitlik içinde yaşamalıdır.

İslam Peygamberi (s.a.a) bütün İslami grupların birlik ve beraberliği için temel nokta ve eksendir. Herkesin kalbi Resulullah’ın (s.a.a) aşkı ve sevgisiyle dolup taşmaktadır. İslam ümmetinin tüm kesimleri Allah’ın bu seçkin kulu ve tarih boyunca en yüce insanına âşık ve hayrandır. Bu duyguları İslam ümmetinin vahdet eksenini yapın. İslam ümmeti birbirine yakınlaşsın.⁽³⁾

1- Bakara, 151.

2- Hadid, 25.

3- İslam Peygamberi’nin (s.a.a) Bi’set günü dolayısıyla Nizamın yetkilileri ve çeşitli halk kesimleriyle görüşmede konuşma, tar. 11.08.2007.

Bi'seti Anmak; İslam Ümmeti ve Tüm Beşeriyet İçin Unutulamayan Dersin Yeniden Gözden Geçirilmesi Demektir

Bi'seti anmak, sadece tarihî bir hadiseyi anma anlamına gelmez. Bu, bizlerin bu büyük hadise, şu büyük insanî anıyla karşılaşırken unutmamamız gereken noktadır. Bu muhteşem anıya dayanmak gerçekte asla unutamadığımız bir derisi tekrar etmek ve yeniden gözden geçirmektir; bu da birinci derecede ister ümmetin tüm kesimleri, ister seçkin ve elit insanları, politikacıları, bilginleri ve aydınları olsun, tüm İslam ümmeti için hatta bütün insanlık için geçerlidir. Bu, bir dersin tekrar edilmesidir; bir örneği tekrar etmektir; ibret verici bir hadiseyi yeniden hatırlamaktır.

Bu hadisenin boyutları çok çeşitlidir. Hakikaten eğer biri net bir ifadeyle bu hadisenin boyutlarını, özet bir şekilde beyan etmek isterse, kitaplar yazması ve saatlerce anlatması gerekir. Nitekim insan bu hadiseye şöyle yüzeysel bir şekilde göz atacak olursa, çok dersler alır. İslam Peygamberi (s.a.a) insanoğlunun kemale ermek üzere tüm ihtiyaçlarını kapsayan şu mesajıyla; hiç bir ideal ve kemali olmayan bir toplumda zuhur etti ve davetine başladı.

İslam Peygamberi (s.a.a) o toplumda ilim yokken, ilim peygamberiydi; adaletten eser yokken, güçlüler, zorbalar ve zorba liderler halkın malına ve canına musallatken, adalet peygamberiydi. Allah Resulü (s.a.a) ahlak, hoşgörü, af, insaf ve sevgi peygamberiydi. O toplumda bu tür şeyler gerçek

manada kıttı. O toplum sert, zorba, zorbalığa boyun eğen, ahlak ve maneviyattan uzak, ilimden uzak, nefsanî heveslere düşkün, cahilce bağnazlıklar, yersiz ve gereksiz gururların toplumuydu.

İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Bî'setinin Çeşitli Boyutları

Allah Resulü (s.a.a) böylesine irticai ve zorlu bir ortamda, böylesine susuz, kurak ve çorak bir toprakta yeşerdi; on üç yıl bu denli zorlu şartlarda gelişti ve bu on üç yıl bir hükümetin inşa edilmesi, ilim, adalet, tevhid, maneviyat, ahlak ve erdeme dayalı bir toplumun kurulmasıyla sonuçlandı. İslam Peygamberi (s.a.a) zilleti izzete dönüştürdü; vahşiliği uhuvvete çevirdi; asabiyeti hoşgörü ve akılcılığa dönüştürdü; cahilliği bilgeliğe çevirdi. Allah Resulü (s.a.a) güçlü bir temel ve sağlam bir altyapı oluşturdu ve bu güçlü temel ve sağlam altyapı sayesinde Müslümanlar asırlar boyu dünyada medeniyetin zirvesine ulaşmış, tarihte eşine rastlanmayan yeni zirveler inşa etti.

Allah Resulü'nün (s.a.a) Bî'seti, Yeni Bir Tarihin Başlangıcıdır

İslam Peygamberi'nin (s.a.a) kurduğu bu devletin ömrü de on yıldan fazla sürmedi. Milletlerin ömründe on üç artı on yıl ne kadar uzun olabilir!? Bu bir an kadardır; geçen bir saat kadardır. Böylesine kısa bir sürede muazzam bir hareket gerçekleşti; adeta tarihi ikiye böldü. İlk bölüm İslam'dan önce ve ikinci bölüm İslam'dan sonraydı. Allah Resulü (s.a.a) insanîyeti geliştirdi; ahlak temellerini güçlendirdi; insanlığa unutulmaz bir miras bıraktı. Bî'setin azametini bu açıdan bakmak gerekir.

Cahiliye ve Asabiyetin Zorlu Şartlarında İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Başarısını Güvence Altına Alan Etkili Unsurlar

Bu başarıları güvence altına alan şeylerse birbiriyle iç içe olan karmaşık unsurlardır. Ancak birinci derecede ilk unsur; maneviyat, Allah'a marifet ve Allah'a tevekkülle dolu olan İslam Peygamberi'nin (s.a.a) istikrarlı ve güçlü varlığıdır. Allah Resulü (s.a.a) nübüvvet makamına ermeden önce Mekke halkının en akıllı ve en bilge insanıydı; nübüvvet makamına ermeden önce o yörenin en değerli, en şerif ve en ahlaklı insanıydı.

Bu insanların arasında İslam Peygamberi (s.a.a) ilahî lütuftan yararlandı ve bu yük onun omuzuna verildi. Çünkü Yüce Allah onu sınamıştı. Allah Teâlâ kulunu çok iyi tanıyor ve bu yükü kimin omuzuna yüklediğini de çok iyi biliyordu; Allah Resulü (s.a.a) de dimdik ayakta durdu. Bu duruş ve direniş, ilerlediği hedefe karşı derin bir marifetle beraberdi ve izlediği bu yol tüm ilerlemelerinin desteği ve bu muazzam hareketin filizlenmesinin dayanağı oldu. Evet, hak muzafferdir; ama bazı şartları da vardır. Hakkın zafer şartı, hakkı savunmaktır. Hakkın zafer şartı, hak yolunda direnmektir.

Bi'setin ilk merhalesinde ve davetin gizli yürütüldüğü günlerin üzerinden üç yıl veya daha fazla geçtiği sıralarda Allah Resulü (s.a.a) 30-40 kişiyi Müslüman etmeyi başarmıştı. Ardından ilahî emir geldi:

"Sana emir olunanı açıkça söyle ve ortak koşanlardan yüz çevir! (Seninle) alay edenlere karşı biz sana yeteriz."⁽¹⁾

Davetini aleni et; meydana çık; bayrağı eline al ve bu işi aleni yap. Allah Resulü (s.a.a) meydanlara çıktı ve bildiğiniz maceralar yaşandı. Kureyş eşrafı, büyükleri, para pul sahipleri,

1- Hicr, 94-95.

o toplumun zorbaları korkup titremeye başladılar. Yaptıkları ilk iş, ona rüşvet teklif etmektir. Kureyş büyükleri Hz. Ebu Talib'e geldiler ve "Eğer yeğenin liderlik istiyorsa gelsin, ona liderlik verelim. Eğer servet istiyorsa, hepimizden daha da zengin olacağı kadar ona servet verelim. Eğer padişah olmak istiyorsa, onu kendi padişahımız seçelim. Yeter ki şu söyledikleri sözlerden el çeksin." dediler. Hz. Ebu Talib İslam Peygamberi'nin (s.a.a) can güvenliğinden ve ona karşı kurulacak komplolardan korkuyordu. Bu yüzden Resulullah'ın (s.a.a) yanına geldi ve Mekke'nin önde gelen büyüklerinin mesajını ona ilettiler. Belki de Allah Resulü'nü (s.a.a) nasihat etti; biraz geri adım atması için tavsiyede bulundu; "Bunca direniş niye? Bu kadarı da fazla artık." dedi... Ancak İslam Peygamberi (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Amcacığım! Güneşi sağ elime, ayı da sol elime verseler, Allah'a andolsun ki bu davayı galip getirinceye veya bu dava uğrunda helâk oluncaya kadar davamı terk etmem."⁽¹⁾

Rivayetlerde beyan edildiği üzere Allah Resulü'nün (s.a.a) mübarek gözleri doldu ve yerinden kalktı. Ebu Talib bu durumu ve bu imanı görünce altüst olup şöyle dedi: "Git ve istediğini yap; hedefini izle. Allah'a andolsun, ben seni hiç bir şeyle değişmem." Evet, o direniş, bu direnişe vesile oldu. İslam Peygamberi'nin (s.a.a) bu direnişi, Ebu Talib'in direnişinin köklerini de güçlendirdi. Hedefe bu denli bağlılık, düşmandan korkmamak, düşmanın sahip oldukları şeylere özenmemek, düşmanın bu yoldan el çekmek kaydıyla vereceği imtiyazlara gönül bağlamamak direnişin gelişmesine ve yaygınlaşmasına sebep oluyor; huzur yaratıyor; izlenen yola, belirlenen hedefe ve bu hedefin kendisine ait olduğu Allah'a iman ve güvene vesile oluyor.

1- Tefsir-i Kummî, c. 2, s. 228.

O sıralarda Müslümanların sayısı otuz veya kırkı bulmuyordu. Ama aynı otuz kırk kişi onca sorunlara ve onca sıkıntılara karşı direndi ve sayıları günbegün artmaya başladı. İnsanlar günbegün Mekke'de Ammar'ın başına neler getirildiğini gördüler; Bilal'e nasıl davranıldığına şahit oldular; Sümeyye ve Yasir'in nasıl işkence edildiğini ve işkence altında nasıl şehit düştüklerini gördüler. Evet, tüm bunları gördüler ve bunlara rağmen iman ettiler. Hak, işte bu şekilde ilerler. Hak, sırf rahat bir ortamda yaşarken ve güven içindeyken hak bayrağını kaldırmak ve omuzlarda taşımakla ilerlemez. Hak; ancak hak sahibi ve hakkı izleyenler, hakkın ilerlemesi yolunda direnirse ilerleyebilir.

Kur'ân-ı Kerim şöyle buyurur:

“Muhammed Allah'ın elçisidir. Beraberinde bulunanlar da kâfirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler.”⁽¹⁾

Burada *“kâfirlere karşı çetin”* olmaktan maksat, kâfirlerle sürekli savaşmaları değildir. Burada çetinden maksat güçlü olmak, sağlam olmak ve bozulmamaktır. Bir metal parçası vardır paslar, çürür ve içi boşalır, yok olur. Bir metal parçası da vardır üzerinden asırlar geçtiği hâlde asla paslanmaz, çürümez ve içi boşalmaz. Çetin demek, bu demektir. Çetin demek, güçlü olmak demektir. Güçlü olmak bazen savaş arenasında söz konusudur; burada bir türlü ortaya çıkar; bazen de düşmanla müzakere sırasında gündeme gelir ve burada başka türlü kendini gösterir. İslam Peygamberi (s.a.a) düşmanla müzakere masasında, karşısındaki düşmanla konuşması gerektiğinde nasıl konuşurdu? Burada Allah Resulü'nün (s.a.a) izlediği yol, baştanbaşa güçlü duruştur; sağlam duruştur;

1- Fetih, 29.

içinde bir zerre kadar hâlel göremezsiniz. Ahzab Savaşı'nda İslam Peygamberi (s.a.a) karşı tarafla müzakere etmeye başladı; ama nasıl bir müzakere! Gidin tarihi okuyun; savaşa savaş, hem de tüm şiddetiyle; müzakere ise müzakere, bu da aynı şiddetle; teamülse de teamül, yine aynı şiddetle, güçlü duruşla. Burada kâfirlere karşı çetin duruşun anlamı budur.

*“Kendi aralarında merhametlidirler”*e gelince, bu da kendi aralarındayken şefkatli olmaları demektir. Evet, burası artık şefkat arenasıdır. Burada esneklik vardır. Burada artık o şiddet ve salabetten eser yoktur. Burada sevmek ve sevilmek vardır. Burada birbirine karşı sevgiyle davranmak vardır.

Bî'setin başında sergilenen direniş, Ebu Talib vadisinde üç yıl süren güçlü direnişle sonuçlandı. Şaka değil; tam üç yıl Mekke'nin yanı başında bir vadide susuz, bitkisiz, yakıcı güneşin altında Allah Resulü'yle (s.a.a), Hz. Ebu Talib, Hz. Hatice, tüm Müslümanlar ve aileleri hep birlikte iki dağın arasında kalan bir toprak parçasında yaşamak zorunda kaldılar. Bu insanlara yiyecek, içecek ve su ulaşmaması için tüm yollar kapanmıştı. Bazen Cahiliye geleneklerine göre serbest olduklarında, yani savaş olmadığı dönemlerde kente inebiliyorlardı; ama bir dükkândan alış veriş yapmak istediklerinde, Ebu Leheb, Ebu Cehil ve Mekke'nin diğer büyükleri, uşaklarına, “Müslümanlar bir şey satın almak isterse, siz hemen müdahale edin ve onların alacağı malın fiyatının iki katını verip siz alın; Müslümanların almasına müsaade etmeyin.” diye emretmişti. Bu yüzden Müslümanlar hiç bir şey satın alamıyordu. Böyle bir ortamda tam üç yıl çok zorlu günler geçirdiler.

Böyle bir direnişi yaratan ve insanların sabretmesini sağlayan şey, o ilk direniş, kurulan şu çadırın ortasındaki sağlam direk ve Allah'a tevekkül eden o gönüldü. Çocuklar geceden sabaha kadar ağlardı. Çocukların ağlama sesi Ebu Talib Vadisi'nden

Mekke’de Kureyş kâfirlerinin kulağına ulaşıyordu; bazıları-
nın yüreği burkuluyor; ama zorbaların korkusundan Müslü-
manlara yardım etmeye cesaret edemiyorlardı. Müslümanlar,
çocukları gözlerinin önünde solarken, niceleri vadide vefat
etmesine, hastalanmasına veya açlık çekmesine karşın diren-
meyi sürdürdüler. Hz. Emîrül-Müminin Ali (a.s) aziz evladı
Muhammed b. Hanefiye’ye şöyle buyurdu:

“Dağlar sarsılsa da sen diren ve sarsılma.”⁽¹⁾

Bu, İslam Peygamberi’nin (s.a.a) nasihatidir. Bu, Allah Resu-
lû’nün (s.a.a) vasiyetidir. Bu, İslam ümmetinin ayaklan-
masıdır; İslam ümmetinin bi’setidir. Bu, aynı zamanda İsl-
lam Peygamberi’nin de nasihatidir. Bu, İslam ümmetinin
bi’setidir. Bu, Resulullah’ın (s.a.a) bize verdiği derstir. Bi’set
bize bunu öğretmektedir.

Sırf oturup bir ayet nazil oldu, bir Cebrail geldi, bir peygam-
ber risaletle görevlendirildi demek; kim iman etti, kim iman
etmedi diye sevinmek, meseleyi çözümlemez. Mesele, İslam
Peygamberi’nin (s.a.a) mübarek yaşamındaki tüm hadiselerin
anası olan bu hadiseden ders almaktır. O yirmi üç yıl, baştan-
başa derstir.

İslam Peygamberi’nin (s.a.a) Yaşamını Dakik Bir Şekilde Gözden Geçirme ve Başta Basiret ve Sabır Olmak Üzere Tüm Derslerini Anlama Zarureti

Bir ara bazı arkadaşlara İslam Peygamberi’nin (s.a.a) mü-
barek yaşamını “milimetrik” tabiriyle irdelemek gerektiğini
söylemiştim. Bu yaşamın her anı bir hadisedir; bir derstir;

1- Müstedrek, c. 11, s. 86.

insanî muazzam bir cilvedir; o yirmi üç yılın tümü böyledir. Gençlerimiz İslam Peygamberi'nin (s.a.a) mübarek yaşamının tarihini güçlü ve doğru kaynaklarda okumalı ve neler yaşandığını öğrenmelidir. Bugün bile insanlık için en iyi sözler, en iyi yollar, en büyük dersler, en şifa veren ilaçlar İslam ümmetinin içinden çıkmaktadır. Bu ümmet işte böyle kuruldu; gelişti ve köklü hâle geldi. Yoksa sırf "Biz haklıyız." demekle ilerleyemeyiz. Hak direnişle elde edilir. Ben defalarca Hz. Emîrü'l-Müminin Ali'nin (a.s) Sıffin Savaşı sırasında şu cümleyi beyan ettiğini anlatmışımdır:

"Bu bayrağı ancak sabır ve basiret ehli... olan kişiler taşıyabilir."⁽¹⁾

Bu bayrağı ancak basiretli olan ve meselenin ne olduğunu ve hedefi anlayanlar taşıyabilir. Bu yolda sabırlı olmak gerekir. Sabır demek, direniş, dik duruş ve ayakta durmak demektir. Bunlar, bi'setten alınması gereken derslerdir.⁽²⁾

1- Nehcü'l-Belağa, hutbe 173.

2- İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Bi'set günü dolayısıyla Nizamın yetkilileriyle görüşmede konuşma, tar. 30.07.2008.

Peygamber-i A'zam'ın (s.a.a) Veladetine Denk Gelen Hadiselerin Anlam ve İşaretleri

Peygamber'i A'zam'ın (s.a.a) veladeti sırf tarihî bir hadise değil, insanlığın yolunu belirleyen bir olaydır. Bu büyük veladet sırasında yaşanan olaylar tarihte de anlatıldığı üzere bu veladetin mana ve hakikatine yönelik açık işaretlerdir. Rivayetlere göre Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) veladeti sırasında dünyanın dört bir yanında küfür ve şirk işaretlerinde bazı değişiklikler yaşandı. Bin yıldır asla sönmeyen Fars ateş tapınağı, İslam Peygamberi'nin (s.a.a) veladeti sırasında söndü. Tapınaklarda duran putlar devrildi ve putperestlerin mabetlerindeki hademe ve rahipler hayretlere düştü. Bu, Allah Resulü'nün (s.a.a) kutlu veladetine küfür, şirk ve maddeciliğe indirdiği simgesel bir darbedir. Öbür yanda o dönemin müşrik İran imparatorluğunun zalim hükümdarlarının sarayında da hadise yaşandı. Medain sarayının burçlarından on dört burç yıkıldı. Bu da bu veladetin her türlü isyankârlıkla mücadele ve tağutlarla savaş için bir ön hazırlık ve zemin hazırlama bağlamında bir başka simgesel işaretti. İnsanın o fikrî ve kalbî hidayetiyle, maneviyat yönü, sosyal ve pratik hidayet yönü, zulümle mücadele, isyankârlıkla savaş, zalimlerin halk kitlelerine haksız hakimiyetiyle mücadele vb. Tüm bunlar İslam Peygamberi'nin (s.a.a) veladetine simgesel işaretleridir.

Hız. Emîrül-Müminin Ali'nin (a.s) *Nehcü'l-Belağ'a*da İslam Peygamberi'nin (s.a.a), parlayan güneşinin doğduğu zaman ve dönemi vasfetmek üzere birçok beyanatı vardır. Bir yerde şöyle buyurur:

“Allah onu... dünya nurunun kararmış, aldatışların apaçık olduğu bir çağda gönderdi.”⁽¹⁾

İnsanların yaşadığı ortamda nur yoktu. İnsanlar karanlık içinde yaşıyordu; cahilliğin karanlığı; isyankârlığın karanlığı, sapkınlığın karanlığında yaşıyordu ve tüm bu karanlıkların mazharı da İslam Peygamberi’nin (s.a.a) doğduğu ve ardından peygamberliğe seçildiği yer, yani Arap Yarımadası’ydı. Her türlü karanlığın ve sapkınlığın bir örneği Mekke’de ve Arap Yarımadası’nda Arapların yaşadığı ortamda vardı. Fikrî ve itikadî sapkınlıklar ve insanı zillete düşüren o şirkten tutun sert sosyal ahlak, acımasızlık ve taş kalplere kadar her kötülük vardı.

“Onlardan birine kız müjdelendiği zaman öfkelenmiş olarak yüzü kapkara kesilir. Kendisine verilen müjdenin kötülüğünden dolayı kavminden gizlenir. Onu, aşağılık duygusu içinde yanında mı tutsun, yoksa toprağa mı gömsün! Bakın ki, verdikleri hüküm ne kadar kötüdür!”⁽²⁾

Bu, İslam Peygamberi’nin (s.a.a) doğduğu günlerde ve bi’set döneminin başında insanlığın sahip olduğu ahlakın kötü bir örneğiydi. İnsanlar kördü, gözleri açıldı. *Âlem karanlıktı, Resulullah’ın (s.a.a) varlığının nuru ile aydınlandı.*⁽³⁾ Bu, Resulullah’ın (s.a.a) büyük veladeti ve bi’setinin manasıydı. Sadece biz Müslümanlar bu mukaddes zata minnettar ve bu ilahî nimete borçlu değiliz; aynı zamanda tüm beşeriyet bu açıdan borçludur.

İslam Peygamberi’nin (s.a.a) hidayetinin bugün herkese nasip olmadığı doğrudur; ancak bu parlayan kandil, şu her geçen

1- Nehcü’l-Belağa, hutbe 88.

2- Nahl, 58-59.

3- İkbalu’l-A’mal, c. 1, s. 295.

gün daha da parlayan ışık, beşeriyetin arasında yaşıyor ve yavaş yavaş yıllar ve asırlar boyunca insanları nur pınarına doğru hidayete erdirmeyi sürdürüyor. İslam Peygamberi'nin (s.a.a) bi'seti ve veladetinden sonraki tarihe şöyle bir göz atarsanız, aynı tedbiri göreceksiniz. İnsaniyet; değerlere doğru hareket etmiştir. İnsaniyet; değerleri tanımıştır ve bu durum yavaş yavaş yayılacak ve etkisi günbegün artacaktır ve inşaallah **"Allah, müşrikler hoşlanmasalar da kendi dinini bütün dinlere üstün kılmak için Resulünü hidayet ve hak din ile gönderendir."**⁽¹⁾ ayetinde belirtildiği üzere bütün âlemi saraçak, ilahî hidayet ve doğru yolda hakiki hareketini başlatacaktır. İnsanlığın gerçek yaşamının başladığı gün, o gündür. O gün Allah'ın hücceti insanlara tamamlanmış olacak ve beşeriyet bu büyük yola girmiş olacaktır.

Bugün biz İslam ümmeti olarak bu büyük nimetle karşı karşıyayız. Bu nimetten yararlanmamız gerekir. Gönlümüzü, dinimizi, fikrimizi, dünyamızı, yaşamımızı ve çevremizi bu mukaddes dinin bereketiyle aydınlatmalıyız. Bu nurdur; basirettir. Kendimizi ona yaklaştırabilir ve nimetlerinden yararlanabiliriz. Bu, Müslümanların tümünün görevidir.

İslami Vahdet; Müslümanların Önemli ve Temel Görevi

Bugün üzerinde durmak istediğim ve biz Müslümanların birinci dereceden görevi olan konu, vahdet ve birlik meselesidir. Biz 17 Rebiyülevvel'e uzanan haftayı İnkılab'ın ilk gününden itibaren **"Vahdet Haftası"** olarak adlandırdık. Bunun sebebi de şudur: Ehlisünnet kardeşlerimizin meşhur rivayetine göre 12 Rebiyülevvel Resulullah'ın (s.a.a) veladet günüdür; Şîi Müslümanların arasında ise 17 Rebiyülevvel veladet günü

1- Tevbe, 33.

olarak bilinir. Bu iki günün arasında kalan günler İnkılab'ın ilk yılında İran milleti ve nizam yetkilileri tarafından "Vahdet Haftası" olarak adlandırıldı. Ama söz yetmez; adlandırmak da yetmez; amel etmek gerekir; vahdete doğru ilerlemek gerekir. Bugün İslam dünyası vahdete muhtaçtır. Ortada tefrika etkenleri de vardır. Bu etkenlerin üstesinden gelmek şarttır; bu etkenlere galip gelmemiz gerekir.

Bütün büyük hedefler çaba gerektirir. Hiç bir büyük hedef çaba harcamaksızın gerçekleşmez. Müslümanların arasında vahdet de çaba harcamadan hâsıl olmaz. Bizim görevimiz İslam dünyasının birliği için çaba harcamaktır. Bu birlik birçok düğümü çözebilir; İslami toplumlara ve Müslüman milletlere saygınlık kazandırabilir. Bakın, bugün dünya nüfusunun dörtte birini oluşturan Müslümanların durumu ne hâldedir? Bakın, Müslümanların siyaset üzerindeki etkisi, hatta kendi aralarındaki meseleler de tesiri ecnebi güçlere ve art niyetli zorbalara kıyasla ne kadar zayıftır? Bu, sadece kendimizi ve muhataplarımızı sakındırdığımız o güçlerin ecnebi olması yüzünden değildir. Onlar art niyetlidir; sultacı saikleri vardır; Müslüman milletleri zillete düşürmek, ezmek, mutlak itaate zorlamak isterler.

İslam Ümmetinin Vahdeti Yolunda İç ve Dış Etkenler

Şu sayıları elliye aşan İslam ülkesinin, şu Müslüman milletlerin bu denli açık, net ve zorbalığa dayalı art niyete karşı izlemeleri gereken yol nedir? Vahdetten başka ne olabilir!? Birbirimize yaklaşmalıyız. Vahdetin karşısında iki genel ve esas engel vardır; bunlara çare bulmak gerekir.

Bir engel, bizim içimizdeki engeldir; bizim bağınazlıklarımız ve kendi inançlarımıza olan bağlılığımızdır. Her grubun ken-

di içinde bunların üstesinden gelmesi gerekir. Kendi ilke ve akaitlerine inanmak çok iyi ve çok güzeldir; üzerinde ısrar etmek de iyidir, fakat bu durum ispat sınırını, yanlış red-detme sınırını aşmamalı; saldırı, düşmanlık ve kine dönüş-memelidir. İslam ümmetinde yer alan bütün mümin kardeş-ler birbirine saygı göstermelidir. Kendi inancını korumak istiyorlarsa korusunlar; ama başkalarına saygı göstersinler; başkalarının haklarına ve sınırlarına saygı duysun; onların düşünce ve inancının hürmetini çiğnemesin, tartışmaları ilmî meclislere bıraksınlar. Ulema ve kanaat önderleri eğer arzu ediyorsa oturup dinî konuları tartışsın. Ancak ilmî bir mecliste âlimane ve dinî tartışma, birbirini ulu orta, kamuoyu karşısında ve ilmî analiz gücünden yoksun düşüncelerin huzurunda kötölemekten farklıdır. Ulema bunun önüne geç-melidir. Yetkililer bunu önlemelidir. Bu konuda bütün Müs-lüman gruplar sorumludur. Şiîlerin de sorumluluğu vardır, Sünnîlerin de. Hepsi birliğe doğru ilerlemelidir. Bu iç engel olan birinci engeldir.

Bir de dış engel vardır ve o da İslam düşmanlarının garazkâr ve tefrikacı elidir. Bundan da gafil olmamak gerekir. Sadece bugün değil, siyasi egemen güçler milletleri etkileyebileceklerini anladıkları günden beri bu tefrikacı el ortaya çıktı ve bugün daha da şiddetli bir şekilde faaliyet yürütüyor. Kitle iletişim araçları ve günümüzde var olan modern cihazlar da bu ele yardımcı oluyor. Bunlar ateşi yakanlardır, ateşi yakan-lar! Bunlar tefrika için slogan düzüyor. Çok uyanık olmak gerekir; bilgili olmak şarttır. Maalesef bazıları da Müslüman milletlerin ve İslam ülkelerinin içinde esas düşmanların ga-razlarına alet oluyor.

Bakın, bu çok ibret verici bir durumdur: Bundan iki yıl önce Lübnan'ın direnişçi gençleri, Lübnan'ın Hizbullah hareketi İsrail'e galip gelerek Siyonist rejimi zillate düşürdüklerinde,

İslam dünyasında Müslümanlar için bir açılış ve bir zafer yaşandığında, hemen tefrika çıkaran eller harekete geçti ve Şîî Sünnî meselesini ileri sürüp dinî bağnazlıkları körükledi. Hem Lübnan'da, hem Ortadoğu bölgesinde, hem İslam dünyası genelinde bunu yaptılar. Şîî Sünnî meselesi yeni yeni ortaya çıkarıldı. Neden? Çünkü İslam ümmeti o büyük zafer sayesinde gönül birliğine yaklaşmaya başladı ve onlar Müslümanları Şîî Sünnî meselesi ile birbirinden uzaklaştırmak istedi. Bu, iki yıl öncesine ait bir meseledir.

Bundan iki ay önce de İslam ümmeti bir başka büyük zaferi kazandı; o da, Filistin direnişinin Gazze'de Siyonist düşmana galip gelmesiydi. Bu da büyük ve parlak bir zaferdi. Bir zamanlar üç büyük ülkenin ordularını 1967 ile 1973 yılları arasında yenebilen tam donanımlı bir orduyu yenmekten daha büyük zafer ne olabilir!? Bu ordu yirmi iki gün çaba harcadı; ama Gazze'de o direnişçi gençleri ve o mücahit müminleri geri adım atmaya zorlayamadığı ve yenemediği gibi onlara yenildi de! Üstelik Gazze'den eli boş geri çekilmek zorunda kaldı ve dahası Siyonist rejim ve başta Amerika olmak üzere onun bütün hamileri dünyaya rezil oldu. Bu, Müslümanlar için büyük bir zaferdi ve Müslümanları gönül birliğine yaklaştırdı. Burada artık Şîî Sünnî meselesini gündeme getiremediler. Bu kez etnik meseleyi ileri sürdüler; Arap olmak veya olmamaktan söz ettiler ve Filistin meselesinin sadece Araplara özgü olduğunu, Arap olmayanların bu meseleye müdahale etmeye hakkı olmadığını söylediler. Neden böyle olsun? Filistin meselesi İslam meselesidir ve bu meselenin Arabı Acemi yoktur.

İslam dünyasının meselelerinde etnikçilik gündeme geldi mi, en büyük tefrika meselesi gündeme gelmiş olur. İslam dünyasının meselelerine etnik meseleler karıştırıldığı takdirde, Arapları ayrı, Farsları ayrı, Türkleri ayrı, Kürtleri ayrı, Endonezyalıyı ayrı, Malezyalıyı ayrı, Pakistanlıyı ve Hindistanlıyı

ayrı tuttıkları takdirde geriye ne kalır ki! Bu, İslam ümmetini ve İslam ümmetinin güç ve yeteneklerini dağıtmak değildir de nedir?

Bunlar istikbarın entrikalarıdır ve maalesef İslam dünyasında bazıları bu entrikaların tutsağı oluyor. İstikbar Lübnan meselesinde ve şu Gazze meselesinde elde edilen zaferin tadı Müslümanların damağında kalsın istemiyor; hemen ihtilaf ve tefrika çıkaracak bir konuyu gündeme getiriyor veya uyduruyor; çünkü Müslümanları birbirinden ayırmak istiyor.

İstikbarın Entrikalarıyla Mücadelede; İslam Dünyasının Yöneticileri, Seçkin ve Aydın İnsanlarının Önemli Görevi

İslam ümmeti uyanık olmalıdır; bunların karşısında durmalıdır. Birinci derecede sorumluluk siyaset adamlarının omuzundadır. İslam ülkelerinin yöneticileri uyanık olmalıdır. Bu feryat bizim bazı politikacılarımızdan da yükselir; ama sırf bizdendir diye hataya kapılmamalı ve asıl kaynağı bulmalıyız. Bizler esas bu sesin nereden yükseldiğini teşhiste hata yapmamalıyız. Bu feryat bizim bazı politikacılarımızın ağzından çıkıyormuş gibi görünebilir; ama bilmeliyiz ki, bunların değildir. Bu feryat, başkalarının feryadıdır; dünyanın küresel istikbar güçlerinin feryadıdır. Asıl onlar İslam ümmetinin vahdetine karşıdır. Eğer bu ses İslam ümmetinin içinde bazı gırtlaklardan çıkıyorsa, bunlar kandırılmış insanlardır. Bu ses, bunların sesi değildir. Bu ses, onların sesidir. Biz bu sesi çok iyi tanırız. Birinci derecede siyaset adamları, yetkililer, düşünürler, insanların beyni ve kalbi ile uğraşanlar, din âlimleri, aydınlar, yazarlar, gazeteciler, şairler, edipler ve İslam dünyasının bilginleri insanlara bu vahdette halel yaratmak isteyenleri ve ilahî sağlam ipi Müslümanların elinden çıkarmak isteyen elleri göstermelidir.

Kur'ân-ı Kerim bizlere açıkça ne diyor:

“Hep birlikte Allah'ın ipine sımsıkı yapışın.”⁽¹⁾

Hep birlikte olun ve asla dağılmayın, hatta Allah'ın ipine sarılırken bile! Kitap bize bazıları Allah'ın ipine sarılırken bazılarının şeytanın ipine sarılması bir yana dursun, hatta Allah'ın ipine sarılırken bile hep birlikte olun, diye buyurur. Hep birlikte bunu yapmalıyız. Bu, İslam dünyasının büyük meselesidir.⁽²⁾

1- Âl-i İmran, 103.

2- İslam Peygamberi'nin (s.a.a) veladet yıldönümünde Nizamın yetkili-leriyle görüşmede konuşma, tar. 15.03.2009.

Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Bi'setinin Mesajında Çeşitli Akılcı, Ahlakî ve Kanunî Boyutlar

Naçizane bilgilerle herkesin konuştuğı bi'set meselesi, aslında kolay kolay bu büyük hadisenin boyutları hakkında her şeyi anlatmanın mümkün olmadığı muazzam bir alan gibidir. Zaman ilerledikçe ve insanoğlu çeşitli deneyimlerle yaşamının eksiklerini ve uğradığı hasarı daha iyi idrak ettikçe, Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) bi'setinin çeşitli boyutları kendini daha da iyi gösteriyor. Bu bi'set gerçekte insanları akılcı terbiyeye, ahlakî ve kanunî terbiyeye davettir. Bunlar insanın huzurlu ve gelişen yaşamının ihtiyaç duyduğu şeylerdir.

1- Akılcı Terbiye

Birinci derecede akılcı terbiye gelir. Bu, insanî düşünce gücünü ortaya çıkarmak ve onu insanın düşüncelerine ve amellerine hâkim kılmaktır. Bu, insanî düşünce meşalesini insana teslim etmek ve böylece bu meşale sayesinde yolunu teşhis etmesine ve bu yolu katetmesine yardımcı olmaktır. Bu, ilk önemli meseledir ve en önemli mesele de budur zaten. İslam Peygamberi'nin (s.a.a) bi'setinde öncelikle akıl meselesi ve ardından da bilgelik meselesi gündeme gelmiştir. Kur'ân-ı Kerim'in tümüne ve Allah Resulü'nün (s.a.a) öğretisine baktıkça sürekli akıl, düşünce, düşünme, tedbir etme ve bunun gibi tabirlere rastlarız. Hatta Kur'ân-ı Kerim kıyamet gününde suçluların şöyle diyeceğini buyurur:

“Ve: Şayet kulak vermiş veya aklımızı kullanmış olsay-

**dık, (şimdi) şu alevli cehennemin mahkûmları arasında
olmazdık.”⁽¹⁾**

Yani eğer biz cehennem ateşine düştüysek, bunun sebebi kendi aklımızı ve kendi düşüncemizi kullanmadığımız, onlara kulak vermediğimiz, gönül vermediğimiz içindir. Bu yüzden bugün kıyamet gününde şu ebedi acı kadere mahkûm olduk.

Bütün peygamberlerin karnesinde ve sadece son peygambere özgü olmayan bütün peygamberlerin yaşamında akla davet, birinci derecede yer alır. Bu davet İslam’da daha güçlü, daha açık ve daha nettir. Dolayısıyla Hz. Emîrü’l-Müminin Ali (a.s) peygamberlerin bi’setinin sebebi konusunda şöyle buyurur:

“...Allah onlardan fitrî sözlerini tutmalarını istemek... aklın definelerini ortaya çıkarmak için... kesintisiz nebiler gönderdi.”⁽²⁾

Yani onca peygamber gönderilmesinin nedeni “akıl ve düşünce hazinesini gün ışığına çıkarmak ve insanoğlunun bu hazineleri kullanmasını sağlamak”tır! Burada sözü edilen bu akıl ve düşünce hazinesi bizim varlığımızda mevcuttur. Bizim esas sorunumuz, bir hazinenin üzerinde yatan, ama ondan haberi olmayan, yararlanmayan ve sonunda açlıktan ölen adama benziyor olmamızdır. Bizim hâlimiz budur. Eğer aklımıza rücu etmezsek, aklımızı kullanmazsak, aklımızı geliştirmez ve nefsimize hâkim kılmazsak, hâlimiz böyle olacaktır.

Bu hazine bizim elimizde, ama onu kullanmıyoruz ve bu yüzden, akılsızlık, cahillik ve bunların doğurduğu sıkıntılardan ötürü dünyada ve ahirette büyük sorunlar yaşıyoruz. Dolayısıyla bir hadiste İslam Peygamberi (s.a.a) şöyle buyurur:

1- Mülk, 10.

2- Nehcü’l-Belağa, hutbe: 1.

“Akıl, cahilliğin dizginidir.”⁽¹⁾

Hadisin orijinalinde [inne'l-akle ıkalun mine'l-cehl] geçen “ıkal” sözcüğünün anlamı, devenin ayağına bağlanan ve hareket etmesini engelleyip kontrol altına alınmasını sağlayan iptir. Allah Resulü (s.a.a) akılı, “cahilliği dizginleyen bağ” şeklinde tanımlıyor. Bu ayak bağı insanın cahillik içinde hareket etmesine mani olmaktadır. Ardından şöyle buyurur:

“Nefis, en kötü hayvana benzer; bukağı takılmazsa azar.”⁽²⁾

İnsan nefsi en vahşi hayvanlara benzer; en şer dört ayaklı mahlûklar gibidir. Nefis budur işte. Nefsi iple bağlamadığınız takdirde, dizginlemediğiniz durumlarda, kontrolünü ele geçirmediğiniz takdirde şaşkına dönersiniz ve bu şaşkınlığın sonucunda insanların kişisel ve sosyal yaşamında, sorunlar baş gösterir. Akıl budur işte.

İslam Peygamberi'nin (s.a.a) ilk adımı, akılı harekete geçirmektir; düşünce gücünü uyandırmaktır; toplumda düşünce gücünü takviye etmektir. Bu, sorunların çaresidir. İnsanı dine doğru yönlendiren akıldır; insanı dine doğru çeken de odur. İnsanı Allah Teâlâ karşısında kulluğa zorlayan şey akıldır. İnsanı sefih ve cahilce hareketlerden, dünyaya gönül bağlamaktan alıkoyan yine akıldır. Akıl budur işte. Dolayısıyla ilk iş, toplumda akıl ve düşünce gücünü takviye etmektir. Bugün bizim görevimiz de budur.

Biz de İslami toplumumuzda, yani İslam Peygamberi'nin (s.a.a) kurduğu İslami toplumun bir örneği olmasını istediğimiz toplumumuzda Resulullah'ın (s.a.a) o emsalsiz azametne karşı tüm zafiyetlerimize ve bütün eksikliklerimize

1- Tuhefu'l-Ukul, s. 15.

2- age, s. 15.

rağmen bu şekilde hareket ettik ve o toplumun bir örneğini yaratmaya çalıştık. O zaman bu toplumda da esas kriterin akıl olması gerekir.

2- Ahlaki Terbiye

İkinci mesele, ahlaki terbiyedir, nitekim *“Ben ahlaki erdemleri tamamlamak üzere gönderildim.”*⁽¹⁾ buyurmuştur; yani bi’set ahlak mekarimini tamamlamak üzere gerçekleşti; ahlaki mekarimi ve ahlaki faziletleri insanların arasında tamamlamak içindi. Ahlak, topluma hâkim olduğu takdirde insanların onu teneffüs ederek sağlıklı bir yaşam sürdürebilecekleri temiz havaya benzer. Eğer ahlak olmazsa, ahlaksızlık hâkim olursa, hırslar, nefsanî hevesler, cahillikler, dünya sevgisi, kin, haset, kıskançlık ve suizan hâkim olursa, eğer şu ahlaki rezillikler ortaya çıkarsa, yaşam zorlaşır; yaşam alanı daralır; insan sağlıklı bir şekilde nefes alamaz. Dolayısıyla Kur’ân-ı Kerim’de birkaç ayette **“onları tezkiye eder ve onlara kitabı ve hikmeti öğretir.”** şeklinde yer alan ifadede ahlakî geliştirme anlamına gelen tezkiye, talim ve terbiyeden önce gelmiştir.

Yüce İslam Peygamberi’nden (s.a.a) akıl hakkında arz ettiğim rivayette Hz. Resulullah’ın (s.a.a) akıl meselesinden sonra buyurduğu üzere akıldan sabır doğar, sabırdan da ilim oluşur. Bu sıraya dikkat edin! Akıl önce sabrı doğurur, yani sabretmeyi, tahammül etmeyi öğretir. İnsan sabredince toplumun ilim öğrenmesi ve bilgilerini geliştirmesi için zemin hazırlanır. Yani ilim, sabırdan sonra gelir. Sabır, ahlakıdır. Kur’ân-ı Kerim’de **“onları tezkiye eder ve onlara kitabı ve hikmeti öğretir.”** ayetinde de tezkiye daha önce gelir. Bu, ahlaki terbiyedir. Bugün biz aşırı derecede ahlaki terbiyeye muhtacız; hem İran milleti olarak yaşadığımız şu İslami toplumda, hem tüm

1- Biharu’l-Envar, c. 68, s. 382.

İslam dünyasında ve büyük İslam ümmetinde ve Müslüman toplumlarda en öncelikli ihtiyacımız ahlak ve terbiyedir. Bunlar bizim ilk gereksinimlerimizdir.

3- Kanuni Terbiye

Bunlardan sonra kanuni terbiye, kanuni disiplin gelir. Buna en başta İslam'ın tüm ahkâmını bilen İslam Peygamberi (s.a.a) bağlıydı. Ümmü'l-Müminin Ayşe'den rivayet edildiği üzere kendisinden Resulullah Efendimizin (s.a.a) ahlakı ve davranışı hakkında sorulunca, şöyle karşılık verir:

“Onun ahlakı, davranışı ve yaşamı Kur'ân-ı Kerim'di.”

Yani onun emrettiği, ama kendisinin gafil kaldığı tek bir konu yoktu. Bunların tümü bizler için birer derstir. Bunların hepsi derstir. Bunlar sırf bizim oturup onun büyük kişiliği karşısında kendi acizliğimizi kıyaslamamız için değildir. Hayır, orası zirvedir ve bizler zirvenin eteklerinde hareket hâlindeyizdir; ama zirveye doğru ilerlemeye çalışıyoruz. Esas kriter, esas ölçek oradadır.

İslam Peygamberi (s.a.a) bizzat Kur'ân-ı Kerim'e amel ederdi.

“Peygamber, Rabbi tarafından kendisine indirilene iman etti.”⁽¹⁾

Müminler de onun peşinden gitti. Allah Resulü (s.a.a) âmil, yani amel edendi; halk da onun ameline bakarak izlemeleri gereken yolu buluyordu. Toplumun büyükleri liderleri ve seçkin insanların rolü de budur. Bizler sadece sözle yetinmemeliyiz.

Bi'set sadece kutlanacak, alkış tutacak, tatlı dağıtılacak ve sevinecek bir şenlik değildir. Bi'set bir kesittir; bir bayram-

1- Bakara, 285.

dır. Bayram ise insanı hakikate yönelten bir zaman kesitidir. Bi'set bir bayramdır. Bi'set bayramına bakmalıyız. İslam Peygamberi'ne (s.a.a) bakmalıyız. O muazzam çabalara bakmalıyız. Sonra da bu çabaların harikulade tesirlerine bakmalıyız. Şu on yılda bu büyük insan, bu büyüklerin en büyüğü neler yaptı, ona bakmalıyız. Hiç bir yerde İslam Peygamberi'nin (s.a.a) hükümet ettiği o mübarek on yılın benzerini bulamazsınız. Bakın, beşerî tarihte nasıl bir hareket gerçekleştirdi; nasıl bir fırtına kopardı; o fırtınanın ardında insanlığa nasıl güvenli bir sahil gösterdi; nasıl izlenecek yolu gösterdi! Altmış üç sene de yaşadı. Ama biz bunca uzun ömrümüze karşın ancak şu çocuksu ve bebedeksi hareketlerle o yolu mümkün olduğu yere kadar izlemeye çalışıyoruz. O şekilde bir hareket onca ihlas, onca çaba ve onca ilahî hidayetle gerçekleşince sonucunu, İslam Peygamberi'nin (s.a.a) on yıllık iktidarında elde ettiği ve yarattığı onca azamet olur.⁽¹⁾

1- Bi'set Bayramı dolayısıyla yaptığı konuşma, tar. 20.07.2009.

İslam Ümmetinin İslami Hakikatleri Yeniden Üretme İhtiyacı

Bugün Müslümanlar için oldukça bereketli bir gündür. Nitekim bu mukaddes varlık şu âleme ayak bastığı gün, zifiri karanlıkların [Kur'an-ı Kerim'de ifade edildiği gibi] **“Birbiri üstüne gelen karanlıklar.”**⁽¹⁾ içinde doğan bir nurdu. Hz. Emîrül-Müminin Ali (a.s) o günleri, o dönemi, beşeriyetin karanlık hâlini beyan ederken şöyle buyurur:

“Allah onu... dünya nurunun kararmış, aldatışların apaçık olduğu bir çağda gönderdi.”⁽²⁾

İnsaniyet nuru insanların ve toplumların kalbini terk etmişti. Sadece Hicaz ortamında değil; hatta o dönemin büyük imparatorluklarında, yani eski İran ve eski Roma iktidarlarında da böyleydi. Hakikati idrak etmede zorlanan kibir ve hata, insanoğlunun yaşamının tüm boyutlarında açık ve aşikârdı. İnsanlar yolu tanıımıyordu; hedefi şaşırmıştı. Gerçi o dönemde doğru yolu izleyen müminler de vardı. Yani bu durum o dönemde bütün insanlığın günahkâr olduğu anlamına gelmez; ama dünyanın genel hâli böyleydi. Âlemin genel imajı karanlıktı; zulümdü; insaniyetin tüm işaretlerinin kaybolduğu bir imajdı. Böyle bir durumda İslam Peygamberi'nin (s.a.a) varlığının nuru Hak Teâlâ'nın iradesiyle doğdu ve parlamaya başladı. Bu, insanlık tarihi için unutulmaz bir

1- Nur, 40.

2- Nehcü'l-Belağa, hutbe 89.

gündür. Bu günü anmanın anlamı, bizim bu hadisenin tesirini âlemde tekrarlamak istememiz değildir. Biz istesek de, istemesek de bu hadise, şu acayip ve muazzam olay beşeriyet tarihini etkileyeceği kadar etkilemiştir. Eğer dünyada insanî şeref, ahlaki fazilet ve insaniyetin seçkin yönlerinden bir şey kalmışsa bu, sırf şu mübarek varlık sayesinde; bütün bi'setlerin ve bütün peygamberlerin faziletlerinin kemal noktası olan şu bi'set içindir.

Biz İslam ümmeti olarak bu olayı, bu hadiseyi bir ders olarak algılamalıyız. Başkaları ile ilgilenmeden önce kendimize bakmalıyız. Bugün İslam ümmeti şiddetle İslami hakikatleri yeniden üretmeye muhtaçtır; o harikulade ve muazzam hadiseleri yeniden yaratmaya muhtaçtır. Bugün biz İslam ümmeti olarak İslam Peygamberi'nin (s.a.a) varlığının hidayet meşalesine son derece muhtacız. İslam ümmeti nüfus itibarıyla seçkin bir nüfustur. Bu muazzam nüfusun yaşadığı bölge coğrafi konumu, doğal özellikleri ve hayatî kaynakları itibarıyla dünyanın en önemli ve en hassas bölgelerinden biri sayılır; üstelik insan gücü ve doğal yetenekler bakımından da hiç bir eksiği yoktur. Ancak nedense bu ümmet bugün şaşkındır. Şaşkınlığının sebebini görüyorsunuz. Dünyanın en büyük sorunları genellikle Müslüman ülkelerdedir. Yoksulluk İslam ümmetinde görünüyor. Adaletsizlik ve ayrımcılık bizde; bilimsel ve teknolojik geri kalmışlık bizde, kültürel hezimet ve kültürel zafiyet yine bizde, İslam ümmetindedir! Dünyanın zorbaları İslam ümmetinin hakkını rahatça, açık açık çiğniyor ve bu ümmet kendi hakkını savunamıyor.⁽¹⁾

1- İslam Peygamberi (s.a.a) ve İmam Sadık'ın (a.s) veladet yıldönümü dolayısıyla görüşmede konuşma, tar. 04.03.2010.

**Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Bi'seti, İnsanlığın
Adalet ve Barış Gibi Tüm Fitrî Taleplerini
Karşılama Yoludur**

Bi'set bayramı insanlık tarihinde oldukça hassas bir kesiti yarıttığı ve beşeriyete, tüm fitrî ve doğal talepleri, tabii ve tarihî ideallerinin gerçekleşeceği bir yol gösterdiği için en büyük tarihî ve kalıcı anıdır. Tarih boyunca baktığınızda insanlar adaletin yokluğundan inlemiştir. Yani adalet, tarih boyunca bütün insanların en büyük isteklerinden biri olmuştur. Bugün biri adalet bayrağını kaldıracak olursa, gerçekte insanların tarihî, doğal ve fitrî talebini gündeme getirmiş olur. İslam dini, İslam'ın hareketi ve Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) bi'seti tüm diğer peygamberlerin yaptığı gibi ilk etapta adaletin peşinde olmuştur.

İnsanlığın bir başka önemli talebi barış, güven ve huzur içinde yaşamaktır. İnsanlar yaşamak, düşüncesini geliştirmek ve ruhî açıdan huzura kavuşmak için huzurlu ortama muhtaçtır; güvenli ve sakin bir ortama muhtaçtır. Kendi içinde de, aile ortamında da, yaşadığı toplumda ve uluslararası ortamda da insanoglu huzura muhtaçtır. Bu, insanların en temel isteklerinden biridir. İslam dini güven, barış ve selamet habercisidir. Eğer bizler Kur'an-ı Kerim ve onun emirlerinden hareketle İslam dinini, fitrat dini biliyorsak, anlamı budur. İslam'ın sergilediği yol, fitrat yoludur; insanın fitrî ihtiyaçlarını karşılama yoludur. İşte bu denli geniş bir kapsam, büyük titizlik ve büyük ihtimamla âlemlerin Rabbi İslam Peygamberi'nin (s.a.a) bi'setini gerçekleştirdi ve ona beşeriyetin kurtuluşunu müjdeledi:

“Doğrusu biz seni hak (Kur’ân) ile müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik.”⁽¹⁾

Bu müjde birinci derecede şu sakin yaşamı, adaletle beraber olan, insan yapısına ve doğasına uygun olan yaşamı müjdelemekle ilgilidir. Bunun ardından insanın ebedi yaşamı ile ilgili olan ilahî sevap müjdesi de yer alır. Dolayısıyla İslam Peygamberi’nin (s.a.a) bi’seti gerçekte rahmetin başlangıcıdır. Bu bi’setle beraber ilahî rahmet Allah’ın kullarını kapsadı. Bu yol insanların önüne açıldı ve adaleti gündeme getirdi; güven ve selameti gündeme getirdi.

“Ey Ehl-i Kitap! Resulümüz size Kitap'tan gizlemekte olduğunuz birçok şeyi açıklamak üzere geldi; birçok (kusurunuzu) da affediyor. Gerçekten size Allah'tan bir nur, apaçık bir kitap geldi. Rızasını arayanı Allah onunla kurtuluş yollarına götürür ve onları iradesiyle karanlıklardan aydınlığa çıkarır, dosdoğru bir yola iletir.”⁽²⁾

Bu emirler ve bu öğretiyile Allah Resulü (s.a.a) insanlara selamet yolunu ve güven yolunu gösterdi. Bu sağlam, huzurlu ve güvenli yol insanlar için önem arz eden, insan kalbinin iç ortamından toplum ortamı, aile ortamı, iş ortamı, toplumsal yaşam ortamı ve uluslararası ortama kadar uzanan tüm ortamlarla ilgilidir. Bu, İslam’ın peşinde olduğu hedeftir.

İslam dininde düşmanlığın hedefi olarak tanıtılan şey, insan yaşamının şu temel çizgileri ile kesişen noktaların ta kendisidir. Yani adalete karşı olanlar, barış, huzur, güvenlik ve insanî yücelmeye karşı olanlar, Resulullah’ın (s.a.a) davetinin karşı noktalarıdır. Allah Teâlâ cihadı adalet için Müslümanlara vacip kılmıştır. Bu sadece İslam’a özgü bir hüküm de değildir;

1- Bakara, 119.

2- Maide, 15-16.

bütün ilahî dinlerde var olan bir hükümdür. Bu davetin karşısında insanların huzur ve asayişine, toplumun huzuruna ve yücelmesine karşı çıkanlar yer alır ve bunlar insanların çıkarlarının düşmanıdır. Bu, İslam'ın hedef aldığı noktanın ta kendisidir. Bi'setin başından itibaren de Hz. Resul-ü Ekrem (s.a.a) ilahî vahiy aracılığıyla kendisine nazil olan ayetlerle bu noktaları açıkça göstermiştir.

İslam Peygamberi'ne (s.a.a) nazil olan ilk ayetleri kapsayan mübarek Alak Suresi'nde (daha sonraki ayetler aralıklarla nazil olmuştur; ama yine de bi'setin ilk günlerine aittir) şöyle buyurur:

“Hayır, hayır! Eğer vazgeçmezse, derhal onu alnından (perçeminden), yakalarız (cehenneme atarız). O yalancı, günahkâr alından (perçemden), o, hemen gidip meclisini (kendi taraftarlarını) çağırsın. Biz de zebanileri çağıracağız.”⁽¹⁾

Yani rahmet davetine, izzet davetine, huzur ve güvenlik davetine karşı çıkanlar Kur'ân-ı Kerim'in ilk suresinde tehdit ediliyor.

Ya da İslam Peygamberi'ne (s.a.a) inen ilk surelerden biri olan Müddessir Suresi'nde insanların yaşamına karşı olanların üzerinde duruluyor:

“Tek olarak yarattığım kimseyi bana bırak; kendisine geniş servet verdim, oğullar (verdim), kendisine bir döşeyiş döşedim. Üstelik o (nimetlerimi) daha da arttırmamı umuyor. Asla (ummasın)! Çünkü o, bizim ayetlerimize karşı alabildiğine inatçıdır. Ben onu sarp bir yokuşa sardıracağım!”⁽²⁾

1- Alak, 15-18.

2- Müddessir, 11-17.

Yani burada İslam Peygamberi'ne (s.a.a) muhalefet eden kimseye, beşerî toplumun çıkarlarına karşı çıkanlara, Hak yoluna muhalefet edenlere bu muazzam hareketin karşı çıkacağından söz ediliyor. Dolayısıyla İslam dini, mücadele dinidir; cihat dinidir. Bu cihat, insanların huzurlu yaşamına karşı çıkan, adalete muhalefet eden ve insanoğlunun saadetine düşman olanlarla savaştır.

Nitekim Kur'ân-ı Kerim ve Allah Resulü'nün (s.a.a) siyerine baktığımızda, İslam devletinin kurulduğu ilk günden itibaren gayrimüslimlerin Resulullah'ın (s.a.a) teminatı altında huzur ve güven içinde yaşadıklarına şahit olmaktayız. Medine'de Yahudiler vardı. İslam Peygamberi (s.a.a) onların da huzur içinde yaşamaları için Yahudilerle anlaşma imzaladı; ama onlar komplo kurdu; düşmanlık etti; ihanet etti; arkadan hançerle vurdu ve bu yüzden Allah Resulü (s.a.a) onlara karşı durdu. Eğer Medine Yahudileri düşmanlık etmeseydi, muhalefet etmeseydi, ihanet etmeseydi, İslam Peygamberi (s.a.a) hiç bir zaman onlara dokunmazdı. Dolayısıyla İslami davet manevi bir davettir; akıl ve mantık yoluyla birlikte olan davettir; beşeriyet için aydınlık ve saadetle beraber olan yaşam alanına davettir.

İslam karşısında bazı muhalifler ortaya çıkar; ancak İslam bu muhalifleri yolunun üzerinden kaldırır. İslam dini pasif davranmaz. Eğer muhalif varsa ve bu muhalif insan saadetine karşı çıkıyorsa, eğer Hakka davete muhalefet ediyorsa, İslam dini bu muhalifle mücadele eder ve karşısında durur. Siz bunu tarih boyunca saldırgan güçlerin icraatıyla karşılaştırın. Bugün de öyle yapıyorlar; güçlerine güç katmak için savaşıyorlar; adaletsizliği yaymak için savaşıyorlar.

Çağdaş Modern Cahiliyetin Özellikleri

Bugünkü dünyanın hâline bakın! Dünyanın müstekbir ve musallat güçleri beşeriyeti tehdit etmek üzere silah yapıyor; adaleti yaygınlaştırmak için değil, adaletsizliği yaygınlaştırmak için ve yine beşeriyete güven vermek için değil, onlara teslim olmayanların güvenini ellerinden almak için silah yapıyor. Bugün dünyada mesele bundan ibarettir.

Eğer biz bugün dünyaya hâkim olan cahiliyeti modern cahiliye olarak adlandırıyorsak, sebebi budur. Cahiliye Dönemi sona ermemiştir. Cahiliyet demek Hak'la mücadele etmek, tevhitle savaşmak, insan haklarıyla mücadele etmek, Yüce Allah'ın insanların saadeti için açtığı yolla mücadele etmek demektir. Bu cahiliyet bugün de vardır; hem de modern hâliyle vardır; bilimi kullanarak, gelişmiş teknolojileri kullanarak, nükleer silah kullanarak, insanoğlunun yaşamını yıkan ve imha eden sanayi sahiplerinin cebini doldurmak için her türlü silahı kullanarak vardır.

Bugün dünyada silah ve askerî giderlerin öyküsü, beşeriyetin en acı öykülerinden biridir. Bugün dünyada silah fabrikaları her türlü silahı üretiyor. Neden? Çünkü bu silahları satmak istiyor. Bunun için dünyada savaş çıkarıyorlar; insanları birbirine düşürüyorlar; devletleri karşı karşıya getiriyorlar; hain düşüncelerini ve sinsi emellerini hayata geçirmek ve tatmin olmak için herkesi tehdit ediyorlar.

Dünyada küresel meselelerin başında süper güçler yer aldığı müddetçe bu dünyada savaş bitmez. Savaş onlar için maddi çıkarları açısından söz konusudur. Bu savaş, adalet yolunda verilen bir savaş değildir. Başkalarının güvenliğini temin etmek için savaşıyoruz diyen Amerikalılar ve ötekiler, hepsi yalan söylüyor. Hayır, tam tersi söz konusudur. Onlar nereden askerî varlıklarını ve askerî hareketliliklerini sürdürüyorsa,

insanlara güvensizlik, adaletsizlik ve sıkıntı armağan ediyorlar demektir.

Dünyada bu modern cihazlar ortaya çıktığı günden beri insanlar sıkıntı çekiyor. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra 1990 yılına kadar geçen kırk beş yıllık sürede Batı'nın sözde "Soğuk savaş" dönemi olarak adlandırdığı yıllarda uluslararası resmi raporlara göre dünyada sadece üç hafta savaş olmamış! Yani şu kırk beş yıl içinde dünyada sağda solda hep savaşlar olmuştur. Peki, bu savaşları kim çıkarıyor? Tabi ki silah üretenler çıkarıyor! Bugün süper güçlerin askerî giderleri astronomik rakamlara ulaşmaktadır. Batı'nın kendi verilerine göre geçen yıl Amerika yönetimi altı yüz milyar dolar askerî harcama yapmış. Bu askerî harcamaların izlerini bugün komşumuzda görüyoruz. Bu paralar Afganistan için harcanıyor; Afganistan'ın Müslüman milletini bastırmak için. Bu paralar Irak'ta harcanıyor; Irak milletini baskı altında tutmak için. Bu paralar Ortadoğu'yu sürekli gergin hâlde tutan Siyonist rejim İsrail'e yardım etmek için harcanıyor. Bugün küresel fasık güçlerin izlediği yol budur. İslam ise bunlara karşı çıkıyor ve mücadele ediyor.

Maslahat ve çıkarları Müslüman milletlerin ve Müslüman devletlerin birbiriyle savaşmalarında, birbirinden nefret etmelerinde, birbirinden korkmalarında, birbirini tehdit saymalarında olanlar, yani günümüzün emperyalist ve sömürücü güçlerinin bekası, dünyada savaş olmasına bağlıdır. Savaş onlar için yağmalama aracıdır. Bunca insan ölmeli; milletlerin bütün parası silah alımına yatırılmalı; pahalı silahlar üretilmelidir... Peki, neden? Büyük kartellerin patronları daha fazla kazansın, yaşamlarından daha fazla zevk alsın diye!! Bu, maalesef tevhit yolundan uzaklaşan insanların yaşamında göze çarpan tağutvari, cahilce ve tehlikeli düzendir.

İslami Uyanış İşaretleri; İstikbar, Adalet ve Barış Düşmanlarının Kesin Zevali Demektir

Kuşkusuz bu yöntem kalıcı olamaz; çünkü hakka aykırıdır; batıldır ve yok olmalıdır:

“Yine de ki: Hak geldi; batıl yıkılıp gitti. Zaten batıl yıkılmaya mahkûmdur.”⁽¹⁾

Batıl, yaratılıştaki ilahî sünnete aykırı olan şeydir; batıl yok olucudur; zail olucudur; kalıcı değildir. Bugün bu zevalin işaretlerine rastlamaktayız. İnsan bugünkü uluslararası durumu görünce, bunun işaretlerini fark ediyor.

Dünyanın durumu çok değişti. Bugün milletler uyandı ve bu uyanışın Müslüman milletlerde daha fazla olduğu anlaşıyor. Müslüman milletler, Müslüman hükümetler İslam'ın önemini ve İslam'ın azametini, güvenli ve sağlam olan bu dayanağın azametini idrak ediyor. Bugün İslam dünyasında yaşanan İslami uyanış yüzünden zorba devletlerin artık eski gücünü kaybettiği gözleniyor. Bugün Amerika'nın durumu, geçmişten çok farklıdır. Amerika'dan sonra gelen zorbaların durumu da aynıdır; hâlleri ortadadır. Müslüman milletler tevhit yolunun kıymetini bilmeli ve ilahî vaatlere inanmalıdır. Bugün Müslümanların saadeti İslam ekseninde birlik olmalarındadır.

Kuşkusuz, düşmanlık her zaman vardır ve var olacaktır. Nerede uyanış daha fazla olursa, beşeriyetin düşmanları daha fazla tehlike hisseder ve ona daha fazla düşmanlık ederler. Biz bugün İran İslam Cumhuriyeti'ne güdülen düşmanlıkları çok iyi biliyor, çok iyi tanıyor ve bu düşmanlıkların sebeplerini de biliyoruz. Çünkü İran İslam Cumhuriyeti Müslüman milletlerin uyanış bayrağını taşıyor. Çünkü İran İslam Cumhuriyeti tüm milletleri ve devletleri birlik ve izzete davet

1- İsra, 81.

ediyor; bu milletlere ve devletlere İslam sayesinde sahip oldukları izzetin kıymetini bilmelerini söylüyor. Tüm düşmanlıklar bunun içindir. Biz bunu biliyoruz. Biz düşmanlıkların hüsrana uğrayacağını da biliyoruz; nitekim bugüne kadar da hep böyle olmuştur. Düşman otuz bir yıldır İslam Cumhuriyeti nizamına karşı çaba harcıyor ve otuz bir yıldır ilahî inayet sayesinde İslam Cumhuriyeti nizamı günbegün daha köklü ve daha güçlü oluyor. Bu süreç aynı şekilde devam edecektir. Her ne kadar düşmanlıklar devam ederse etsin bizim halkımız, Müslümanlar ve İslam dünyasının halk tabanı kendini daha iyi tanıyacak ve kendi değerini daha iyi anlayacaktır.

Yüce Allah'tan tüm İslami devletlere ve bütün İslami milletlere özgüvenini kazanmaları için, kendi ayakları üzerinde durmaları, müstebkir güçlerden korkmamaları ve bu zorbarların gücünün zail olacağından emin olmaları, bunların sahte ve batıl olduklarını; batılın asla kalıcı olmadığını ve ancak beşeriyete faydası olan şeylerin kalıcı olduğunu anlamaları için yardımcı olmasını niyaz ediyorum.

“Allah hak ile bâtıla böyle misal verir. Köpük atılıp gider. İnsanlara fayda veren şeye gelince, o yeryüzünde kalır...”⁽¹⁾

Yüce Allah'ın şu Nebevi bi'setin bereketi hürmetine hepimizin gönlünü İslam yoluna ve İslami yollara yaklaştırmasını, gönüllerimizi ilahî ahkâm ve ilahî maarifle daha çok tanıştırmasını, Müslüman milletlerin kalplerini birbirine yakınlaştırmasını, Müslüman devletlerin ellerini birbirine kenetlemesini ve böylece İslam ümmetinin kaybettiği gücünü, izzetini ve onurunu geri kazanmasını niyaz ediyorum.⁽²⁾

1- Ra'd, 17.

2- Bi'set bayramı dolayısıyla nizamın yetkilileri ile görüşmede konuşma, tar. 10.07.2010.

İnsanlık İslam Peygamberini (s.a.a) Arıyor

Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) doğumu insanlığın yaşamında parlayan bir şafağın başlangıcıydı. Bu veladetle beraber o dönemde yaşayan insanların gözünde ilahî müjdelere belirdi. Zalim padişahların saraylarında burçlar devrildi, ateş tapınakları söndü, içi boş hurafeye dayalı kutsallıklar ilahî kuvvet sayesinde dünyanın dört bir yanında yok oldu. Bu veladet, bi'setin ön hazırlığıydı ve bu bi'set de bütün âlemlere rahmetti. Nitekim Yüce Allah Kur'ân-ı Kerim'de şöyle buyurdu:

"Resulüm! Biz seni âlemlere ancak rahmet olarak gönderdik."⁽¹⁾

Bütün âlem bu mukaddes varlığın bereketlerinden yararlandı ve yararlanmaya da devam edecek. Bugün insanlığın ilerlemeleri, bilimsel gelişmeleri, bilinçlenmeleri ve muazzam keşfiyatı, hep tarihin o ilginç kesitinde İslam nurunun zuhur etmesinin bereketleridir ve bu da insanlığa sunulan bir nimettir. Eğer insanlar daha bilinçli olsaydı, daha derin marifete kavuşarak Allah Resulü'nü (s.a.a) ve İslam'ı tanıyıp onun mesajını bilseydi, bugün insanoğlunun tarih sayfası başka türlü olurdu. Biz insanların cahilliği, biz insanların dar görüşü hep geride kalmamıza sebep oldu. Tarih ilerledikçe, insanların marifeti ve kendini tanıma kapasitesi geliştikçe bu parlayan güneş de kendisini daha parlak gösterecek ve hayat veren bu nurdan yararlanmak da bir o kadar mümkün olacaktır. Bugün bunun işaretleri görülmektedir.

1- Enbiya, 107.

Bugün dünya maddi medeniyetin dayattığı ağır yükün altında usanmış olup bir kurtuluş yolu aramaktadır. Bugün Mısır ve Tunus gibi bazı İslam ülkelerinde İslami uyanış olarak gördüğünüz hareket, beşeriyetin usandığının bir işareti ve bir örneğidir. Ne zaman şeytanlar insanların yaşamına galip gelir (insan cinsinden şeytanlar, cin cinsinden şeytanlardan daha tehlikelidir) ve müstekbirler insanların sosyal yaşamına, halkın özel yaşamına, ekonomisine, bilinç ve düşüncesine daha fazla müdahale etmeye ve onları yanlış yollara saptırmaya başlarsa, hayat kararır; bu ağır ve karanlık ortam insanların fitratına aykırıdır ve sonunda insan fitratı uyanmaya başlar. Günümüzde yaşanan olay budur. Bugün maddi gücün sultanı altında esir düşen Batı dünyası da usanmıştır. Biz Müslümanlar eğer İslam'ı doğru tanıtabilseydik, davranışlarımızı İslam'a uygun hâle getirebilseydik, dünyada herkes İslam'a yönelirdi. Esas zafiyet bizdedir; esas sorun bizdedir ve bizler Kur'an-ı Kerim ve İslam Peygamberi'nin (s.a.a) ilk muhataplarıyız. Öncelikle kendimizi düzeltmeli; kendimizi ıslah etmeliyiz.

Çağdaş Dünyada İslami Uyanışın Tesirleri

Bugün İslam'ın bereketi sayesinde milletler uyanmaktadır. İnsan bu uyanışı İslam dünyasının genelinde görebiliyor. Bu uyanışın ilk tesiri, bu bölgede müstekbirlerin varlığından duyulan nefretin beyan edilmesidir. Amerikalılar, Amerikalı politikacılar büyük propaganda kampanyaları başlatarak kendilerini bugün bazı İslam ülkelerinde başlayan büyük halk hareketlerinin oklarından korumaya çalışıyor; fakat bu mümkün değil. Bu hareketler birinci derecede bölgede istikbar güçlerine karşıdır. Bu milletleri aşağılayan şey, istikbarın sultanıdır. Müslüman milletlerin birbirine kardeşlik eli uzatmalarını engelleyen, birbirini anlamalarına mani olan, güçlerini

birleştirerek İşlam ümmetini gerçek anlamda şekillendirmelerini engelleyen şey, istikbarın komploları ve müdahaleleridir. Buna bir son vermek gerekir. Milletlerin, emperyalizm ve istikbarın müdahale ve sultasından kurtulması gerekir; bölge sorunlarının çözüm anahtarı budur. İnsanların ve milletlerin sorunları, devletlerin sıkıntıları, kendi halkından ve kendi milletinden kopan devletler, hep başta Amerika olmak üzere bu müstekbir güçlerin bölgedeki varlığı yüzündendir. Bölge sorunlarının tek ilacı, milletlerin kendine gelmesidir; devletlerin kendine gelmesi, büyük şeytanın bu milletlerin kaderine müdahale etmesine mani olması ve onu bu bölgeden uzaklaştırmasıdır.

Amerika'nın Ortadoğu politikaları, milletlerin kendi devletleriyle muhalefet etmelerine sebep oldu; milletlerle devletler arasında uçurumlar oluştu. Eğer milletler kendi devletlerinin yanında yer alırsa, hiç bir g bu ülkelere musallat olamaz; hiç bir g milletlerin karşısında duramaz. Bugün bazı İşlam lkelerinde yaşanan şey, milletlerin bölgede varlığını haykırmasıdır; arenaya çıkmasıdır; mücadele meydanına girmesidir. Milletler arenaya çıkacak olursa, zorbarların kılıcı keskinliğini yitirir. Zorba devletler milletlere hiç bir şey dayatamaz. Onlar kendilerine yakın insanları ve kendi kuklalarını insanlara musallat ediyor; bu kuklalar da insanlara zorbalık yapıyor. Milletler sahneye çıkınca devletlerin eli, kendi milletinin yanında yer almaları kaydıyla güçlenir. Bu, bölge sorunlarının aresidir.

Bugün uyduruk rejim Siyonist İşrail, bu bölgede bir kanser tmrdr ve bölgeyi hasta etmiştir. İştikbarın tüm çabası, şu kanser tümörünü bölgede korumaya yöneliktir. Ancak bu kanser tümörünün bölgedeki varlığı sürekli savaş, anlaşmazlık, zıtlaşmalar ve yanlış politikalar izlemeye yol açmış durumdadır. Onlar bu kanser tümörünü ve bölgedeki üslerini

korumak için tüm güçlerini kullanıyorlar. Bu da bugün sonuçlarını ve tesirini bizzat gördüğümüz durumdur; bu durum, milletlerin tepkisidir. Milletler uyanınca artık bu duruma tahammül etmezler.

Bizce bugün bazı İslam ülkelerinde yaşanan hareketler, milletlerin tepkisidir. Bu tepki küresel istikbarın uzun süre bu milletleri aşağılamasına gösterilen tepkidir. Şimdi, global emperyalizmin gına getirdiği bu milletler bir fırsat yakalamış ve sokaklara dökülmüştür artık.

İslam Dünyasının Seçkin Siyasi, Dinî ve İlmî Şahsiyetlerinin İslami Uyanışın Asaletini ve Sürekliliğini Koruma Yükümlülükleri

Bugün din âlimleri, siyasi şahsiyetler, ilmî ve akademik kesimlerin yükümlülüğü çok ağırdır. Bugün bu ülkelerde halklar bu seçkin insanların siyasi, ilmî, akademik ve dinî şahsiyetlerin hidayetine muhtaçtır. Bunların görev ve yükümlülüğü ağırdır. Küresel istikbarın, elindeki türlü imkânlarıyla milletlerin şu muazzam hareketini kendilerine mal etmelerine müsaade etmemeleri gerekir; bu milletlerin kıyamını çalmalarına izin vermemeleri gerekir; çok dikkatli olmaları gerekir. Elitlerin; halkları her ülke için yüce hedef ve ülküler olan yüksek ve büyük hedeflere doğru yönlendirmeleri gerekir. Eğer böyle olursa, bölgenin geleceği aydındır; İslam ümmetinin geleceği aydın bir gelecek olacaktır.

Biz dünyada bir buçuk milyarlık bir nüfusuz ve stratejik açıdan, doğal kaynaklar bakımından, yeraltı kaynakları itibarıyla dünyanın en hassas bölgesinde yaşıyoruz. Ama maalesef başkaları bize hükmediyor; bizim kaderimizi başkaları belirliyor; petrolümüzün kaderini başkaları belirliyor; hükümetimizin kaderini başkaları belirliyor! Bu durumun değişmesi

gerekir, hiç kuşkusuz değişecektir de! Nitekim bu değişimin işaretleri bugün görülmektedir. Bu, İslam'ın bereketi sayesinde görünen İslami uyanıştır.

İslam dini izleyenlerini böyle eğitir.

“Muhammed Allah'ın elçisidir. Beraberinde bulunanlar da kâfirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler. Onları rükûa varırken, secde ederken görürsün. Allah'tan lütuf ve rıza isterler. Onların nişanları yüzlerindeki secde izidir.”⁽¹⁾

Bunlar İslam ümmetinin işaretleridir. Bunlar İslam ümmeti üyelerinde var olan maneviyattır. O tevekkül, o Allah'a ilgi, o zikir, Hak Teâlâ karşısında o huşu... Bunlar, Müslüman ve mümin insanın yetiştirme özellikleridir. İslam dini bu tür insanlar yetiştirir: Allah Teâlâ karşısında huzu içinde, din kardeşlerine şefkatli, kendi aralarında kardeş, ancak müstekbirlere karşı, zalimlere karşı dağ gibi duran insanlar.

“Bu, onların Tevrat'taki vasıflarıdır. İncil'deki vasıfları da şöyledir: Onlar filizini yarıp çıkarmış, gittikçe kuvvetlenerek kalınlaşmış, gövdesi üzerine dikilmiş bir ekine benzerler.”⁽²⁾

Bu, İslam ümmetinin gelişme merhaleleridir; yani baş çıkarır, gittikçe gelişir, büyür ve serpilir. Bunun zeminini hazırlayan insanlar bile bu durum karşısında hayrete düşerler! İnsanları bu şekilde geliştirense ilahî iradedir. Müstekbir düşmanın, İslam sayesinde böyle yetişen insanlara bakınca öfke duyacağı ve rahatsız olacağı açıktır. Bizler, işte böyle davranmalıyız. Kendimizi yetiştirmeliyiz. Kendimizi Kur'ân-ı Kerim'le uyumlu hâle getirmeliyiz. Dostlarımıza, düşmanlarımıza,

1- Fetih, 29.

2- age.

muhalliflere, müstekbirlere karşı ahlakımızı ve davranışımızı Kur'ân-ı Kerim'le uyumlu hâle getirmeliyiz. Yüce Allah bu şekilde davranan kullarına mükâfat vereceğini vadetmiştir. Bu mükâfat hem dünyada, hem ahirette verilecektir. Bu mükâfat dünyada izzettir; bu âlemde insanlar için hazırlanan ilahî güzelliğlerden ve nimetlerden yararlanmaktır. Ahirette ise ilahî rıdvan ve ilahî cennettir.

Bu, siz aziz İran milletinin izlediği yoldur. Siz bu yolu izliyorsunuz, bu yolda hareket ediyor ve ilahî tevfik sayesinde bu yolu sürdürüyorsunuz; bugün bu yolu İslam dünyasının dört bir yanında Müslüman milletlerin de izlediğine şahit olmanız. İslam dünyasının her köşesinde Müslüman milletler yavaş yavaş bu yöne doğru hareket ediyor. Yüce Allah Kasas Suresi'nde şöyle buyurur:

“En güzel akıbet takva sahiplerinindir.”⁽¹⁾

Eğer yöntem olarak takvayı izleyecek olursak kuşkusuz işin akıbeti, yolun sonunda zafer, İslam ümmetinin olacaktır ve bu gelecek inşaallah uzak değildir.

Yüce Allah'tan bütün Müslüman milletlere, İslam ümmetine ve özellikle bu ümmetin etkili ve seçkin şahsiyetlerine İslam Peygamberi'nin (s.a.a) varlığının bereketi ve Kur'ân-ı Kerim öğretilerinden azami ölçüde yararlanmayı nasip eylemesini niyaz ediyorum. Allah Teâlâ'dan geniş rahmetini bu yolu bizlere açan aziz İmam'ımız (k.s) ve bu yolda canını feda eden aziz şehitlerimize nazil etmesini niyaz ediyorum.⁽²⁾

1- Kasas, 83.

2- İslam Peygamberi'nin (s.a.a) kutlu veladet yıldönümünde nizamın yetkilileri ve İslam ülkeleri Büyükelçileriyle görüşmede konuşmada, tar. 21.02.2011.

Bi'set Günü; Yılın En Muazzam, en Mühim ve En Bereketli Günüdür

Bir günün azamet ve önemi Allah Teâlâ'nın o gün insanlığa bir lütufta bulunmasıyla değerlendirecekse, hiç kuşkusuz bi'set günü, yılın tüm günleri arasında en muazzam ve en önemli gün sayılmalıdır. Çünkü bi'set ve İslam Peygamberi'nin (s.a.a) beşeriyet için seçilmesi tarih boyunca tüm ilahî nimetlerden daha büyüktür. Bu nedenle bi'set gününün; yılın tüm günlerinin en üstün, en büyük ve en bereketli günü olduğunu söyleyebiliriz. Bu günün anısına saygı duymalı ve bu büyük hadisenin azametini hissedebilmeliyiz.

Hz. Emîrül-Müminin Ali (a.s) şöyle buyurur:

“Onu, fetret döneminden sonra ve ümmetler uzun uykular içinde olduğu bir dönemde gönderdi.”⁽¹⁾

Bi'set hadisesi, beşeriyetin uzun süre enbiyanın varlığından mahrum kaldığı bir dönemde gerçekleşti. Hz. İsa'nın (s.a.a) zuhurundan yaklaşık altı yüz yıl geçmişti. Yüzyıllardır beşerî toplum ilahî elçi görmemişti. Sonuç ne oldu? [İmam Ali'nin tabiriyle] “*Dünya nuru kararmış ve aldatışlar apaçıktı.*”⁽²⁾ Dünya karanlıktı; zulmetti; maneviyat yok olmuştu; insanlar cahillik, sapkınlık ve kibir içinde yaşıyordu. İşte bu şartlar altında Allah Teâlâ İslam Peygamberi'ni (s.a.a) gönderdi.

1- Kâfi, c. 1, s. 60.

2- Nehcü'l-Belağa, hutbe: 89.

Hız. Resul-ü Ekrem (s.a.a) , Yüce Allah'ın insanlığı böylesine muazzam bir hareket için hazırladığı o seçkin unsurdu. Allah Resulü (s.a.a) yirmi üç yıl gibi kısa bir sürede tüm engellere ve tüm sıkıntılara karşın günümüze dek tarihi öne götüren bir hareketi başlatmayı başardı. Yirmi üç yıl, çok kısa bir süredir. Üstelik on üç yılı da çetin mücadelelerle geçti. Bu hareket Mekke'de ilkin 5 kişi, 10 kişi ve sonra da 50 kişiyle başladı ve çok az sayıda insan bağnaz, kör ve cahil düşmanların yıldırıcı baskıları altında direnmeyi başardı. İslami toplum ve İslami medeniyetin üzerinde inşa edilmesi için sağlam sütunlar kuruldu. Daha sonra da Allah Teâlâ İslam Peygamberi'nin (s.a.a) Medine'ye hicreti ve burada bu nizamı ve bu toplumu kurup bu medeniyetin temelini atması için gerekli şartları hazırladı.

Allah Resulü'nün (s.a.a) şu nizamın temelini attığı, inşa ettiği ve hazırladığı süre ise sadece on yıldır. Yani çok kısa bir süredir bu... Böyle hadiseler genellikle dünyada yaşanan hadise fırtınalarının dalgalarında kaybolup gider ve unutulur. On yıl çok kısa bir süredir; ama İslam Peygamberi (s.a.a) bu kısa sürede bu fidanı ekmeyi, sulamayı, gelişmesine ve büyümesine zemin hazırlamayı başardı. Allah Resulü (s.a.a) bir medeniyet yaratan ve bu medeniyeti beşerî medeniyetlerin zirvesine yerleştiren bir hareket başlattı. Kamerî üçüncü ve dördüncü yüzyıllarda, o günün dünyasının tümünde, onca medeniyet ve onca muktedir devletin onca tarihî mirasları arasında hiç bir medeniyet İslam medeniyeti kadar azametli ve haşmetli olmadı. Bu, İslam'ın marifetidir.

Tüm bunlar, İslam Peygamberi'nin (s.a.a) döneminden sonraki dönemde yaşandı; o 10 yıllık devrenin ardından İslam ümmeti için çok çeşitli ve çok acı gelişmelerin yaşandığı, nice engellerin ortaya çıktığı, birçok anlaşmazlıkların yaşandığı, iç çatışmaların tırmandığı şartlarda gerçekleşti. Tüm bunlara karşın, zamanla yaşanan tüm sapmalara rağmen ve İslam

hareketinde ortaya çıkan onca sapkın harekete karşın Allah Resulü'nün (s.a.a) mesajı ve bi'set çağrısı üç dört asır içinde o görkemi yaratmayı başardı. Nitekim bugün bütün dünya ve bugünün tüm uygar toplumları kamerî 3. ve 4. yüzyıllarda Müslümanların kurduğu medeniyete teşekkür borçludur. Bu, büyük bir tecrübedir.

İnsanlığın Kurtuluşu ve Kemale Doğru İlerlemesinin Tek Yolu İslam'a Dönüştür

Eğer insanoğlu düşüncek olursa, eğer inşafli davranırsa, kurtuluş ve kemale doğru ilerlemesinin ancak İslam'ın bereketiyle mümkün olacağını itiraf edecektir. Biz Müslümanlar nankörlük ettik; İslam'ın değerini bilemedik; İslam'ın kıymetini anlayamadık. İslam Peygamberi'nin (s.a.a) seçkin ve mükemmel toplumlar inşa etmek üzere attığı temelleri kendi aramızda koruyamadık. Evet, biz nankörlük ettik; şükretmedik ve bunun cezasını da çektik. Oysa İslam'ın insanlığı saadete kavuşturmaya, kemale erdirmeye, maddi ve manevi her açıdan geliştirmeye gücü yetiyordu. İslam Peygamberi'nin (s.a.a) attığı temeller iman temeli, akılcılık temeli, çaba temeli ve izzet temeliydi; tüm bunlar İslami toplumun esas temelleridir.

Kalplerimizde ve amellerimizde imanımızı güçlendirmeliyiz. Yüce Allah'ın insanlara sunduğu en büyük hediye olan akıl gücümüzü kullanmalıyız. Allah yolunda cihat etmeli ve bu cihadı, gerektiğinde askerî savaş alanlarında, siyaset, iktisat ve diğer alanlarda sürdürmeliyiz. İzzetin insanî ve İslami keramet hissinin değerini bilmeliyiz. Bunlar bir toplumda dirildiği zaman o toplum İslami hareketi ve İslam Peygamberi'nin (s.a.a) izlediği aynı çizgiyi mutlaka izleyecektir. Biz İran milleti İslam'ın mesajı ve Rahmetli İmam Humeyni'nin (k.s) daveti sayesinde bu hedefin bir bölümünü kendi yaşantımızda gerçekleştirmeyi başardık ve bugün sonuçlarını ve tesirlerini de görüyoruz.

Bugün İslam dünyası kendisine gelmiştir. Bugün Kuzey Afrika ve Ortadoğu bölgesinin bazı ülkelerinde şahit olduğumuz hareketler, İslam nurundan yararlanma ve İslam Peygamberi'nin (s.a.a) mübarek elinin gösterdiği yöne doğru hareket etmenin sonucudur. Dolayısıyla bu bölgenin geleceği ve bu ülkelerin istikbali ilahî tevfik ışığında, ilahî güç ve kuvvet sayesinde aydınlıktır.

Müstekbirlerin İslami Uyanışla Mücadele Çabalarının Sonuçsuzluğu

Batılılar boşuna inat ediyor; yanlış tutumları üzerinde boş yere ısrar ediyorlar. Bugün Mısır, Tunus ve diğer bazı ülkelerde başlayan hareketlerin anlamı, bu bölgede tarih sayfasının değiştiği ve yeni bir dönemin başladığının işaretidir. Batılı müstekbirlerle Batılı sömürücülerin 150 yıl önce kurdukları, bu büyük ve hassas bölgenin kaderine hâkim kılmak istedikleri zalimane ve yanlış denge artık bozulmuş ve yeni bir dönem başlamıştır.

Şimdi Batılı müstekbirler güçleri yettiğince direnmeye çalışıyor; bu büyük ve inkâr edilemez gerçeğe teslim olmak istemiyorlar. Bölge milletlerinin uyandığı, bölge milletlerinin İslam'a döndüğü gerçeğini kabullenmek istemiyorlar; ama gerçek budur. Bugün İslam ülkelerine İslami nefes üflenmiştir. Amerika ve Batı'nın kukla hükümdarlarıyla yandaşları bu milletlere, kıyamdan, büyük ayaklanmadan ve inkılaptan başka çare olmadığını düşünme noktasına getirecek derecede zulmettiler. Neticede bu milletler de bu yola adım attı ve şimdi de bu yolda ilerliyor. Bu hareketler mutlaka sonuca ulaşacaktır.⁽¹⁾

1- Bi'set bayramı dolayısıyla nizamın yetkilileriyle görüşmede konuşma, tar. 30.06.2011.

**İslam Peygamberi'nin (s.a.a)
Derslerini Öğrenmek; İslami İzzeti
İhya Etmenin Tek Yoludur**

Biz Müslümanların hidayet yolunu bulmamız için İslam Peygamberi'nin (s.a.a) şahsiyetini tanımamız yeterlidir. İncımıza göre bütün beşeriyet Allah Resulü'nün (s.a.a) varlığından yararlanmalıdır ve zaten yararlanıyor; ama bundan yararlanmada öncelik biz İslam ümmetindir. Bu muazzam insan, bu büyük şahsiyet, Allah Teâlâ'nın beşeriyet tarihinde en büyük risalet için yetiştirdiği bu büyük insan hakkında İmam Cafer Sadık (a.s) şöyle buyurmuştur:

“Allah Azze ve Celle Peygamberini yetiştirdi; dolayısıyla edebini güzelleştirdi. Edebini kâmileştirince buyurdu ki: **‘Şüphesiz sen yüce ahlak üzereşin.’** Ardından kullarını yönetsin diye din ve kullarla ilgili işi ona bıraktı.”⁽¹⁾

Allah Teâlâ bu muazzam şahsiyeti yarattı; yetiştirdi; geliştirdi; muazzam bir tarihî iş için gerekli her şeyi şu mutahhar ve mukaddes zatın içine yerleştirdi ve ardından onun omuzuna risalet yükünü yükledi. 17 Rebiyülevvel olan bugün, yani Hz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) doğum günü tarih boyunca beşeriyetin en büyük bayramıdır. Çünkü Yüce Allah bu muazzam insanı bugün beşeriyete ve tarihe armağan etmiş ve bu büyük insan da kendisine verilen imkânlarla kıyamını gerçekleştirmiştir.

1- Kafi, c. 1, s. 266.

Biz Müslümanlar bugün İslam Peygamberi'nin (s.a.a) şahsiyeti üzerinde odaklanır ve dikkatle durup ders alacak olursak, dinimiz ve dünyamız için bu yeterlidir. Kaybettiğimiz izzetimizi geri kazanmak için bu varlığa bakmak, ondan öğrenip ders almak yeterlidir. İslam Peygamberi (s.a.a) ilim mazharıydı; emanet mazharıydı; ahlak mazharıydı; adalet mazharıydı. İnsanlığın neye ihtiyacı var? İnsanlığın ihtiyacı olan şeyler bunlardır. Bunlar tarih boyunca insanoğlunun değişmeyen ihtiyaçlarıdır. Yaratıldığı ilk günden günümüze dek yaşantısının durumunu ve yapısını değiştiren yaşadığı onca değişime ve çeşitlenmeye karşın, insanın temel ihtiyaçları asla değişmemiştir. İnsanoğlu ta ilk günden hep güven ve huzur peşinde olmuştur; adalet peşinde olmuştur; iyi ahlak peşinde olmuştur; yaratana ile sağlam irtibat peşinde olmuştur. Bunlar beşeriyetin temel istekleridir ve hepsi de insanın fıtratından kaynaklanır.

Tüm bunların mazharı İslam Peygamberi'dir (s.a.a). Bugün biz İslam ümmeti olarak tüm bunlara muhtacız. İslam ümmeti bugün bilimsel ilerlemeye muhtaçtır; Allah'a güvenmeye ihtiyacı vardır. Bugün kendi aramızda sağlıklı ilişkilere ve iyi ahlaka muhtacız. Birbirimize karşı kardeşçe davranmalıyız. Birbirimize hoşgörülü davranmalıyız. Birbirimize karşı sabırlı olmalı ve diğerlerinin kusurlarını görmezden gelmeliyiz; tüm bu özelliklerin mazharı İslam Peygamberi'dir (s.a.a). Onun ilmi, sabrı, hoşgörüsü, rahmeti, zayıflarla dostluğu, toplumun tüm kesimlerine karşı adaletli davranışı... Bunların hepsinin mazharı Allah Resulü'dür (s.a.a).

İslam Peygamberi'nden (s.a.a) ders almalıyız; bunlara muhtacız. Allah Teâlâ'ya güvenmeye, Hak Teâlâ'yla irtibat kurmaya, ilahî vaatlere güvenmeye muhtacız. Allah Teâlâ bizlere vaatte bulunmuştur; bize söz vermiştir; eğer çaba harcarsanız sizi amacınıza ulaştıracaktır ve siz de ancak direniş sayesinde

amaçlarınıza ulaşsınız. Dünyevi şehvetler karşısında zafiyet hissine kapılmamalıyız. Dünya malı ve mevkiine karşı, çeşitli nefsanî vesveselere karşı zafiyet hissine kapılmamalı; bilakis, direnmeliyiz. Bunlar insanlığı kemalin doruğuna ulaştıran şeylerdir. Bunlar bir millete izzet kazandıran, bir toplumu gerçek mutluluk ve saadete kavuşturan şeylerdir. Bizler bunlara muhtacız ve tüm bunların mazharı da İslam Peygamberi'dir (s.a.a).

Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Kişiliğinin Özellikleri

Hız. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) yaşamı önümüzde durmakta olan mükemmel bir örnektir; onun çocukluk çağını, bi'setten önceki gençlik çağını bilmeyen yoktur bugün. O kadar sağlam, dürüst ve güvenilir ki onun emanete sadakati tüm Kureyş ve tüm Araplarca bilinmekte; bu yüzden kendisine "Emin" lakabı verilmektedir! İnsanlara karşı insafı ve adaletli tutumu, Haceru'l-Esved'i yerine koymak istediklerinde, Arap aşiretler ve kavimler bunun için birbiriyle sürtüşürken ondan hakem olmasını talep edecek kadardı! Oysa o sıralarda çok gençti. Bu durum onun herkese insafı baktığını gösterir ve herkes de bunu çok iyi bilir. Herkes onu sadık ve emin olarak tanır. Bu, İslam Peygamberi'nin (s.a.a) gençlik çağıdır.

Daha sonra da bi'set dönemi; onca çaba, fedakârlık ve direniş dönemi gelir. O dönemde herkes ona karşıydı; onun tam karşısında yer almışlardı ve onunla inatlaşıyorlardı. Onca baskı, Mekke'de geçen on üç yıl, çok zorlu günlerdi. Ancak İslam Peygamberi (s.a.a) direndi ve bu direniş, dirençli ve sağlam Müslümanlar yarattı; hiç bir baskı onları etkilemedi. Bunlar bizler için birer derstir. Daha sonra da medenî toplumu inşa etti ve o toplumu sadece 10 yıl yönetti. Fakat öyle bir temel attı ki, asırlar boyu ilim ve medeniyette, manevî ve ah-

laki gelişmede, her şeyde beşeriyetin zirvesi oldu. Bu toplumun tasarımını İslam Peygamberi (s.a.a) yaptı; temelini o attı.

Maalesef Müslümanlar ondan sonra bazı gevşeklikler yapıp, bu temele darbe indirdiler. Biz Müslümanlar kendi elimizle kendimizi geride bıraktık. Şimdi yine onun izinden gidiyor ve ilerliyoruz. Bugün İslam ümmeti vahdete muhtaçtır. Bugün Müslümanlar birbirini tanımaya ve sevmeye muhtaçtır. Bugün İslam dünyasında ve Arap âleminde yaşanan şu kıyamlar, milletlerin uyanışı, insanların mücadele sahnesine çıkması, Amerika ve istikbar güçlerinin geri adım atması, Siyonist rejim İsrail'in günbegün güç kaybetmesi, biz Müslümanlar için bir fırsattır; İslam ümmeti için büyük fırsattır. Artık kendimize gelmeli; gerekli dersi çıkarmalıyız. Kuşkusuz İslam ümmetinin büyük şahsiyetleri, aydınları, ilmî, dinî ve siyasi seçkin insanları sayesinde bu hareket devam edecektir inşaallah ve İslam dünyası bir kez daha izzete kavuştuğu güne şahit olacaktır.⁽¹⁾

1- İslam Peygamberi'nin (s.a.a) doğum yıldönümünde konuşma, tar. 10.02.2012.

İslam Ümmetinin Elit Kesiminin Çeşitli Düşünceleri Denedikten Sonra Bi'setin Mesaj ve Hedeflerine Geri Dönüşü

İran milletini kutluyorum. Bu millet, yapacağı büyük iş için hareket yönünü belirledi ve bi'set yolunu seçti; Hatemu'l-Enbiya'nın (s.a.a) büyük hedeflerinin gerçekleşmesi yolunda cihat etti; büyük zorluklara katlandı ve hamdolsun ilahî vaatlerden nasibini aldı. Allah Teâlâ bu yolda ilerleyen milletlere fetih, kalkınma ve saadet vadetmiştir ve Yüce Allah'ın vaatleri asla şaşmaz. Bu büyük bayramın İslam ümmetine kutlu olmasını niyaz ediyorum. Bugün onlarca yıl tecrübenin ardından İslam ümmetinin eğilimi, yine Hz. Muhammed'in (s.a.a) dinine yöneliktir. Müslüman milletlerin aydınları, elitleri ve öncüleri uzun yıllar Doğu ve Batı'nın çeşitli düşüncelerini, iradelerini ve "izm"lerini tecrübe ederek tüm bunların başarsızlığını ve kısır olduklarını anladıktan sonra bugün İslam ümmetinin ilgi ve ikbali olan bi'sete ve İslam Peygamberi'nin (s.a.a) bi'setinin hedeflerine yönelmiştir. Bugün onlar için mübarek bir gündür; umarız bütün insanlar bi'setin bereketlerinden yararlanır.

Bugün arz etmek istediğim konu, bi'setin bazı boyutlarıyla ilgilidir. Bi'setin insanlığa kazandırdığı nur hüzmeleri sayılamayacak kadar fazladır. Bugün beşeriyet, bi'setten saçılan bu hüzmelerden ikisine mutlak surette muhtaçtır. Bunlardan biri düşüncenin harekete geçirilmesi, diğeri de ahlakın arınmasıdır. Eğer bu iki ihtiyacı karşılanırsa, insanlığın en temel

istekleri karşılanmış olur. Bu durumda adalet de temin olur; saadet ve dünyevi refah da karşılanmış olur. Esas sorun bu iki bölümdedir.

Düşünceleri harekete geçirmek ve ahlakın arınması insanoğlunun ihtiyacı olan bi'setin 2 mesajıdır.

O, şöyle buyurmuştur:

“Ben, ahlakî erdemleri tamamlamak üzere gönderildim.”⁽¹⁾

Kur’ân-ı Kerim’de şöyle buyrulur:

“Çünkü ümmîlere içlerinden, kendilerine ayetlerini okuyan, onları temizleyen, onlara Kitab’ı ve hikmeti öğreten bir peygamber gönderen O’dur.”⁽²⁾

Yani tezkiyeden sonra *“onlara Kitab’ı ve hikmeti öğreten”* ifadesi yer alır. Bu yüce bir hedeftir: Nefsin tezkiyesi, gönülleri temizlemek, beşerî ahlakı yüceltmek, insanı ahlaki sorunlardan, ahlaki zafiyetlerden ve nefsani şehvetlerden kurtarmak. Bu, ulvî bir hedef ve yüce bir amaçtır.

Düşünce meselesi de çok önemli ve temelli bir meseledir; üstelik, sadece bizim peygamberimize özgü de değildir. Bütün peygamberler insanlarda akıl ve düşünce gücünü ihya için gönderilmiştir. Emîrül-Müminin Hz. Ali (a.s) Nehcü’l-Belağa’da şöyle buyurur:

“Allah onlara insanlardan fitrî sözlerini tutmalarını istemek, insanlara unuttukları nimetini hatırlatmak... aklın definelerini ortaya çıkarmak... için kesintisiz nebiler gönderdi.”⁽³⁾

1- Biharu’l-Envar, c. 68, s. 382.

2- Cum’a, 2.

3- Nehcü’l-Belağa, hutbe: 1.

Evet, peygamberler insanların kalbinde ve içindeki düşünce definelerini keşfetmek ve onları çıkarmak üzere gönderildi. Biz insanlar, düşünmek için muazzam bir güce sahibiz. Düşünmezsek, araştırmazsak, ilahî ayetler üzerinde tefekkür etmezsek, beşerî tarihimiz, geçmişimiz, beşeriyetin karşılaştığı meseleler, geçmişteki sıkıntılar, milletlerin büyük zaferlerindeki etkenler üzerinde düşünmezsek, Yüce Allah'ın bizlere sunduğu manevi hazineden mahrum kalmış oluruz. Bugün insanlar bu iki meseleye muhtaçtır.⁽¹⁾

1- Nizamın yetkilileri ve İslam ülkelerinin Büyükelçileriyle görüşmede konuşma, tar. 18.06.2012.

